

İşte çeteci düzenin adaleti!

**Devrimcilere, emekçilere,
gençlere ve hatta çocuklara
ağır cezalar yağdırılıyor...**

**Mafyacı/kontr-gerillacı katiller,
işkenceciler, hırsızlar ise
bir bir aklanıyor...**

**Çünkü onlar bu çürümüş ve kokuşmuş
düzenin kendi öz evlatlarıdır!**

**Suçlular işçi sınıfına
ve emekçilere
hesap verecekler!**

İÇİNDEKİLER

Cübbeli çeteler işbaşında!	4
Pisliği devrim temizleyecek!	5
F tipi hücre cezaevlerine karşı mücadele edelim!	8
İşçi sınıfına "hedeflenen enflasyon" saldırısı.....	10
DİSK'in çözümü sınıfın çözümü değildir	12-13
SSK'yı tasfiye planı	15
Parti Programı Üzerine Kongre Tartışmaları/7 (Orta)	16-18
Yeni kitaplar	19
Kürt sorununda son gelişmeler/7 ..	20-22
Yoldaşlarımız.../3	23-26
Alman Kasım Devrimi ve Spartakistler	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000-03 • 15 Ocak 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul
Tel: 0 (212) 638 28 83 Fax: 0 (212) 517 39 49
e-mail: kb1@turk.net
Web: http://kizilbayrak.cjb.net

Baskı: SERLER Matbaacılık
İSTANBUL
Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:
BIRYAY

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/İZMİR Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Karanfil Sok. No:17/17
Kızılay/ANKARA Tel: 0 (312) 419 18 32

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü CHP İl Başk. yanı No:108 KAYSERİ

Ahi Evran Mahallesi Okatanlar Sokak Kent Apt.
No: 1 KIRŞEHİR Tel: 0 (386) 214 08 05

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3 No: 306
ADANA Tel: 0 (322) 363 28 78

Hacı Halil Mah. 1219. Sk. Güçoğlu İşhanı Kat:4 No: 33
Gebze/KOCAELİ Tel: 0 (262) 642 41 90

Terakki Mah. Cumhuriyet Cad. Papila İşhanı Kat: 2 No: 1
ZONGULDAK Tel-fax: 0 (372) 252 25 92

Kemalpaşa Mah. Demiryolu Cad.No: 40 İZMİR

Hürriyet Cad. Ziver Bey İşhanı Kat: 2, No: 59
ANTAKYA Tel: 0 (326) 213 76 14

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 NİĞDE

Gazetene sahip çık!

Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 3 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 6 000 000 TL Yurt dışı 400 DM
Fatma ÜNSAL adına,
* Yapı Kredi Bankası İSTANBUL/Aksaray Şb.
* TL için: 0079219-2
* DM için: 3002991-8
No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi
ektedir.
* İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb.
* DM için: 1002 30100 1051039
No'lu hesaba yatırdım.

Kızıl Bayrak'tan

Sınıf hareketi dibe vurdukça sistemin saldırganlıkta pervasızlaştığı bir ortamda, fabrikalardan doğru esen en küçük bir rüzgar bile havayı etkilemeye yetiyor.

DİSK/Lastik-İş sendikası İstanbul şubesinden gelen aşağıdaki açıklama da bu özelliğe bir haber. Gazetemizin baskı sürecinde elimize geçtiği için ve öneminden dolayı bir sonraki sayıya bekletmeyi uygun bulmadığımızdan bu sayfadan yayınlıyoruz:

"Basına ve kamuoyunun dikkatine!"

"Çerkezköy Organize Sanayi Bölgesi'nde kurulu bulunan Setaş Kimya fabrikasında, işveren tarafından DİSK/Lastik-İş sendikasına üye oldukları için, üye işçilerin ücretlerinden kesinti yapmak, fabrikayı şirketlere bölerek taşeronlaştırmak, kaçak işçi çalıştırmak gibi keyfi uygulamalarla sendikamıza üye işçiler caydırmaya çalışılmakta, görüşme taleplerimiz cevapsız bırakılmaktadır.

"Sendikasızlaştırmaya yönelik bu saldırı karşısında, DİSK/Lastik-İş sendikası olarak bu keyfi tutuma sessiz kalamayacağımızı göstermek için sendikamız ve işçi arkadaşlarımızla birlikte **"fabrika işgali"** eylemi başlatılmıştır.

"İşveren yasalarla güvence altına alınan sendikal hak ve özgürlüklerimize saygı gösterinceye kadar eylemimize devam etmekte kararlıyız."

Saygılarımızla,

**İstanbul Şube Başkanı
Fedayi Öztürk**

Başka koşullarda çok olağan karşılanacak bu eylem, onursuzluğun sıradanlaştığı bugünkü koşullarda olağanüstü önemde, örnek teşkil etmesi gereken bir davranıştır. Lastik-İş İstanbul Şubesi'ni bu onurlu tutumundan dolayı kutluyoruz. Setaş Kimya direnişçileri; mücadeleniz mücadelemiz, zaferiniz işçi sınıfının zaferi olacaktır. Yalnız değilsiniz. Bu onurlu ses çoğaltılmalı, bu direniş büyütülmelidir. Setaş direnişiyle eylemli dayanışmaya!

Yaşasın işçi sınıfının mücadele birliği! Yaşasın sınıf dayanışması!

Hukuksuzluğun adı hukuk, adaletsizliğin adalet, onursuzluğun erdem olduğu bu eşkiya düzeninin en parlak aynalarından biri de yargı sistemidir.

Çete düzeninin mahkemeleri, top oynarken cam kıran çocuklara ceza, işkenceci-katil-hırsız çetelerine ödül dağıtmaya devam ediyor.

Sermaye sözcülerinin her demeci, kin-kan -intikam üzerine kurulu. Ağzlarını her açtıklarına ortalığı lağım kokuları kaplamakta.

Yine tutsakların başı üzerine pazarlığa giriştiler. Yine devrimci tutsakları imha tehditleri savuruyorlar. Yine Kürt halkını teslim almaya, köleliğe ve onursuzluğa mahkum etmeye çalışıyorlar.

Yine tekrarlıyoruz biz de:

"Devrimci tutsaklar teslim alınmaz!"

"Devrim davası yenilmez!.."

kitapçularda...

... Devrimci bir parti siyaset sahnesine her şeyden önce bilimsel temelde oturan devrimci bir programla çıkar. Zira programında kendiliğinden, temel amaçlarını, bu amaçlara ulaşmanın yol ve yöntemlerini ortaya koyacak, buna dayanarak hareket etmeye başlayacaktır. Engels'in şu sözleri bizim için güzel bir örnektir, dostun dünyamızın gücü önünde göndere bir bayrak çekilecektir ve parti hakkında bu bayrağı hakikaten bir ilk hakikat verecektir...

"İkinci; devrimci bir parti programı kurulu düzen ve egemen sınıfa karşı bir savaş ilanıdır. Ortaya devrimci bir program koymak, mevcut toplumun güçlüklerini karşı devrimci bir çözüm platformu sunmak ve bu temel üzerinde bir savaş ilan etmek demektir. Bir parti programı dostun dünyamızın önünde göndere çekilecek bir bayrakta eğer, dünyamız karşı bu bayrak altında savaşacak, temel hedeflere bu bayrak altında yürünecektir..."

"Üçüncü; bir program, bu ilk iki temel özelliklerin de bir gereği olarak, bir partinin ilerinde yürüdüğü, parti güçlerinin ilerinde hareket ettiği, kendiliğinden ve eylem birliklerini ifade ettikleri, bu birliği pekiştirecekleri bir unsurdur. Bu demektir ki, irade ve eylem birliğimiz programımız temel üzerinde yeni bir kuvvet kazanacak, perçinlenecektir. Program, birliğimizin gerçek temeli ve harcı olacak, bizi birbirimize kenetlenen bağımız ve kuvvetli bir bağ olacaktır..."

Derleyen: H. FIRAT

**Parti programı üzerine/
Program yöntemi
ve yapısı**

Parti programı üzerine/ Program yöntemi ve yapısı * Derleyen: H. Firat

Fiyat: 2.250 000 TL. (KDV dahil)

Düzenin gündemi devrimin gündemi

Saldırının bugünkü adımlarını şu başlıklar altında toplamak mümkün:

Birincisi; bütçe ve ardından asgari ücretle birlikte ilan edilen ücretlerin düşürülmesi programı, hızlandırılan özelleştirmelerle emperyalist tekellere açılan yağma kapıları, işsizleştirmeler, örgütsüzleştirmeler vb. ile işçi sınıfı ve emekçilerin teslim alınması-köleleştirilmesi programıdır.

İkincisi; Öcalan'ın başı üzerinden, PKK'nin teslimiyetini Kürt halkının tümüyle teslim alınması yönünde derinleştirme girişimleridir.

Üçüncüsü; tutsak devrimcilere yönelik saldırı üzerinden, devrimci hareketin sindirilmesi, teslim alınması umutlarıdır.

Burjuva siyaseti ülkenin gündemini, topyekun saldırının bu üç maddesine hizmet edecek şekilde oluşturmaya çalışmaktadır.

Sistemin işçi-emekçilere, Kürt halkına ve devrimci harekete yönelik topyekun saldırısı tüm hızıyla sürüyor. Bu topyekun mücadelede burjuva siyasetçilerine düşen rol ise, programın uygulanmasını kolaylaştıran gündem oluşturma-değiştirme görevini zamanında ve başarıyla gerçekleştirmeleridir.

Bunu aylardır belirgin bir başarıyla sürdürdüklerini kabul etmek gerekir. Ama bu başarının, kendi yeteneklerinden ziyade, sınıf hareketinin ve devrimci hareketin zaafı üzerine kurulu olduğunu, dolayısıyla geçiciliğini ve köhneliğini unutmamak kaydıyla.

Saldırının bugünkü adımlarını şu başlıklar altında toplamak mümkün:

Birincisi; bütçe ve ardından asgari ücretle birlikte ilan edilen ücretlerin düşürülmesi programı, hızlandırılan özelleştirmelerle emperyalist tekellere açılan yağma kapıları, işsizleştirmeler, örgütsüzleştirmeler vb. ile işçi sınıfı ve emekçilerin teslim alınması-köleleştirilmesi programıdır.

İkincisi; Öcalan'ın başı üzerinden, PKK'nin teslimiyetini Kürt halkının tümüyle teslim alınması yönünde derinleştirme girişimleridir.

Üçüncüsü; tutsak devrimcilere yönelik saldırı üzerinden, devrimci hareketin sindirilmesi, teslim alınması umutlarıdır.

Burjuva siyaseti ülkenin gündemini, topyekun saldırının bu üç maddesine hizmet edecek şekilde oluşturmaya çalışmaktadır. Yeniden tırmandırılan

“Apo'nun idamı” tartışmaları da, F tipi cezaevi kararlılığı açıklamaları da, “SSK yolsuzlukları” teşhirleri de, sözde bilim adamlarının nükleer enerji övgüleri de, tümüyle buna hizmet etmek üzere, belirli bir plan dahilinde piyasaya sürülüyor. Kuşkusuz her bir gündemin ortaklaştığı hedefler olduğu gibi, farklılaştığı, kendi içinde özgünlükler barındırdığı yanlar da bulunmaktadır.

Örneğin; “Asmayalım kullanalım” ifadelerinin ortaya koyduğu netliğe rağmen, idam tartışmalarının belli aralıklarla yeniden yeniden gündeme getirilmesi, teslimiyet çukurunu daha da derinleştirerek, PKK'nin tümüyle bitirilmesiyle birlikte Kürt halkının umutlarını da tümüyle gömme niyet ve çabalarının bir ifadesidir. Sermaye düzeninin Kürt halkının özgürlük mücadelesini bitirme hedefine “hizmet” ettiği sürece, Öcalan'ın başının, bizzat sistem tarafından büyük bir hassasiyetle korunduğu ve korunacağı açıktır. Zira İmralı'da yargılanan hiç de bir kişi değil, Kürt halkının ulusal özgürlük ve eşitlik mücadelesidir. Bu nedenle, rejim için sorun, Öcalan'ın asılıp asılmaması değil, Öcalan sorununu kullanarak mazlum bir halkın özgürlük ve eşitlik umutlarını tümünden yok etmektir. Öcalan davası ve Öcalan'ın hayatı bunun için sadece bir araç olarak kullanılmaktadır. Şu günlerde koparılan gürtlünün gerisinde, idam kararını Kürt halkı kitlelerini tümünden sindirmek ve teslim almak doğrultusunda en iyi biçimde değerlendirmek hesabı vardır. Nitekim hükümet, günlerdir gerilim konusu edilen “liderler zirvesi”nin ardından ve zirvenin bir mutabakatı olarak, bu kararı bir tehdit ve şantaj aracı olarak kullanmaya devam edeceğini bizzat başbakanın ağzından açıkça ilan etmiştir. Soruna Öcalan'ın idamının engellenmesi üzerinden bakanlar, ilmeğin gerçekte Kürt halk kitlelerinin haklı ve meşru istem ve özlendirmelerini boğmak üzere sallandırıldığını görmelidirler. Asıl infaz buna yöneliktir ve bu büyük ölçüde başarılıdır. Öcalan'ın hayatı kurtulmuş, fakat Kürt halkı kaybetmiştir. Kürt halkının haklı ve meşru davası, Öcalan ve PKK yönetimi sayesinde ayaklar altında çiğnetilmiştir.

F tipi saldırısına yönelik “kararlılık” açıklamaları ise, idam tartışmalarından oldukça farklı özelliklere sahiptir. Bu konuda herşeyden önce, kararı çoktan verilmiş olmasına rağmen, ölümüne direnişlerle engellenmiş bir “infaz”dır sözkonusu olan. Eğer devrimci tutsaklar bedel ödemeyi göze almasalardı, çoktan hücrelere atılmış olacaktı. Sistemin Ulucanlar katliamıyla giriştiği “kararlılık gösterisi” ve sonrasında yinelediği “her ne pahasına olursa olsun” tehditleri, F tipi cezaevleri inşaatları konusunda “kamuoyunu bilgilendirme” gayretleri, çetelerin lüksü, İBDA-C'nin eğitimi vb. üzerinden oynadığı “cezaevlerini terör örgütleri yönetiyor” senaryolarıyla toplumu hazırlama operasyonları, bunların tümü, saldırıyı adım adım örgütlemenin aracı olarak kullanılıyor. Tüm geçmiş direnişler ve özellikle Ulucanlar direnişinden sonra, hiçbir yaptırımın devrimci tutsaklara kabul ettirilemeyeceği, öldürme tehditinin “ölümü yenenler” üzerinde etkili olamayacağı açıktır. İşte bu faşist rejimin en zorlandığı noktalardan biridir. Zaten devlet yönelttiği tehditlerle, en çok da devrimci hareketin zaaflarına, demokratik muhalefetin korkularına ve sınıf mücadelesinin

zayıflıklarına yüklenmeye çalışmaktadır.

Devrimci hareketin dikkatini zayıflıkları üzerine yoğunlaştırması, zaafalarını hızla aşarak sınıf hareketine ve demokratik muhalefete mücadele ve direniş ruhu taşıması gerektiği açıktır. Ulucanlar'dan yükselen “Devrim davası yenilmezdir!” şiarına sahip çıkmak, bu şiarı en geniş kitlelere maletmenin gereklerini yerine getirmekle mümkündür. Bu konuda gözetilmesi gereken konulardan biri, sınıf-emekçi hareketinin en fazla ihtiyaç duyduğu, dolayısıyla hassas olduğu “birlik” ve “örgütlülük” temalarıdır. Devrimci hareketin sınıfa ve emekçi kitlelere güven aşılayabilmesi, büyük oranda F tipi saldırısına karşı birleşik bir direniş örgütlemeye bağlı olacaktır. F tipi saldırısını püskürtmenin yolu en geniş direniş cephesini örgütlemekten geçtiğine ve güven biraz da kazanımlar üzerine oturacağına göre, devrimci hareketin birleşik-örgütlü duruşunun önemi açıktır.

Devrimci hareketin hassasiyet göstermesi gereken bir başka kesim de, Kürt devrimcileri ve yurtseverleridir. Sistemin, teslim aldığı PKK ve Başkanı üzerinden Kürt halkını da teslim almak için her türlü kirli oyunu denediği, teslimiyetin yurtsever harekette moral çöküntüyü derinleştirdiği bir süreçte, sınıf mücadelesindeki yükselmenin yaratacağı olumlu etki, mücadelenin geneli ve geleceği açısından taşıdığı önem hep gözönünde bulundurulmalıdır. Ulusal sorunun küçük-burjuva çözümü, PKK'nin düştüğü teslimiyet batağıyla, bir kez daha tarih tarafından mahkum edilmiştir. Gerçek ve kalıcı çözümün proleter sosyalizminde olduğu da, bir kez daha, her iki ulusa ve azınlıklara mensup işçilerin oluşturduğu Türkiye proletaryasının birleşik-örgütlü mücadelesi tarafından kanıtlanacaktır. Bu bakış yaygınlaştırılmak, bu güven beslenmek zorundadır.

Ulusal hareketin teslimiyeti, devrimci hareketin zaaf ve zayıflıkları, sınıf hareketinin durgunluğu üzerinden kolay başarılar kaydeden düzenin kendi zaafı ise çok daha köklüdür. Devrimin zaafı geçici ve onarılabilir, düzeninkiler ise kalıcı ve çözümsüzdür. 17 Nisan seçimleriyle kurulan koalisyon hükümeti, daha görevi resmen devralmadan İMF'ye bağlılık yeminleri ederek, bir süreci başlattı. Bundan sonraki tüm gelişmeler, hükümetin tüm karar ve uygulamaları, hatta depresyon yıkımı bile, çürüten sistem-çeteleşen devlet gerçekliğinin teyidi oldu, olmaya devam ediyor. Sistemin tüm kendini aklama operasyonları, pislikleri ortaya dökmekten başka bir işe yaramıyor. Sözde çetelerin üzerine gittiler; ama af tasarısıyla, sorgu-yargı ve cezaevi uygulamalarıyla düzledikleri yol, mafya-çete elemanlarının “Türkiye'ye iade” kuyruğuna girmelerini sağladı. AB üzerinden demokrasi beklentisi yaratmaya çalıştılar; ama aynı süreçte katliam ve infaz emirleri vermek, “asalım-keselim” diye ulumak zorunda kalarak, kendi operasyonlarını kendileri boşa çıkardılar. Bu örnekleri çoğaltmak mümkün. Fakat bu kadarından bile çıkan sonuç yeterli.

Sistemin başarıları geçici, yaraları ise kalıcı ve onarılamazdır. Yapılması gereken ise açıktır. Düzenin devrim cephesinin zayıflıklarına dayalı bu geçici başarılarına son vermek, yaralarını derinleştirerek ölümünü hızlandırmaktır. Bu süreç zaman geçirilmeden, siyasal atılım ve olgunlukla örgütlenmek zorundadır.

Cübbeli çeteler işbaşında:

Çeteler aklaniyor!

Susurluk'ta çirkin yüzü tüm çıplaklığıyla açığa çıkan sermaye devletinin "çetelerle mücadele" adı altında yürüttüğü kendini aklama operasyonları neredeyse üç yıldır sürüyor. Bu süre zarfında adı açığa çıkmış ve birçoğu devlet tarafından kullanılmış olan bir kısım tetikçi yakalanarak cezaevine atıldı. Oral Çelik gibi bazıları ise, yargılanmama-ceza almama garantisi aldıktan sonra yurtdışından gelip teslim oldular. Onu Sedat Peker ve en son Çakıcı izledi. Şimdi sırada diğerleri var. Susurluk'un ortaya çıkardığı ilişkilere ve ilişkilerin merkezinde bulunan kilit isimlere ise, aradan geçen bunca zamana rağmen dokunulmadı. Birkaç göstermelik mahkeme sonucunda çoğu akladı. Dahası, çoğu yeniden meclis çatısı altında dokunulmazlık zırhına alınarak ödüllendirildi. Tetikçilerle abi kardeş ilişkisi içerisinde olan bazı siyasetçiler ise, hiçbir şey olmamış gibi yine işlerinin başına döndüler.

Sermaye devleti, esas sorumluları ve yöneticileri operasyon kapsamı dışında tutarak, kendi cephesinden işin esasını bir çözüme kavuşturdu. Fakat "çetelerden arınıyoruz" imajını canlı tutmak üzere geçici bir süre için tutukladığı tetikçilerin yargılanması süreci, çürümenin ve çeteleşmenin bir başka boyutuna ışık tutmaya devam ediyor. Çete devletinin yürüttüğü kirli işlerin elebaşlarından Açar, Bucak gibi isimlere "dokunulmazlık" gerekçesiyle ilişmeyen sermaye devleti, daha altta kalan ikinci, üçüncü sınıf tetikçilerini aklamak için ise kendi hukukuna bin takla attırıyor, yargı sistemini kontrgerillanın aklanmasının hizmetine sunuyor. Çakıcı olayında olduğu gibi, kendi hukukunun yetersiz kaldığı yerde ise, uluslararası hukuktan ikiyüzlüce medet ummaya çalışıyor. Fransa'nın idam cezasına çarptırılmama koşuluyla teslim ettiği Çakıcı'nın esas suçları, "hiçbir şekilde sorgulanmaya tabi tutulmayacak" biçiminde yorumlanarak yeni bir skandala imza atılıyor.

Bizzat Adalet Bakanlığı'nın müdahalesi ile Çakıcı gibi faşist kiralık katiller yargı aşamasını kolayca atlatıp devlet güvencesine kavuştuğu için, yurtdışında bulunan eroin tüccarı Baybaşınlar, büyük dolandırıcı Gülay Aslıtürkler de bu aynı imkanlardan yararlanarak aklanmak için sıra bekliyorlar. Tüm Yargı-Sen Başkanı Tekin Yıldız bunu şöyle açıklıyor; "neden gelmek istemesinler, cezaevleri müdürleri emirlerinde, infaz koruma memurlarını hizmetçi gibi kullanıyorlar, ayaklarına kadın götürülüyor. Her türlü teknolojik olanaktan yararlanıyorlar." Kuşkusuz bunlar işin daha tali yanı. Krallar gibi karşılanıp bizzat devlet tarafından kollanan ve güvenceye alınanların, cezaevlerinde de aynı işleri sürdürmeleri son derece doğal.

Devrimcilere, demokratik hak ve özgürlükleri için mücadele eden emekçi kitlelere, baklava çalan, öğretmen isteyen, top oynarken cam kıran çocuklara karşı keskin bir kılıç olan bir düzenin adaletinin, sıra kendi döküntülerine gelince mavi boncuk dağıtması hiç de şaşırtıcı değildir. Çünkü düzenin adaletinin varlık ilkesi, mülkiyetin ve mülkiyet düzenin korunmasına dayalıdır: Adalet mülkün temelidir! Temel bu olunca, bu kurumun hangi sınıfın ihtiyaçlarını karşılayacağı da açıkça tarif edilmiş oluyor. Sermayenin ve sermaye düzeninin çıkarları için yapılan herşey mübah, herşey hukuk düzenine

uygundur, uygun değilse uydurulur. Sermayenin adaletinin özü-özeti bundan ibarettir.

Kendisi en büyük çete olan devlet, tabii ki vurgun ve soygun düzeninin bekası için kullandığı elemanlarını yargılamayacak, yargılamak zorunda kalsa bile göstermelik cezalarla meseleyi kapatmaya çalışacaktır. Çünkü onlara her zaman ihtiyacı olacaktır. Sermaye iktidarı bu çetelerle mücadele oyununu sürdürürken, Mustafa Duyar gibi bir itirafçıyı yine bu tetikçilere temizletmedi mi? Açarlar, Oral Çelikler, Çakıcılar'ın devlete kafa tutmasının arkasında bu gerçek var. Ne diyor bu katiller; "bizi yargılamazsınız". Çünkü yargılanırlarsa, sermaye devletinin bütün pislikleri açığa çıkacaktır. Açar zamanında bunu en açık biçimde; "Ne yaptık ise devletin bilgisi ve ihtiyaçları dahilinde yaptık", diyerek itiraf etti.

Bütün bu kirli işlerin ve ilişkilerin merkezi çete devletinin kendisidir. Bütün kirli yollar buraya çıkıyor. Yeşil'in telefon bağlantıları (Cumhurbaşkanlığı, MGK Genel Sekreterliği, Jandarma Genel Komutanlığı) bunu gösteriyor. Çakıcı meclisle doğrudan işbirliği içinde çalışıyor, ihaleye katılıyor. Bunlar da kayıtlı. Yargılanamayanlar ya da yargılananlar bizzat bu kirli ilişkiler yumağının bir parçası oldukları için, yargılama süreçleri tam bir oyuna dönüşüyor.

Bu ilişkilerin merkezindeki bir milletvekili (Eyüp Aşık) bu ilişkilerin gerçek portresini tam bir isabetle, yakın zamanda yapılan bir röportajda şöyle itiraf ediyor: "Bu işler '50'li yıllara dayanıyor. Bu örgüt (kontr-gerilla) '50'lerde komünizme karşı NATO ve ABD'nin emrinde kurulmuş, '80'den sonra millileşmiş, '90'larda özelleşmiş. Yani bu örgüt '80'den sonra içeride devleti yönetenlerin emrinde kullanılmış, 'falancayı yok et, şuraya git, bunu düşür, şunları dinle' denilmiş. Ama daha da kötüsü, '90'dan sonra özelleşmiş, kendine çalışmış, işler eroinden cinayete kadar uzanmış." (Milliyet, 15 Kasım '99)

Eyüp Aşık'ın söylemediklerini de biz ekleyelim. Çeteleşen devlet çürüten düzen olgusu, sermayenin içinde debelendiği iktisadi krizden kök almaktadır. Sermayenin kârının %95'inin rant gelirlerinden oluştuğu bir ekonomik temel var olduğu, azgın bir sömürü çarkı işlediği sürece, çeteleşme ve çürüme de sürecek, düzenin bütün kurumları bundan nasibini alacaktır. Gösteriye dönüşen temizlik operasyonları sürerken, tarifesi 30 milyara istenilen telefonları dinleyen telekulak çetesi bunu bir kez daha kanıtlamıştır. Meclisin rant ekonomisinden ve büyük ihalelerden pay kapmada önemli bir kavşak

olduğunu, her dönemde açılan ve hızla kapatılan yolsuzluk dosyaları ve soruşturmaları göstermeye yetiyor. Kızılay'ından Türk Hava Kurumu'na, YÖK'ünden emniyetine ve bütün bakanlıklarına, hatta alttaki kurumlarına kadar, rant paylaşımı temelinde nasıl bir çürümenin yaşandığı, parça parça açığa çıkıyor. Özelleştirme vurgunlarının, batan bankaları emekçilerin sırtından kazanılan

paraların üç-beş asalağa peşkeş çekilmesi sürdükçe çeteleşme, çeteleşme sürdükçe siyasal ve toplumsal çürüme devam edecektir.

Bundan dolayıdır ki, Susurluk'tan bu yana çetelere karşı göstermelik bir mücadele yürüten ve çizmeyi aştığı için açığa çıkan tetikçilerini geçici bir süre tutuklamak zorunda kalan sermaye devleti, tüm çabalarına rağmen kendisini aklayamıyor. Tutukladığı çeteler üzerinden yapmaya çalıştığı makyaj, yargı sürecinde yeniden dökülüyor. Bu nedenle göstermelik cezalarla bu işin üstünü örtmeye çalışıyor. Ya da bu alanda yaşadığı sorunları genel af görüntüsü üzerinden çözmeye çalışıyor. Bu nedenle yurtdışındaki çete artıkları, mafya döküntüleri Türk mahkemelerinde yargılanmak için sıraya giriyorlar.

Düzeni saran çeteleşme ve çürüme olgusu, adalet-yargı sisteminde "aklama" biçiminde bir kez daha kendisini üretmek zorunda kalıyor. Emekçilerin düzenin mahkemelerine ve mahkemeler üzerinde düzenin kendisine karşı güvensizliği, yalnızca üç-beş çete artığına dağıtılan adalet nedeniyle değil, aynı zamanda kendilerine, insanca yaşam mücadelelerine ve çocuklarına her geçen gün kesilen cezalar nedeniyle de katlanarak büyüyor. Her hükümet döneminde bir adalet bakanını gözden çıkarmak zorunda kalan sermaye iktidarının tek şansı, karşısında tepkisini örgütlü bir tarzda ortaya koyan bir sınıf hareketinin henüz bulunmayışdır. İktidar bilinci ve hedefiyle mücadeleye atılmış bir işçi sınıfı, er ya da geç, zulüm kusan tüm kurumlarıyla birlikte, sermaye düzenini hakettiği yere, tarihin çöplüğüne gömecektir.

Sermaye ve devletiniz sizinle gurur duyuyor!

Pisliği devrim temizleyecek!

Sermaye devleti yeni binyıla işkenceci polislerini, yolsuzluk şampiyonlarını omuzlarda taşıyarak girdi. '99'un son haftalarında arka arkaya görülen Susurluk, Manisalı gençler, Gazi, PERPA ve Süleyman Yeter davaları bunun son örnekleri oldular.

Tutuklusuz olmayan en büyük çete: Susurluk çetesi...

Aralarında Korkut Eken, İbrahim Şahin, Haluk Kırıcı, Yaşar Öz, Ayhan Çarkın gibi starların da yer aldığı 13 kontr-gerillacıya DGM 3 yıldan 10 yıla kadar ceza istiyor. Aslında davada hiçbir tutuklunun kalmamış olmasından, davanın Ömer Lütfi Topal cinayeti davasıyla birleştirilmesinin kabul edilmemesinden ve kontr-gerillacıların mahkemelerdeki rahat ve saldırgan tutumlarından, mahkemenin sonucunun ne olacağı da bugünden açıkça görülüyor.

Mahkemede savcının ceza istemi üzerine sanıklar sinirleniyorlar. İbrahim Şahin "Oturumun basına kapalı yapılmasını" istiyor; Ayhan Çarkın "Çatlı'yı Çatlı olarak tanıyan MİT, kontr-terör dairesi başkanı da getirilsin" diyor. Yargılanıyor olmalarına bile sinirlenen kontr-gerillacılar mahkeme çıkışında, "Türkiye seninle gurur duyuyor" sloganlarıyla omuzlara alınıyorlar.

Yüzlerce kirli "operasyon"un faili, yüzlerce insanın katili, uyuşturucu şebekesinin başı bir elikanlı katiller topluluğuyla hangi Türkiye ve neden gurur duyar acaba?

Manisalı gençlerin işkence davası: İşkenceciler omuzlarda!

Susurluk davasından bir gün sonra yapılan Manisalı işkenceciler davasına ise işkenceciler teşrif bile etmediler. Ancak mahkemeye katılan aileleri sindirebilmek için yoğun bir hazırlık yapılmıştı. Adliye ablukaya alınmıştı. 1600 polis ve yakını yürüyüş yaptı. İşkenceyi gören gençlerden birinin annesi bir işkencecinin eşine çiçek verirken, başka bir işkenceci eşi de "Hep siz şov yaptınız, birazda biz yapalım" diyordu. (Çocuğu, eşi çatışmada ölenlerin yakınlaşmalarını anlıyoruz da, çocuğuna işkence yapan bir insanın eşine niye çiçek verilir ki?)

Kontr-gerilla önderliğinde, polis kontrolünde, işkenceci eşleri ve destekçilerinden örgütlenen bu yürüyüş arsızlığın son sınırını göstermiyor mu?

Bu ülkede işkenceciler yıllardır şov yapıyorlar

İşkenceci eşleri biraz da biz şov yapalım diyorlar ama, bu ülkede işkenceciler zaten yıllardır şov yapıyorlar. Grup Kutup Yıldızı'nın elemanı Şeyda Gergin akşam yolda giderken işkenceciler tarafından çevriliyor. Sorgulanıp ardından da tecavüz ediliyor. Bu olay ilk değil. Kısa bir süre önce benzer bir tecavüz olayı *Atılım* gazetesi yazı işleri müdürü Asiye Zeybek'in başına gelmişti. Türkiye'de işkenceciler yaptıkları işkenceler, gözaltında kayıplar, tecavüzler vb. ile her yıl rekor kırıyorlar. Katliamlar, kayıplar ve işkenceciler ülkesinde ayrıca polis eşlerinin şov yapmasına bir ihtiyaç yok. Ama böylece kontr-gerillacıların pervasız terörünü daha iyi anlatmış oluyorlar.

Kontr-gerillacılar sadece terör estirmedeki

pervasızlıklarıyla değil, yolsuzluklardaki, soygunlardaki rahatlıklarıyla da rekor üstüne rekor kırıyorlar. Manisalı gençlerin davası görülürken aynı gün eski Emniyet Genel Müdürü Necati Bilican ve yardımcısı Ramazan Er ile toplam 13 kişiye, Polis Teşkilatını Güçlendirme Vakfı'nın paralarını kişisel ihtiyaçları için kullanarak soydukları için dava açılıyordu. Polis şeflerinin sadece işçi ve emekçilerin sırtından yaşayan kan emiciler değil, aynı zamanda kendi polis arkadaşlarını bile soyan dolandırıcılar olduğu böylece açığa çıkıyordu.

Gazi davası 21. yüzyıla girdi

Gazi davasının 28. duruşması yapıldı. 5 yıldır süren davada tek tutuklu sanık kaldı. Katliamcı polisleri korumak için akla gelmeyecek senaryolar düzenlendi. Mahkemenin yeri şehirden şehire değiştirildi. Sonunda Trabzon'a kadar giden mahkeme yine uzadı. Devrimcilerin yargılanmasında tek mahkemede bitiriliveren, uzasa da önceden verilmiş kararlarla hareket edip, dava dosyalarına bile bakmayan mahkemeler polislerin, işkencecilerin, katliamcıların yargılanmasında kıvrıp duruyor, mahkemeler uzadıkça uzuyor.

PERPA davasında katliamcı polislere komik ceza

PERPA'da devrimcileri katleden polisleri idamdan açılan dava birer yıl ceza verilmesiyle son buldu. Devrimcilere 10-15 yıldan başlayıp idama kadar cezalar yağdıran, baklava çalan çocuklara bile yıllarca hapis giydiren mahkemeler, katliamcıları uyduruk gerekçelerle temize çıkarıyor ya da PERPA davasında olduğu gibi komik cezalarla işi geçiştiriveriyorlar. Aynı davada yargılanan polislerin dışında bir polis ise, "ben de ateş ettim" demesine rağmen sanık bile sayılmıyordu. Faşist devletin adaleti işte böyle işliyor, bu kadar oluyordu.

Süleyman Yeter'i katleden polisler hala bulunamıyor

Süleyman Yeter mahkemesinde ise sorguya katılan üç polis (Ahmet Okutucu, Mehmet Yaşar, Erol Erşan), haklarında gıyabi tutuklama kararları olmasına karşın, bir türlü bulunamıyorlar. Bu polislerin hala sorgulara katıldığı ve emniyette çalışmaya devam ettiği, kanlı işkenceci icraatlarını gönül rahatlığı ile sürdürdüğü kimse için bir sır değil.

Mahkemede ise her zaman olduğu gibi yine polis terör estiriyordu. Polis görüntü alınmasını engelleyip, izleyicilerin katılmasına güçlükler çıkartıyordu. Bunun üzerine çıkan tartışmaları fırsat bilen hakimler ise bütün izleyicileri dışarı çıkardı. Duruşmalara katılan kontr-gerillacılar hakimlere sinirlenip bağırır çağırırken suspus olan hakimler, sıra devrimcilerin ailelerine, işkence görenlere, katledilenlere gelince, birden bire aslan kesiliyorlar.

Sermaye tetikçileriyle neden gurur duyuyor?

Yukarda sıraladığımız davalarda polislerin ve yakınlarının attıkları sloganlar aslında bir gerçeği ortaya koyuyor: Sermaye tetikçileriyle gurur duyuyor! Onlara ceza vermemek için elinden geleni yapıyor. Kanlı yüzlerine makyaj anlamına gelecek tutuklama ve cezalar ise kısa zaman içinde telafi ediliyor. Ya bulunmaları engelleniyor, ya da bir süre sonra tahliye ediliyorlar.

Sermaye devleti, tetikçileriyle elbette gurur duyacaktır. Çünkü bu düzeni ayakta tutabilmenin temel koşullarından biridir devlet terörü. İşçi ve emekçilere dayatılan saldırı programları herşeyden önce onların öncülerinin, devrimcilerin, komünistlerin terörle etkisizleştirilmelerini gerektiriyor.

Sermayenin gurur duyduğu düzenin özündeki pisliktir

Sermaye düzenin işkence, katliam, tecavüz vb.'ni münferit olaylar olarak sunuyor. Bir takım devlet görevlilerinin hukuk dışına çıkan eylemleri olarak gösterip düzenini aklamaya çalışıyor. Halbuki tekeller sermaye sınıfı gelmiş geçmiş egemen sınıflar içinde en kirlisi, en katliamcısı, en işkencecisidir. Kendisinin dışındaymış gibi göstermeye çalıştığı işkenceler ve katliamlar, gerçekte onun bir yansımasıdır. Onun gerçek yüzüdür. Bu sınıf sadece Türkiye'de değil bütün dünyada da kanlı karakterini katliamlarıyla göstermektedir. Dünya halklarına kan kusturan bu sınıftır. Milyonlarca insanın katledilmesinin, işkenceden geçirilmesinin, sefaletle itilmesinin, açlıktan ölmesinin sorumlusu bu sınıftır.

Türkiye'de de bu kanlı sınıfın gerçek yüzünü gösteren işleri kontr-gerilla ve ona bağımlı birimler yapmaktadır. Sermaye düzeninin özü, özetidir kontr-gerilla.

Pisliği devrim temizleyecek!

Sermaye düzeninin özündeki pisliği ifade eden işkenceciler ve katliamcılar, ancak kaynaklarını aldığı sermaye düzeninin yıkılmasıyla temizlenebilir. Düzenin bu pisliklerini temizleyip kendisini sürdürebilmesi mümkün değildir. Kimi emperyalist ülkelerde zaman zaman zar zor sağlanabilen bu sahte görüntü imkanı, Türkiye için hiç sözkonusu değildir.

Sermaye sınıfının bu pislikleri işçi sınıfının devrimci mücadelesiyle püskürtülecek ve ancak devrimle temizlenecektir.

AB demokrasisi ve “derin devlet”

AB adaylığı üzerinden demokrasi masallarının okunduğu günlerdeki kimi gelişmeler, demokrasi ile diktatörlüğün, parlamento ile Susurluk'un aynılığını kanıtlar nitelikteydi.

Bir; Susurluk devletinin has elemanlarından Alaattin Çakıcı, tutuklu bulunduğu AB üyesi Fransa'dan, kendi talebiyle, Türkiye'ye iade edildi.

İki; Yapı Sanat Evi'nden bir bayan sanatçı kaçırıldı, işkence ve tecavüze uğradı. Suç duyurusunda bulunmak isteyenler polis tarafından dövülerek gözaltına alındı.

Üç; hak talebiyle iş bırakıp sokağa çıkan kamu emekçilerinin üzerine polis ve köpekler salındı.

Dört; nükleer santrallere karşı eylem yapan Bergama köylülerinin üzerine polis salındı, köylüler dövülerek gözaltına alındı...

Listeyi sonsuzca uzatmak mümkün... Meclis pankartçılarına, “Öğretmen isteriz” eylemcilerine cezalar kesildi, İskenderun tecavüzcüleri aklandı, Eroğlu'nu ananlar dövüldü vb. vb...

Üç, dört ve sonrasında sıralananların “parlamentar cumhuriyet”in olağan icraatından olduğu biliniyor. Türk hükümetlerinin, IMF programlarıyla sıkıştırdığı işçi-emekçi kitlelerin tepkilerini devlet terörüyle ezmek zorunda olduğunu da, AB dahil herkes biliyor. Yine AB dahil hiçbir emperyalist odağın bir itirazı da bulunmuyor. Kaldı ki TC, Helsinki'ye giden yolu Ulucanlar'da akıttığı kanla sulayarak, emperyalizmin hizmetkarlığına nasıl da layık olduğunu kanıtlamış oldu.

Listenin birinci ve ikinci sırasındaki gelişmeler ise, “kontr-gerilla cumhuriyeti”nin olağan icraatlarından oluyor. Şeyda Gergin, kontra çeteleri tarafından kaçırılan kim bilir kaçınıcı devrimcidir. Ve kim bilir kaç kez Galatasaray önünde, elinde bir kayıp fotoğrafıyla kontra elemanlarının video kayıtlarına alınmıştır.

Çakıcı'ya gelince... Bu faşist mafyacı bozuntusunun hikayesi hem çok uzun, hem gayet kısa.

Susurluk devleti hem çok “derin” hem son derece sığ.

Çakıcının iadesi, yargılanması/yargılanamaması, Adalet Bakanı'nın sorumluluğu, şu ya da bu partinin ilişkileri, Fransa'nın “Çakıcı'nın haklarını koruma”, “Kopenhag Kriterleri”ne uyma konusundaki titizliği vs. vs. üzerine koparılan bunca kıyamet, sadece basit bazı gerçekleri gizlemek içindir.

Bu pespaye örtünün altında Fransa'nın ve adına “derin devlet” de denilen kontr-gerillanın kirli işleri ve ilişkileri vardır.

* AB yağmasına düğün-bayram kapılarını açan Türk devletinin ilk icraatlarından biri de “bin tanklık ihale”dir. Bunu “taarruz helikopterleri” ihalesi izleyecektir. Her iki ihalenin talipleri arasında Fransa da vardır.

* Çakıcı, MİT'ten pasaportlu bir kontr-gerillacı, ülkücü bir mafyadır. Hükümette MHP'li bir Savunma Bakanı, Fransa'da eski MİT Müsteşarı bir büyükelçi, Fransız istihbaratının başında ise Ankara'daki eski Fransız büyükelçisi bulunmaktadır.

Fransa, cebinde Çakıcı'dan aldığı “milyarlarca dolar” değerinde bilgilerle tank ihalelerine katılacaktır. Dolayısıyla sorgulanması, daha doğrusu konuşması hiç işine gelmez.

Çakıcı'nın konuşması Türk devletinin de işine gelmez.

Çünkü Çakıcı'daki bilgiler öncelikle hükümeti götürür.

Ama daha da önemlisi, Çakıcı'nın Susurluk üçgenindeki yeridir ki, Çakıcı bu konuda ne konuşur, ne konuşturulur, ne de konuşabilir. Düzen cephesindeki ipe-sapa gelmez Çakıcı senaryolarının çelişkileri biraz da bundandır. Kimi Çakıcı'nın gelmesinden “korktuğunu” açıklarken, kimisi “öldürüleceği”nden dem vuruyor. Aslında ise, her biri ipin bir ucuna asıldığı için, asıl yumağı görmemekte veya göstermemeye çalışmaktadır.

Tıpkı Öcalan'ın yakalanmasında olduğu gibi, Çakıcı'nın yakalanmasında da MİT'in hiçbir rolü bulunmamaktadır. Tersine, bu ikincisinde MİT, elinden gelse bir kurtarma operasyonuna bile girişirdi. Neden? Çatlı'nın İsviçre'de serbest bırakılması dahil, tüm kontra elemanları nasıl korundu ve korunmakta ise, Çakıcı da elbette aynı korumadan yararlanacaktır. Sadece taşıdığı kırmızı pasaport bile bunun kanıtıdır.

Fransa ve Çakıcı olayı da göstermektedir ki, AB demokrasisi kanlı tekellerin “derin demokrasi”sidir. Amerika'dan sonra AB'ye de açılan sömürü kanallarının iyi işlemesi, Susurluk devletinin ayakta kalmasına bağlıdır.

Ama her ikisi de, tereddütsüz biçimde, Türkiye işçi sınıfı ve emekçi kitlelerin bu kanlı diktatoryaya daha ne kadar boyun eğeceğine bağlıdır...

Bariş ve uzlaşmanın hakim olduğu bir panelden izlenimler

İnsan hakları haftası vesilesiyle, Kırşehir'de “insan hakları ve eğitim” konulu bir panel düzenlendi. Panelde İHD Ankara il yönetim kurulundan, KESK GYK'dan, Eğitim-Sen Kırşehir Şube yönetiminden konuşmacılar vardı.

İlk konuşmacı Nurettin YILDIRAY, Eğitim-Sen tüzüğünden 3/6 (anadilde eğitim) maddesini okuyarak, bireylerin özgürce eğitim hakkı, insanların örgütlenme ile insan olacağı ve özgürlüğün önce fiilen sonra hukukten kazanılacağı, hakların evrensel olduğu, her bireye eşit olarak uygulanması gerektiği ve devredilmezliği üzerine kurulu konuşmasını, “insan hakları mücadelesi; emek güçlerinin, bariş ve demokrasi güçlerinin iktidar olmasını bekleyemez. Hak ve özgürlük elde etmek için bariş ve uzlaşma içinde olmalıyız. Bu arada yanlış anlaşılmasın, bizler uzlaşmacı değiliz. Ama gerekli koşullarda uzlaşma yapıyoruz, yaparız da.” sözleriyle bitirdi.

İkinci konuşmacı olarak söz alan Mustafa AVCI ise; hak ve özgürlük mücadelesinin eğitimle bağlantısını, KESK'in maddi sorunlara rağmen eğitimde özelleştirmeye karşı mücadele ettiğini, demokratik bariş sürecine girildiğini ve artık devletin ekonomisinin savaşa değil, eğitime aktarılması gerektiğini, bir tank fiyatına 30.000 çocuğun okula gönderilebileceği örneğiyle de pekiştirerek anlattı. Sözlerini, “Politika, bir uzlaşma sanatıdır” özdeyişiyle sonlandırdı.

Son konuşmacı olarak söz alan İlhami YABAN da; AGİT ve Helsinki zirvelerinde bariş ve demokrasi çıktırkanlığının yapıldığı aynı süreçte savaşların damgasını vurduğunu belirttiikten sonra, nerede ve hangi koşulda olursa olsun insanların yaşam hakkını savunduklarını, idama da, cezaevlerinde yaşanan örgüt içi infazlara da karşı olduklarını söyledi.

Panelin ikinci oturumunda dinleyicilerin soruları yanıtlandı.

En çok soru Mustafa AVCI'ya yöneltilmişti. Konuşması esnasında “Politika uzlaşma sanatıdır” diyen AVCI'ya genelde uzlaşma konusunda sorular geldi. Kimle, nasıl, hangi koşullarda bir uzlaşma ve uzlaşmanın devrimci iddiadan düşüşü beraberinde getirip-getirmeyeceği sorularını AVCI şöyle yanıtladı:

-Bizler uzlaşmacı değiliz ama gerektiği koşullarda uzlaşma yaparız.

Gerektiğinde işverenle toplu sözleşme için masaya oturup pazarlık yapıyoruz. Uzlaşma sağlanması için çalışırız.

Panelde sorulan sorulardan biri de anadilde eğitim hakkı üzerine idi:

“Bugün bir millet olduğu dahi kabul edilmeyen Kürt halkı ana dilde eğitim hakkını kazanabilecek mi? Bu hak ulusal kurtuluş mücadelesinin neresinde yer almaktadır?”

Bu soruya verilen yanıt da konuşmalardan farklı değildi. Yani, kurulu düzen içinde bu hakkın kullanılabilirliği anlatılmaya çalışıldı.

Kırşehir'den bir Kızıl Bayrak okuru

Kimya-Teknik grevi 158. gününde

5 ayı aşkındır hak alma mücadelesinde kararlı bir tutum izleyen Kimya-Teknik işçilerine destek vermek ve direnişlerini sahiplenmek amacıyla Esenyurt İşçi Evi ve Kızıl Bayrak okurları olarak 30 kişilik bir kitle ile direnişin 153. günü olan 10 Ocak Pazartesi günü grev yerine bir ziyaret gerçekleştirdik.

“Kimya-Teknik işçisi yalnız değildir”, “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz”, “Yaşasın sınıf dayanışması” dövizleri ve sloganlarla grev çadırına gittik. Ziyaretin amacına ilişkin bir konuşmanın ardından oradaki işçilerle Avrupa Birliği, dayatılan sefalet ücretleri ve sermayenin sürekli gündemde tuttuğu özelleştirme ve sendikasılaşmalarla ilgili sohbet ettik.

Kimya-Teknik işçileri “Sizin gibi dostlarımızın yanımızda olmasından güç alıyoruz. Biz de böylesi bir mücadelede olan işçi arkadaşları her zaman destekleyeceğiz. Grev bizim için bir okul oldu. Birçok şeyi öğrendik.” diyorlardı.

Kimya-Teknik grevi hiçbir taviz vermeden devam ediyor. Ama uzun süren grev ve direnişlerin başlangıcındaki etkisini ve desteğini zamanla kaybettiğini, Karyapsan, Malazlar, Swisscard gibi örneklerden biliyoruz. Bu yüzden dayanışmanın sürekli hale getirmesi ve sınıf mücadelesinde ön açıcı politikaların izlenmesi gereklidir. Yani “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz” şiarını rehber edinmeliyiz.

Esenyurt'tan Kızıl Bayrak okuru bir işçi

“İşkenceye karşı mücadele bir demokrasi ve devrim sorunudur”

İşkencede katledilen Süleyman Yeter'in eşi Ayşe Yeter ile yaptığımız röportajı kısaltarak yayınlıyoruz.

- Devlet gözaltında işkence, katletme ve kaybetme politikalarını sistematik olarak uyguluyor. Süleyman Yeter de işkencede katledilen bir devrimci. Eşinizin özel olarak seçilip katledilmesinin nedeni nedir?

- Süleyman lise döneminden itibaren mücadelede yer almış bir devrimciydi. 12 Eylül faşist darbesi sonrasında da mücadeleden kopmadı. Araştıran, okuyan, kendini geliştiren bir devrimciydi. Üniversite sınavını kazanmasına rağmen, tercihini proletarya davasından yana yaptı. '80 darbesinden bugüne işçilik yaşantısı var. Yunus Çimento, Eczacıbaşı Seramik, Meta fabrikası, Kumcular vb. birçok işletmede, işçileri örgütlemek, sınıf sendikacılığını yaratmak için çaba sarfetti. İşçiler onun devrimci-sosyalist kimliğini bilirler. Onları bu temelde eğitmeye çalıştı. Süleyman zor dönemin devrimcilerindendi, tam bir dava adamıydı. Hep işçileri nasıl daha fazla geliştirebileceğini düşünür, devrimcileştirmeye çalışırdı.

Ülkemizdeki sendikal örgütlülük düzeyi giderek düşüyor. Faşist devlet yıllardır mücadeleyle kazanılan sendikal örgütlülüğü ortadan kaldırmaya çalışıyor. Türk-İş'te örgütlü işçi sayısı sürekli geriliyor. Devrimci, sosyalist, ilerici, yurtsever sendikacılar sermaye devletinin hedefi. Hele hele sosyalistseniz, işçi sınıfının iktidarı için çalışıyorsanız, açık hedef haline geliyorsunuz. İşçi sınıfı ve diğer ezilen kesimlerde patlamaya hazır, biriken bir öfke var. Bu nedenle işçi sınıfını uyandıracak Süleymanların yaşamasını istemiyorlar.

- Katledilmesinin üstünden neredeyse bir yıl geçti ve katilleri hala görevlerinin başında. Sürmekte olan işkencede katletme davasının gelişim sürecini anlatır mısınız?

- “Süleyman Yeter Davası” nı İzleme Komisyonu” kurduk. Süleyman'ın öldürülmesiyle ilgili davanın ve otopsi raporunun geç açıklanacağını bildiğimiz için, '97 yılında gördüğü işkence nedeniyle işkencecileri dava ettiği mahkemeyi gündeme sokmaya çalıştık. Süleyman'ın akrabalarıyla birlikte köşe yazarlarını ziyaret ettik. Bir dosya hazırladık ve EMEP, SİP, ÖDP, HADEP gibi partilere ilettik, davaya katılmalarının önemini anlattık. Sendika şubelerini ve genel merkezleri dolaştık. Ortak basın açıklaması düzenledik. Uluslararası Af Örgütü ve İnsan Hakları kuruluşlarının davaya katılmaları için çalıştık. Dava açıldıktan sonra yeni bir dosya oluşturup kurum ve kişilere ulaştırdık. İnternette bir dosya açtık. Aynı süreçte Metin Göktepe davası gibi işkence davalarına katıldık. Radyo programları yaptık.

7,5-8 ay sonra otopsi raporu açıklandı ve dava açıldı. Otopsi raporunda Süleyman'ın işkence sonucu öldüğü açıklandığı halde, işkenceci Tim-4 polislerinden yalnızca 3'ü yargılanmaya başlandı ve görevden alma kararı çıktı. İlk mahkemede görevden alınan 3 polis hakkında tutuklama kararı alındı. Tabii ki hiçbir mahkemeye gelmedi, kaçmalarına fırsat tanındı.

Türkiye'de işkence ve katliamlar bir devlet politikası olduğu için, Süleyman'ı öldürenlerin cezalandırılması mümkün görünmüyor. Ama işkencecilerin göstermelik de olsa cezalandırılması küçümsenmemeli. Bu davanın sahiplenilmesi, devlete geri adım atılması açısından önemli.

- Yakın zamanda Ulucanlar'da bir katliam gerçekleştirildi. Gözaltında işkence, tecavüz ve katliamlar sürüyor. Devletin bu saldırıları nasıl geri püştürtülebilir?

- Metin Göktepe'nin katillerinin tutuklanmış ya da Süleyman'ın katillerinden 3'ü hakkında tutuklama kararı çıkmış olması, kuşkusuz faşist devleti işkence konusunda geri adım attırmaya yetmeyecektir. Kayıplar mücadelesinde birçok kayıp ailesi yanyana gelerek dayanışmayı örgütlediler, kamuoyu yarattılar ve sürekli bir eylemlilikle uluslararası İCAD oluşumuna gidebildiler. Dün kaybedilenlerin sayısı çok fazlayken, yürütülen kayıplar mücadelesi sayesinde faşist devlet geri adım atmak zorunda kaldı.

Yapımı biten F tipi hücre cezaevleriyle, her gün, her saat işkence yaparak devrimcileri teslim almaya çalışacaklar. Öte yandan, işçi sınıfı ve emekçilerin günlük yaşamlarının her dakikası da bir işkence haline gelmiş bulunuyor. Öyleyse, işkenceye ve katliamlara karşı mücadelede sadece dayanışmak yetmiyor, örgütlenmek ve bu örgütlülüğü emekçi kitlelere maletmek ve uluslararası çapta gündeme sokmak gerekiyor. Aksi takdirde işkencelerin ve katliamların önüne geçilemeyecektir. İşkenceye karşı mücadele bir demokrasi ve devrim sorunudur. Cezaevlerinde katliamlar Ulucanlar'la son bulmayacaktır. Yapılan saldırı hazırlıkları bunu gösteriyor.

Cezaevlerindeki katliamların esas sorumlusu devlet olmakla birlikte, doğrudan katliamı gerçekleştiren faşist kadroların emekçi kitleler nezdinde teşhir edilmesi ve davaların gündeme sokulması için ön hazırlık gerekiyor. Cezaevlerinde yaşanan katliamlara ilişkin kurulacak bir komisyon mücadeleyi güçlendirecektir.

- Son olarak söylemek istediğiniz?

- 22 Şubat saat 9:30'da, Sultanahmet 6. Ağır Ceza Mahkemesi'nde görülecek davaya, “ben hergün işkence görmek istemiyorum, öyleyse ben de varım” diyen herkesi çağırıyorum.

“Habip Gül'ün cenazesine katılanları devlet yargılayamaz, suçlular yargıç olamaz!”

Emekçileri ve ilerici güçleri duruşmaya katılmaya çağırıyoruz

Bilindiği gibi, 26 Eylül 1999 günü, devlet Ulucanlar Hapishanesi'nde 10 devrimci tutsağı katletti. Onlarcası hastanelerde, sevk edildikleri hapishanelerde işkence gördü. Bu insanlık dışı vahşete sessiz kalınır mı? Devlet ben katledirim, sizler de susacaksınız, diyordu. Halkımızın onurlu insanları devletin bu hunharca katliamına sessiz kalmadılar. Onlar evlatlarını sahiplendiler.

(...)

Ulucanlar Hapishanesi'nde katledilen devrimci tutsaklardan biri olan Habip Gül'ün cenazesine katılan devrimci demokrat insanlar mezarlık çevresinde jandarma tarafından vahşice saldırıya uğramışlar, tüm dünyanın gözü önünde dipçik darbeleriyle dayaktan geçirilmişlerdir. Bu pervasızlık, Ulucanlar'da devletin tutsakları silahlarla tarayarak katletme pervasızlığını sokaklara, tüm halka taşımıştır. Bunu kabul edecek miyiz? Yakınlarının, devrimci tutsakların cenazelerine katılması suç mudur?

Eğer 20 Ocak 2000 tarihinde, Aliğa 2. Ağır Ceza Mahkemesi'nde, Habip Gül'ün cenazesine katıldığı için devlet tarafından ceza verilmek istenen insanlara sahip çıkmazsak, devlet daha da pervasızlaşacaktır. Eğer biz susarsak, devletin hem katledip hem de katliama karşı çıkan, direnen insanları yargılaması meşru hale gelir.

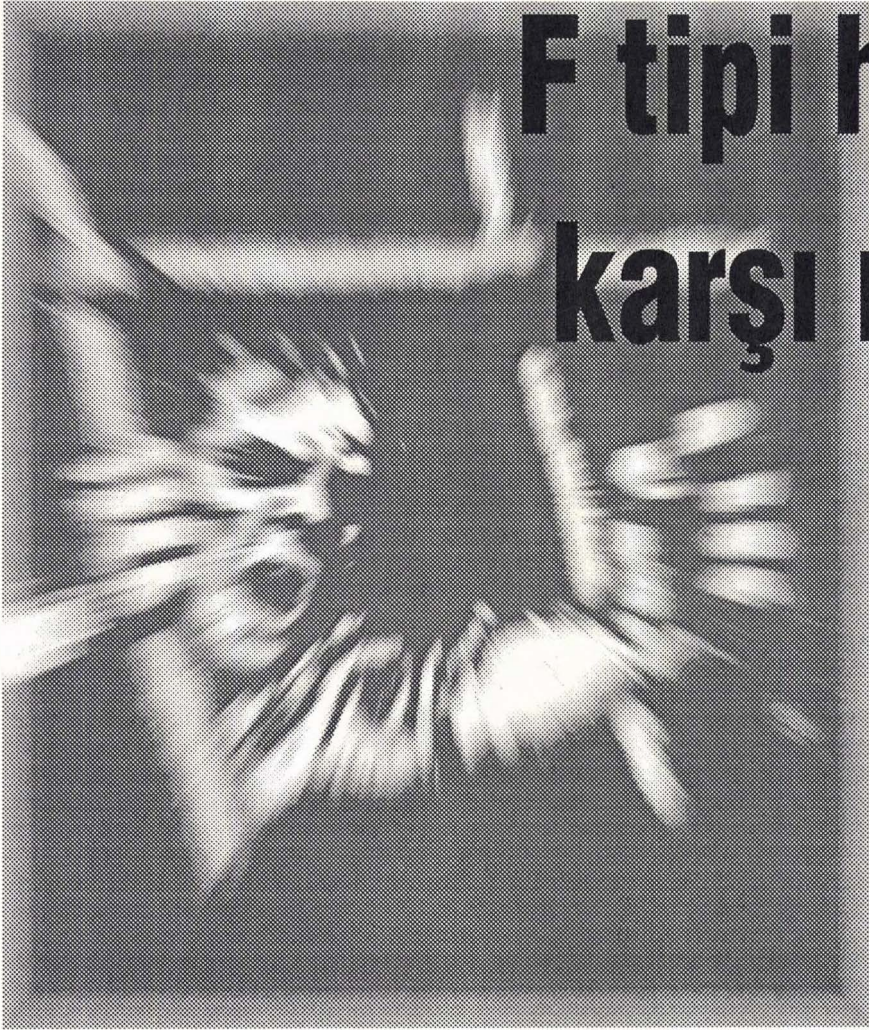
Nitekim devlet, hem katledip hem de bu pervasız katliama karşı direnen tutsakları bin yıllara varan cezalarla tehdit etmektedir. Hatta devlet, evlatlarını sahiplenen tutsak ailelerine, “siz kıskırttınız” diye dava açma girişiminde bulunmuştur. İşte katliamcı devletin gerçek yüzü budur. Onların demokrasiden anladıkları bu kadardır.

20 Ocak 2000 tarihinde Habip Gül'ün cenazesine katılan insanların cezalandırılmasına onay mı vereceğiz, karşı mı çıkacağız? Yoksa ben katliamlara karşıyım, insanların yakınlarının cenazelerine katılması meşrudur, ama ben çekindiğim için bu tür mahkemelere dayanışma amacıyla gelmem mi diyeceğiz? İşte o zaman katliamcı devlet kazanmış olacaktır.

Hayır! Devlet katletmiştir, suçludur! Katledilen devrimcilerin cenazesine katılmak meşrudur, insanlık görevidir. Habip Gül'ün cenazesine katılanları devlet yargılayamaz, suçlular yargıç olamaz!

20 Ocak 2000 tarihinde en gur sesimizle haykırmalıyız. Mahkemeye tüm gücümüzle katılmalıyız. Bu mahkeme suçluların, katledenlerin, insanlık düşmanlarının yargılandığı bir mahkeme olmalıdır. Böyle de olacaktır. Tüm halkımızı, tüm demokratik kuruluşları, insanlıktan yana olan kişi ve kurumları 20 Ocak 2000 tarihinde Aliğa 2. Asliye Ceza Mahkemesi'nde görülecek davaya katılmaya çağırıyoruz.

Bergama Hapishanesi DHKP-C, TKP/ML, TİKB, TKP-ML, TKİP, MLKP, TDP Dava Tutsakları

F tipi hücre cezaevlerine karşı mücadele edelim!

Sermaye devleti, 2000 yılını işçi sınıfı, emekçiler, toplumun diğer ezilen kesimleri ve devrimci kitle muhalefetine sindirme, teslim alma, sömürsünü daha da yoğunlaştırma yılı ilan etti. Enflasyonla mücadele programları adı altında peşpeşe ekonomik saldırı paketleri açılmakta, ekonomik krizin faturası işçi sınıfı ve emekçilere çıkarılmaktadır. Mezarda emeklilik yasası, özelleştirmelere hız verilmesi, %15'lik sefalet zamları, 2000 yılının işçi sınıfı ve emekçiler için nasıl bir yıl olacağını göstermektedir.

Fakat sermayenin saldırıları bunlarla sınırlı değildir. İşçi-emekçilere yönelik ekonomik-sosyal yıkım saldırılarının yanısıra, onların öncülerini devrimci ve komünistlere yönelik kirli planlar yapılmaktadır. Dışarıda devrimcilere dizginsiz bir terör uygulanırken, içerideki tutsak devrimciler katliamlar eşliğinde hücre tipi cezaevleri dayatılmaktadır. Buca, Ümraniye, Diyarbakır katliamlarına, en son Ulucanlar'da 10 devrimcinin katledilmesi eklenmiştir. Amaç, devrimci tutsakları hücrelere sokmak, onları kişiliksiz birer insan posası haline getirmektir. 2000 yılının işçi ve emekçilere getirdiği felaketin devrimci tutsakların payına düşen kısmı hücre tipi cezaevleridir.

Sermaye devleti son bir yıldır hücre tipi cezaevlerini somut olarak gündemine almıştır ve bu yönde kapsamlı bir propaganda yürütmektedir. Cezaevlerinde yaşanan en küçük bir olay F tipi cezaevlerinin bir dayanağı haline getirilmektedir. Cezaevi idareleri ile işbirliği içinde mafya artıkları tarafından çıkarılan olaylar bile "terör örgütleri"ne yönelik saldırının vesilesi yapılmakta, devrimci tutsakların haklı ve meşru taleplerle geçtikleri eylemler çarpıtılmakta, kamuoyu F tipi hücre cezaevlerinin gerekliliğine inandırılmaya çalışılmaktadır. Bu süreçte mafya artıklarının gerçekleştirdiği isyanlarda cezaevi idaresinin parmağının olması, devletin F tipi cezaevlerine dayanak yaratmak için komplolardan da kaçınmayacağını göstermektedir.

Sermaye devleti hücre cezaevlerini daha önce de devreye sokmayı denedi. Fakat her defasında ölümüne direnişlerle püskürtüldü. 12 Devrimci tutsağın ölümü kucakladığı '96 SAG ve ÖO direnişi, hücre sisteminin uygulanamayacağını dostadüşmana gösterdi. '96 SAG ve ÖO direnişi, saldırılara karşı birlikte mücadelenin örgütlenmesi açısından bir dönüm noktasıdır. Daha önce tek tek cezaevlerinde hak gasplarına karşı yürütülen tekil direnişler, '96 süreciyle birlikte merkezi ve genel

direniş halini almıştır. '96'dan sonraki sürece genel direniş ruhunu bırakmıştır. Yanısıra, '96 sürecinin pekiştirdiği CMK (Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu), cezaevi tarihinde devrimci tutsakların en ileri örgüt biçimi olmuştur.

Fakat '96 SAG ve ÖO süreci ile bugün önümüzde duran F tipi hücre cezaevi saldırısı belli farklılıklar taşımaktadır. '96'ya kadarki süreçte cezaevleri direnişleri açlık grevleri üzerinden yükseliyordu. Bu eylem biçimi '96 SAG ve ÖO'da en ileri anlamını buldu. Bugün ise, '96 SAG ve ÖO kazanımlarını koruma mücadelesi fiili direniş olarak adlandırılabilir eylem biçimleriyle verilmektedir. Bir tarz değişikliği sözkonusudur.

'96 sürecinde bir sembol haline gelen Eskişehir tabutluğu, sermaye devleti için hücre sisteminin bir ilk adımıydı. Bugünkü F tipi hücre saldırısı ise daha kapsamlı olarak planlanmakta, dolayısıyla daha kapsamlı bir saldırıyla yüzyüze bulunmaktadır. Mecliste bekleyen af yasaının F tipi cezaevlerine geçişi kolaylaştıracağı açıkça ifade edilmiştir. Gerçekleştirdiği katliamlar, mafya artıklarını kullanarak çıkardığı "cezaevi isyanları" ise, sermaye devletinin bu saldırıda her türlü kirli yöntemi kullanmaktan çekinmeyeceğini göstermektedir.

Bu nedenle, F tipi cezaevlerine karşı yürütülecek mücadele çok yönlü ve önden hazırlıklı olarak örgütlenmelidir. Geçmiş direniş süreçleri dikkatle incelenmeli, belli sonuçlara ulaşılmalıdır. Kızıl Bayrak'da '96 SAG ve ÖO süreci üzerine yayınlanan değerlendirmeler, yol göstericiliği ile güncelliğini korumaktadır.

'96 süreci değerlendirmelerimizde, direnişin genel niteliğini, militan ve kararlı karşı koyuşu selamlarken, süreç öncesi hazırlığın eksikliğine işaret etmiştik. Direniş sonrasında birlikteliğin korunmaması, kalıcı kurumların yaratılmaması ve küçük grup çıkarlarıyla zaferin üzerine gölge düşürülmesini ise eleştirmiştik. Özellikle saldırının öncesinden gerekli hazırlıkları yapmak büyük bir

önem taşımaktadır. Bir çarpışmaya önden hazırlıklı olarak girmek, zaferi kolaylaştıracak en önemli etkenlerden biridir.

Sermaye devleti devrimci tutsakların örgütlülüğüne, siyasal kimliğine saldıracağını açıkça ilan ediyor. Saldırıları meşrulaştırabilmek için her türlü kontra propaganda yöntemini kullanıyor. Adeta bağırarak gelen bu saldırıya karşı güçlü bir "hücre sistemine hayır" kampanyası örgütlenemediği, emekçi kitlelerin duyarlılığı geliştirilemediği koşullarda, saldırıyı püskürtmek daha güç olacaktır.

Kampanyaya dönük bazı pratik önerileri şöyle sırayabiliriz:

- İşçi-emekçi kitleler içinde hücre sistemine dönük günlük ajtasyon-propaganda.

- Demokratik kitle örgütlerinde F tipi cezaevlerine karşı alt birimler oluşturulması.

- Öğrenci gençlik cephesinde "cezaevlerinde hücre sistemine hayır" komitelerinin kurulması.

- Basın, sendikalar ve kitle örgütlerine tutsak ailelerinin ziyaretlerinin örgütlenmesi.

- Yaygın afiş, bildiri faaliyeti ve cezaevleri ziyaretlerinin örgütlenmesi.

'96 sürecinde, içeride direnişin üst düzeyde olması kadar saldırıyı dışarıda karşılamının önemine dikkat çekmiştik. Kuşkusuz her saldırı asıl olarak sıcak mevzide yanıtlanır. Fakat kitleden kopuk bir direnişin kazanılması, kazanıldığında ise zaferin korunması güçtür. Bugün öncelikle dikkat edilmesi gereken nokta burasıdır.

Hali hazırda ağır aksak, ciddi eksiklikler ve yetersizlikler taşıyan bir kampanya yürütülüyor. Bu kampanyanın kalkış noktası daha çok Ulucanlar katliamı oldu. F tipine karşı yürütülen kampanyada Ulucanlar direnişçilerine açılan dava, hücre tipi cezaevlerini etkin bir biçimde teşhir etmek için kullanılmalıdır.

IHD ve çeşitli kitle örgütleri üzerinden hazırlıkları yapılan cezaevi kurultayı da en iyi biçimde değerlendirilmelidir. En geniş katılımın sağlanması için özel bir faaliyet örgütlenebilmelidir.

Tutsak yakınları cezaevi direnişlerinin dışarıdaki temel ayağı olmaya devam etmektedir. Ulucanlar katliamı üzerinden örgütlenmeye çalışılan tutsak yakınları örgütlenmesi önemli bir pratiktir. Fakat bu örgütlenme zor gün birliktelikleri olmamalı, kalıcılaştırılabilinmelidir. Bu konuda *Kızıl Bayrak*'ta yayınlanan ve tutsak örgütlenmesi çalışmasını ilan eden metin yeterli perspektif sunmaktadır.

Ekonomik-sosyal yıkım saldırıları işçi ve emekçilerde tepki ve hoşnutsuzluğu her geçen gün daha fazla biriktirmektedir. Sermaye kalemleri sosyal patlama korkularını dışa vurmaya başlamaktadırlar. Bu tablo, genelde devrimci çalışmanın, özelde F tipi hücre cezaevlerine karşı yürütülecek kampanyanın olanaklarını ortaya koymaktadır. Herşey bu olanakların nasıl değerlendirileceğine bağlıdır.

TKİP'li tutsaklar/Yozgat Cezaevi

“Ulucanlar Katliamı Davasına Çağrı” metni ulaştırılan sendikacı ve işçilerin görüşleri:

“Katliamları önlemenin tek yolu, işçi sınıfı ve emekçilerin siyasi tutsaklara sahip çıkmasıdır”

Mehmet Karagöz (DİSK Genel İş 2 No’lu Bölge Şube Başkanı):

Emek Platformu kurulduğunda, Ulucanlar’da katledilenleri sahiplenerek kendini kamuoyuna açıkladı. İnfaz ve işkence türünden muamelelere uğrayan devrimci, demokrat, yurtsever insanları biz tabi ki sahipleneceğiz. Bu dava İstanbul’da olsaydı kitlesel bir katılım sağlayabilirdik. Ankara’da olması nedeniyle, kitlesel katılımdan çok kendi sendikamızdan belli bir düzeyde katılım sağlayabiliriz. Kitlesel katılım sağlayamasak da manevi desteğimizi sunacağız. Basın açıklaması veya değişik bir şey, ne gerekiyorsa yapacağız. Bu konuyu Emek Platformu’nun önümüzdeki toplantısının gündemine getireceğiz. Bu konuda hepimiz duyarlıyız. Bu davayı kendi davamız gibi sahipleneceğiz.

Musa Servi (Deri İş Genel Başkan Yardımcısı):

Bu konuda demokratik kitle örgütlerine büyük görevler düşüyor. Ulucanlar’da açık ve net bir şekilde katliam yaşandı. Son süreçte ise F tipi cezaevleri için yoğun bir hazırlık içerisinde. Sermayenin tek amacı, mümkün olduğu kadar örgütlü olan kesimi yok etmek. Cezaevlerini teslim aldıktan sonra sıra kitle örgütlerine, sendikalara vb. gelecek. Güzel bir sloganımız var. “Susma, sustukça sıra sana gelecek!” Ama ne yazık ki bir duyarsızlık var. Ulucanlar’da devlet eliyle 10 devrimci katledildi, bu katliama karşı gereken örgütlü tepki ortaya konulamadı. Tüm devrimcilerin, sosyalistlerin, demokratların, sendikaların görevi, bu davaya sahip çıkmaktır.

Murat Denizkurdu (DİSK Bank-Sen Örgütlenme Dairesi):

Bu dava başladıktan sonra biz Bank-Sen olarak elimizden gelen herşeyi yaparız. Ulucanlar davasının olduğu gün gelip sahiplenmek, onun dışında ne yapılabilirse onu yapmak. Bu işe evet diyen insanlarla bir araya gelip bir komisyon mu oluşacak, bir komite mi oluşacak, sendika olarak elimizden geleni yaparız. Yalnızca basın açıklamaları olmamalı. Sendikalar kendi kongrelerinde, iç toplantılarında bu davayı mutlaka gündeme getirmelidirler. Sınıfın siyasi tutsaklara bakışı ve sahip çıkışı net bir hale gelmeli. Önümüzdeki süreçte DİSK’in Ankara’ya yürüyüşü var. Bu yürüyüşte işçiler sosyal güvenlik hakkını talep ederlerken, siyasi tutsakların salıverilmesi konusunda da pankartlar açılmalıdır. Bu çerçevede sendika olarak DİSK’e de önerimiz olacak. Her bakımdan destek olmaya hazırız. Bu da, “siz yapın, gönlümüz sizden yana” biçiminde olmayacak. İşin içinde olacağız, fiili olarak destek vereceğiz. Bize ne görev düşüyorsa, yapmaya hazırız.

Bayram (Küçük Çekmece Belediyesi işçisi):

Ulucanlar cezaevinde faşist devletin saldırısı sonucu 10 devrimci öncü şehit olmuştur. Bu saldırı

bilinçli bir saldırdır. Bu saldırılar daha önce de yapıldı. Amaç siyasi tutsakları yalnızlaştırmak, F tipi hücrelere tıkamak. Devlet bunu başarmak için her defasında katliamlara başvuruyor. Katliamları önlemenin tek yolu, işçi sınıfı ve emekçilerin siyasi tutsaklara sahip çıkmasıdır. Bu sahip çıkma gerçekleşmediği durumda yeni katliamlarla karşılaşacağız. Biz bu konuda çok duyarsız kalıyoruz. Sendikalar olsun, işçiler olsun, kendi görevlerini yapmamaktadırlar, ben de dahil. Sadece basın açıklamasıyla yetiniliyor. Oysa zaman, basın açıklamasıyla işi geçiştirme zamanı değildir. Alanlara çıkmalı, üretimden gelen gücümüzü kullanmalıyız. Ulucanlar davasına kitlesel katılımlar olmalı. Kağıt üzerinden bir şeyler okuyarak görevimi yaptım demek yetmiyor artık.

Kamu emekçisi (Maliye çalışanı):

Bu davaya sahiplenmek, kendisine demokratım, insanım diyen herkesin başlıca görevlerinden birisi. Cezaevlerindeki insanların katledilmesine en başta bizler karşı çıkmalıyız. Bu katliamı teşhir ederek, tutsakları sahiplenerek, yeni katliamların zeminini ortadan kaldırmalıyız. Bu açıdan Ulucanlar davası bir fırsattır. Gazi katliamı veya Metin Göktepe olayı gibi kamuoyuna maledilerek, yapılan vahşetin daha net bir teşhiri yapılabilirse, sahiplenileceğine inanıyoruz. Bu anlamda elimizden gelen desteği sunacağız.

Grevdeki Kimya Teknik işçileri:

Birinci işçi: Devlet cezaevlerindeki insanların güvenliğini korumak zorundadır. Milyarlarca liralık yolsuzluk yapanlar serbestçe gezerken, işçilerin haklarını savundukları için bu insanları cezaevlerine tıkmak ve katletmek tabi ki doğru değil. Devlet üç öncüyü katlediyorsa, yeni öncülerin çıkması lazım. Ama bunu bizim işçilerimiz henüz görmüyor, işçiler yıldırılmış. Bu mahkemelere gidip sahip çıkma sorumluluğumuz var. Bu tartışma konusu bile olmaz. Süleyman Yeter’in eşi de ziyaretimize geldi. İşçiler olarak bu tür mahkemeleri takip etmeliyiz.

İkinci işçi: Fikirlerinden dolayı mahkum edilen insanların devlet tarafından katledilmesi aklın mantığın alacağı bir şey değil. İşçi sınıfının tabi ki bu davayı sahiplenmesi gerekir. Eğer biz üreten işçiler-emekçiler isek, bizi sahiplenmek için mücadele ettiklerinden ötürü bu insanlar cezaevlerine düşmüş, işkence görmüşlerse, tabi ki sahiplenmemiz gerekiyor.

Ahmet Köker (Sümerbank işyeri baştemsalcisi):

Yarın şubede yönetim kurulu toplantısı var. Bize getirdiğiniz Ulucanlar Katliamı Davasına Çağrı metnini şube başkanına ileticeğim. Bu konuda ne çalışma gerekiyorsa yapacağız. Ben Türkiye’de her türlü katliama karşıyım. Ulucanlar katliamına ilişkin gelişmeleri daha önce dergilerde ve şimdi sizin getirdiğiniz metinde okudum, son derece etkilendim ve üzüldüm. Elimizden geldiğince yardım etmeye çalışacağız.

Mustafa Çelik (Tezmac işyeri temsilcisi):

Ulucanlar davasında, başta biz işçiler olmak üzere, ilerici ve devrimci güçler, sendikalar, yani tüm Türkiye emekçileri birleşik bir güç oluşturarak, katledilen devrimcileri sahiplenmesi gerekiyor. Eğer birlik olup bu davayı sahiplenemezsek, ileride yeni katliamlarla karşılaşabiliriz. Ulucanlar davasına kitlesel katılmalı, işçi sınıfına katılma çağrısı yapılmalıdır. Bizim de bu konuyu temsilciler kurulunda, sendikalarda gündeme getirip tartışmamız gerekiyor. Bugün işçi sınıfı örgütlü değil. Siyasi olaylardan ürkebiliyor. Bu konuda hem biz temsilcilere hem de devrimcilere büyük görev düşüyor. Bu davaya ailemizle, çocuklarımızla katılmamız gerekiyor.

ULUCANLAR KATLIAM DAVASINA ÇAĞRIMIZDIR!

Bugün devletin topyekün saldırısıyla karşı karşıyayız. İşçi-emekçilere IMF’nin hazırladığı talan bütçesi dayatılıyor, özelleştirmelerde sefaletle sürülüyor. Buna karşı konulduğunda, ofis alanlarında hayatlılığına ise litalerle suyla, copla, yetmediği gaz bombasıyla yalınlaşmaya çalışılıyor. Emekçiler için mücadele veren, halksızlığa boyun eğmüyor, özgür ve eşit bir toplum kurmak isteyen devrimcilerle de gerek işletmelerde gerekse zindanlarda saldırılıyor.

Devletin, devrim davası için mücadele verirken tutuklanan ve bu yol uğruna yıllarca zindanda kalmayı göğüsleyen devrimci tutsaklara karşı bir tahammülsüzlüğü olduğu ortadadır. Zindanda bulunana rağmen bir lontan hayatı oluşturmalan, insanlık dışı yaşam koşullarının dayatılmasına karşı ortak bir barikat kurup bu saldırıları püskürtmeli ve devleti acz içinde buralmalan emperyalist efendilerin ve kendilerin için katlanulabilir bir durum değildir. Ve bunun için düzenin zindanlara yönelik özel bir yarelimi vardır. Devletin zindanlara hakim olamadığı yalınlaşma karşı ortak bir barikat kurup bu saldırıları püskürtmeli ve devleti acz içinde buralmalan emperyalist efendilerin ve kendilerin için katlanulabilir bir durum değildir. Ve bunun için düzenin zindanlara yönelik özel bir yarelimi vardır. Devlet bu amacına ulaşmak için vahşice katliamlar yapabileceğini 26 Eylül günü Ulucanlar Cezaevi’nde 10 insanımızı öldürerek ve onlarcasını yaralayarak bir kez daha göstermiştir. Devrimci tutsaklardan nasıl korktuğunu, savunmasız bir avuç insanın üzerine yüzlerce lolluk gücünü salarak, gaz bombalarıyla, köpükleriyle ve en önemlisi de silahlarıyla saldırarak kanlatmıştır. Çünkü tutsakların mücadelesi devrim içindir ve asla teslim alınmaz!

Devlet 26 Eylül günü ve sonrasında yine ne kadar büyük bir acz içinde olduğunu göstermiştir. Orada 10 insanımızı katletmeleri yetmemiş olacak ki ağır yaralı 85 tutsak hakkında dava açmıştır. Açılan davaya göre katledilen 10 kişiden 5’ini kendisi öldürdüğünü ve 47 kişiyi yaraladığını kabul ediyor. Öldürüldüğünü kabul ettiği bu 5 kişi onların iddiasına göre silahla karşı koymuşlardır. Bunun ne büyük bir yalan olduğu ortadadır. Çünkü saldırıyı düzenleyenlerden silahla yaralanan tek bir kişi dahi yoktur. Burjuva medyada tutsakların elinde bulunduğu iddia edilen silahların gösterilmesinin nedeni katliamı meşru lollmak ve bir kez daha devletin cezaevlerine hakim olamadığını, a cilen hücre sistemi uygulamasına geçilmesi gerektiğini vurgulamaktır.

Davada asıl ilginç olan 2. bölümdür. Buna göre katledilen diğer 5 tutsak ve 85 yaralı birbirini vurmuştur ve 5 kişi böyle ölmüştür. Söz konusu iddianamada bahsedilenler öylesine gülünçtür ki, orada lontan bir avuç oturan tutsakların arasında birbirleriyle kavga olduklarından ve birbirlerini öldürmek istediklerinden bahsedebiliyor.

Kısaca işteği bu olan dava ilerli günlerde görülmeye başlayacak. Geçmişte de örneklere görüldüğü gibi bu tür davalarla kitlesel katılım davasının ayrıntısını değıştirebiliyor. Yani siz DKÖ’ler ve sendikalar kitlesel bir şekilde bu davaya katılığınızla herşey tersine dönebilir. Oradan bir kazanımla çıkabilirsiniz. Eğer saldırıyı topyekün diyorsak ve bu insanlar işçi-emekçi iktidarının mücadelesini verdikleri için katledildiklerse aslında bu dava sizi de çok yalından ilgilendiren bir davadır. Bunun için de bu davanın HER DURUŞMASINA kitlesel bir katılım olmalıdır.

Şunu unutmamalıyız ki, Ulucanlar’da yapılan cezaevlerine yönelik genel bir saldırının provasıydı ve Mayıs ayında inşaası biten 6 tane hücre tipi cezaevini uygulamaya geçirmek için daha büyük bir katliamdan asla çekilmeyeceklerdir. Bu süreçte etkin bir müdahale konulmadığıca bu katliamların önünü alamayız. DKÖ’lere ve sendikalara düşen görev tüm kitlesini bu konuda bilgilendirmek açılan bu davayı ve önümüzdeki süreci sahiplenmektir. Bu saldırılar ancak devrimci tutsaklarla dayanışma içinde olan işçi ve emekçi barikatıyla püskürtülebilir.

Unutmayın susmak suç ortaldığı etmek demektir!
Ulucanlar Davası Alle Komisyonu

İşçi sınıfına "Hedeflenen enflasyon" saldırısı

Daha 18 Nisan seçimleri yapılmadan İMF paketinin uygulanacağı bütün sermaye sözcüleri tarafından ilan edilmişti. Nitekim yılın sonuna doğru stand-by anlaşması da imzalandı. Yapılan anlaşma işçi ve emekçi sınıflara sefalet dayatmak anlamına geliyordu. Kamu emekçilerine yapılan % 25 yıllık zam bunun ilk ifadesi oldu. Hükümet bütün sözleşmelerde %25'i temel alacağını şimdiden ilan etmiş durumda.

TİSK'in Ecevit'e mektubu

2000 yılında yapılacak bütün ücret zamlarına bu "hedeflenen enflasyonun" uygulanması niyetini, TİSK başkanı Refik Baydur, Ecevit'e yolladığı bir mektupla ifade etti. Baydur işverenlerin bunu uygulayacağını, ancak bütün sözleşmelerde bunun uygulanması gerektiğini söylüyor. Sermaye düzeni, işçi ve emekçilere benzer saldırıları daha önce de yapmıştı. Ancak önceki saldırılarda kullanılan argümanlar, daha çok devletin o kadar zammı kaldıramayacağı, herkesin fedakarlıkta bulunması gerektiği, ücretlerin enflasyonu azdırdığı vb. şekildedeydi. Şimdi ise yeni kararlar aldık, yeni yasalar çıkartıp, kredi notumuz yükseliyor, gidişimiz iyiye doğru, İMF de bunu kabul ediyor, siz de biraz dişinizi sıkarsanız hep birlikte düze çıkacağız, enflasyonu düşüreceğiz türünden argümanlar ileri sürülüyor. Pembe tablolar çiziliyor, kimi olgularla bu destekleniyor. PKK'nin teslim alınması, AB'ye aday üyelik, İMF ve Dünya Bankası'nın olumluluk belirten ifadeleri, hep çizilen pembe tabloyu güçlendirmek için kullanılan olgular.

Sermaye açısından bakıldığında pembe olarak görülen bu tablo, acaba işçi sınıfı açısından bakıldığında nasıl görünüyor? İşçi sınıfının genel tarihsel çıkarlarını, mücadelesini bir tarafa koyarak, sadece günlük çıkarları, somutta önümüzdeki bir yıl açısından baktığımızda bile, ortada hiç de sermayenin çizdiği tablonun olmadığı, tersine karşımızda kapkara bir tablo durduğu görülüyor.

Gazi Erçel itiraf ediyor: İlk altı ay bir şey beklemeyin

Merkez Bankası son yılların belki de en iddialı kararlarını aldı. Ardından açıklamalar yapıldı. İMF

anlaşmasında belirlenen çerçevede bir para ve kur politikası oluşturuldu. Günlük dolar kurları belirlendi. Belirlenen hedef enflasyona göre ücret artışları

dayatılırken, Merkez Bankası

Başkanı Gazi

Erçel, aslında

hedeflenen

enflasyonun

işçi ve

emekçiler

açısından bir

aldatmaca

olduğunu

açıklamış oldu.

Gazi Erçel'e

göre ilk altı

ayda sonuç

alınmasını

beklemek bir

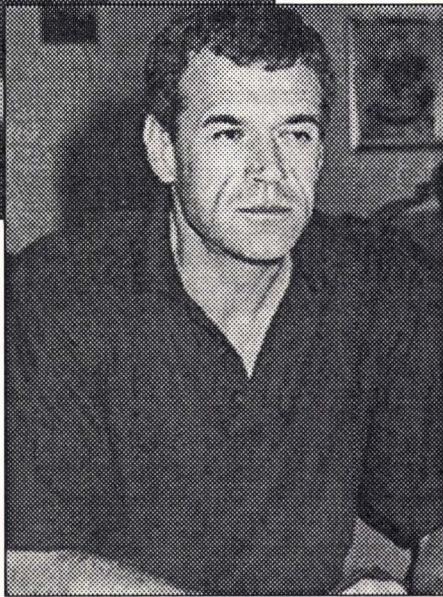
hayal. Ancak

yaz aylarında

bir sonuç

alınmaya

başlanacak. O

zamana kadar da bir azalma eğilimi ortaya çıkacak. Hepsi bu.

Emekçiler yine sefalete itiliyor

Sermaye sınıfı için önemli olan işçi sınıfını aldatacak, sersemletecek argümanların bulunması, buna uygun bir atmosferin yaratılmasıdır. Ardi ardına çıkarılan kanunlarla, açıklamalarla, kararlarla bu bir ölçüde sağlanmıştır da. Bu arada gerçekte altı ay sonra başlayacağı tahmin edilen (sadece tahmin edilen) enflasyondaki iniş eğilimi için şimdiden ücret artışları ilk altı ay için %15, ikinci altı ay için %10 olarak belirlenmiştir bile.

Sermaye devletinin en üst düzey bürokratları tarafından itiraf edilen bir gerçek ortada dururken, işçilere dayatılan ücret artışları, onları biraz daha sefalete itmek anlamına gelmektedir. Sermaye devletinin buna karşı düşündüğü tek şey, polis sayısını artırmak, ordusuna zırhlı araç, tank, top, füze alımını artırmak, bu arada sürekli yeni cezaevleri inşa etmektir. Elbette sermaye temsilcilerinin her zaman ellerinin altında tuttıkları satılık sendika bürokratlarını da unutmamak gerekiyor. TİSK'in her saldırıdan önce bu kararlar için ESK'yi toplantıya çağırma önerisi, sendika bürokrasisinin işçi sınıfının copsuz polisi olduğu gerçeğini bir kez daha gösteriyor.

Ecevit '94'ü tekrarlıyor: Herkesten fedakarlık...

Sermayenin bütün sözcülerinin tekrarladığı fedakarlık argümanını hiç kuşkusuz Ecevit de sık sık kullanıyor. Son olarak bütçe tasarısı üzerine yapılan eleştirileri yanıtlarken; bir süre daha sıkıntı çekeceğimizi, ancak düze çıkmak üzere

olduğumuzu tekrarladı. Fakat Ecevit her saldırının ardından bunu "içine sindiremediğini" de bir tekerleme halinde tekrarlıyor. Son olarak asgari ücretin %17'lik artışla 80 milyon olmasını içine sindiremedi Ecevit.

İşçi sınıfı da Ecevit'i içine sindiremiyor

Ecevit'in ikiyüzlülüğü artık mide bulandırıyor. İMF-TÜSİAD saldırı hükümetinin başbakanı, her saldırının, katliamın, işkencenin baş sorumlusu bu adam, önce tetiği çekip insanları yere seriyor, sonra da vurdu ama içime sindiremedim, deyip duruyor. Ecevit'in ikiyüzlülüğü artık ona umut bağlayan işçileri, emekçileri de nefret ettirmeye başladı. "Dürüst lider" cılasıyla kitlelerin karşısına çıkarılan bu sermaye ve ABD uşağı, gerçek yüzünü gizleyebilmek için bu sahtekarlıklara, bu ikiyüzlülüklere başvurmak zorunda kalıyor. "İşçi dostu" ilan edilen Ecevit'in nasıl yaman bir işçi düşmanı olduğu her geçen gün daha çok açığa çıkıyor.

İmzalanmış TİS'ler de saldırı tehdidi altında

Ecevit'in herkesten fedakarlık istemesi ve TİSK Başkanı Refik Baydur'un bütün sözleşmelerde "hedef enflasyon"un uygulanmasını istemesi, önceden imzalanmış olan TİS'lerin de tehdit altında olduğunu gösteriyor. Bu yöntem daha önce çeşitli dönemlerde uygulanmıştı. Son olarak 5 Nisan kararlarının ardından kamu TİS'lerinde sözleşmelerin uygulanmaması gündeme gelmişti.

Sermayenin azgın saldırısı hukuk dinlemeden hayata geçiriliyor. Saldırılara karşı duruşu örgütleyemeyen bir işçi sınıfı giderek elinde tuttuğu hakları da kaybetmekle karşı karşıya kalıyor. Mücadelenin acımasız diyalektiği bunu gerektiriyor.

Çözüm sahtekar Ecevit'leri, Bahçeci'leri, Yılmaz'ları düzenleriyle birlikte yıkmaktan geçiyor

Sermaye düzeni uygulamaya çalıştığı saldırı programından en küçük bir taviz veremeyecek kadar hassas durumda. Bu öylesine güçlü bir zorunluluk ki deprem gibi büyük bir felaket emekçilerin tepesine çökmüşken, "sosyal güvenlik reformu"nu meclisten geçirmekte hiçbir beis duymuyorlar.

Saldırı programını DSP-MHP-ANAP hükümeti hayata geçiriyor. Ancak bu program, sadece bu partilerin değil bir bütün olarak sermaye düzeninin programıdır. Dolayısıyla bu partileri hükümetten indirip bir başka partiyi çıkarmanın getireceği hiçbir anlamlı değişiklik olmayacaktır. Çözüm bu asalak, ikiyüzlü, kanlı sermaye devletinin kirli temsilcilerini düzenleriyle birlikte alaşağı etmektir. Çözüm işçi sınıfının iktidarını kurup sermayeyi mezara gömmektir. İşçi sınıfı güncel mücadelesini bu devrimci perspektife dayalı olarak ele almalı ve sürdürmelidir.

TİS'lere şimdiden hazırlanalım! Kaderimizi hain sendika ağalarına bırakmayalım!

Türk-İş'in örgütlü olduğu 957 işyerinde toplu iş sözleşmesi pazarlıkları önümüzdeki günlerde başlayacak. Sermaye devleti ve sermaye sınıfı gündemdeki TİS'ler için hedeflenen enflasyon oranı olan %25'in üzerinde artış yapılmayacağını açıklamakta hiçbir sakınca görmüyorlar. Çünkü bütünüyle satın aldıkları sendika ağalarının kendilerine çok fazla sorun çıkartmayacağını biliyorlar. Tabandan yükselebilecek tepkilere karşı da her türlü aracı devreye sokuyorlar. Sendikalı işçilerle toplumun diğer ezilen ve sömürülen kesimlerini karşı karşıya getirme çabası bunların başında geliyor. Sendikalı olarak çalışan işçilere hedeflenen enflasyon oranının üzerinde verecekleri ücret artışının 60 milyon insanın enflasyondan kurtarılmasını engelleyeceğini söylemeye başladılar bile.

Sendikalı işçilerin en büyük açmazını da bu nokta oluşturuyor. İşçilerin, kendileri için insanca yaşam ücreti talebiyle yetinmeleri halinde, diğer ezilen kesimlerle aralarındaki mesafenin açılacağını görmeleri gerekiyor. Örgütlü işçiler olarak, kendi yaşam ve çalışma koşullarının, toplumun diğer ezilen ve sömürülen kesimlerinin yaşam koşulları ile bağlantılı olduğunu görmeleri gerekiyor. Çünkü sermayedarlar, daha fazla kâr peşinde koşarken, görece yüksek ücret verdiği sendikalı işçilerin yerine daha düşük ücretle çalışmayı kabul etmeye hazır işsizleri çalıştırmayı tercih edecektir. Bu tehdidi kullanarak sendikalı işçilerin ücret artışlarını sınırlamayı her zaman başarmışlardır. Sendikalı işçilerin ekonomik kazanımlar için bile toplumsal bir bilinçle mücadele etmeleri, kendi taleplerinin yanısıra kapitalist sistemin ezip sömürdüğü diğer kesimlerin taleplerini de sahiplenmeleri gerekmektedir.

Sendikalı işçilerin sadece kendi mevzilerinde direnmelerinin mümkün olmadığı açıktır. Nitekim sermaye sınıfı sendikaların edilgen tutumlarından cesaret alarak kıdem tazminatı ve benzeri hakların gasp edilebileceği tehditlerini bile savurabilmektedir.

Sermaye devletinin dillendirdiği enflasyonla mücadelenin başarıya ulaşması için fedakarlık demagojilerinin, işçi ve emekçiler için hiçbir inandırıcılığı yoktur. Ancak işsiz kesimler, kısmen köylülük ve esnaf üzerinde bir etkisi olacaktır. Bu anlamda sendikalı işçilerin ücret mücadelelerinde ortaya koyacakları taleplerle sermaye düzeninin ekonomik sorunların esas kaynağı olduğunu teşhir etmeleri gerekmektedir.

Örneğin, işsizlik ve enflasyondan kazanç sağlayan kesimler bütünüyle sermaye sınıfıdır. İşsiz kitleler sayesinde çalışan kesimlerin ücret ve çalışma koşullarının düzeltilmesi taleplerini yerine getirmektense, işten atma yoluna giderek daha düşük ücretle ve daha kötü çalışma koşullarına razı olanları işe almaktadır. Enflasyon ise işçi ve emekçiler için ikinci bir vergi olurken, sermaye sınıfı için ikinci bir kâr kapısı haline getirilmiştir. Sermaye sahipleri devlete borç verirken enflasyon oranlarının çok üzerinde faiz uyguladıkları için, enflasyon kayıplarını katbekat çıkarmaktadırlar.

İşçi ve emekçiler, işsizlik sigortası, asgari ücret tabanı, soygun ve talan uygulamalarını teşhir etmeli ve bunların işçi ve emekçilerin çıkarlarına uygun olarak düzenlenmesini talep etmelidirler. Sermaye düzeni kuşkusuz ki bu istemlerimizi kendiliğinden yerine getirmeyecektir. Bunu ancak mücadele ile başarabiliriz. Kazandığımız hakların kalıcı olmasını sağlamak için de mücadeleyi sürekli yükseltmemiz, birleşik-örgütlü-militan mücadele cephesini sürekli örmemiz, bu düzenin işçi ve emekçi düşmanı yüzünün en geniş kitleler nezdinde bilince çıkmasını sağlamamız gerekir. Bu sayede işçi sınıfının önderliğinde toplumsal kurtuluş anlarına gelen toplumsal devrim örgütlenebilir ve sosyalist bir düzen kurulabilir. İşçi ve emekçiler için tek kurtuluş yolu budur.

Sermaye düzeni içinde, mevcut sendikal anlayış doğrultusunda hareket edilerek, sermaye sınıfından bir şeyler koparma dönemi artık kapanmıştır. Önümüzdeki TİS'ler bu gerçeği daha çıplak olarak gözler önüne serecektir.

Konut edindirme fonu yağması

Sermaye sınıfı, zorunlu tasarruf fonunun başına gelenlerin konut edindirme fonunun da başına geldiğini büyük bir pişkinlikle açıklamış bulunuyor. Bu fonda biriken paraların enflasyon karşısında eridiğini ve artık hiçbir işe yaramaz hale geldiğini açıklıyor. Bunun nedeni olarak da, bu paraların değerlendirilmeden bankada tutulmasını gerekçe gösterebiliyorlar.

Hayır, bu paralar devlet bütçesinin açıklarını kapatmak, sermaye sınıfına ucuz kredi sağlamak için kullanıldı ve sermaye yararına değerlendirildi. Bu kullanımın işçi sınıfına getirdiği ise sadece ana paranın enflasyon karşısında erimesi olmuştur. Komünistler ve devrimciler daha henüz bu kesintilerin gündeme geldiği dönemlerde, bunun yeni bir soygun yöntemi olduğunu savunmuşlar, işçi ve emekçileri uyarmışlardı. Ancak bu uyarı karşılığını bulamadı ve soygun sermaye tarafından başarıyla uygulandı. Şimdi de bu soygunun örtbas edilmesinin çabası içine girdiler.

Şimdi, konut edindirme fonunun özelleştirilmesi düşünülen Emlakbank bünyesinde kurulacak Toplu Konut AŞ'ye aktarılmasını, bu şirketin hisse senetlerinin de bu fonda parası olanlara dağıtılmasını gündeme getiriyorlar. Bu işlemde iki türlü fayda bekliyorlar. Birincisi mevcut soygun örtbas edilmiş olacak. İkincisi ise, işçi ve emekçilerin hisse senedi sahipleri olarak ideolojik olarak sermayedar gibi düşünüp öyle hareket etmeleri sağlanmış olacak. İşçi ve emekçilerin, hisse senedi sahibi olunca, işçi-emekçi düşmanı hükümetin uygulamalarını destekleyebileceklerini varsayıyorlar.

Sermaye sınıfı kendi iktidarını koruyabilmek, ömrünü biraz daha uzatabilmek için çok değişik yol ve yöntemlere başvuruyor. Ancak aldığı her önlem, uyguladığı her ideolojik saldırı, onun manevra imkanlarını biraz daha daraltıyor ve içinde barındırdığı çelişkilerin biraz daha ortaya saçılmasına hizmet ediyor. Ne var ki, ömrünü çoktan doldurmuş bu sistemin yıkılması için gerekli olan devrimci sınıf mücadelesi eksik olduğu sürece, sermaye sınıfı kendi iktidarını devam ettirmenin bir yolunu bulabiliyor.

Bu vahşi sömürü düzenini yıkmak için birleşelim, örgütlenelim, kazanalım!

Prefabrik konutlar çözüm değildir!

Deprem yıkımının sorumlusu sermaye devleti, depremden etkilenen tüm emekçilerin her türlü ihtiyacını karşılamak, iş imkanları sağlamak, en kısa sürede depreme dayanıklı ve sağlıklı konutlar vermek zorundadır.

17 Ağustos ve 12 Kasım depremlerinin ardından sefalet ve kaderlerine terkedilen binlerce depremezdenin en temel sorunları bile henüz çözümlenebilmiş değil. İnsanlar hala çadırlarda, yarı aç-yarı tok durumda yaşam savaşı veriyorlar. Sermaye devleti prefabrik evler yaptırdığını ve depremezdelere buralara gelmek istemediğini söyleyerek, sefaletle gönüllü olarak katlandıklarını iddia edebiliyor. Onlara göre sorun, insanların başlarını sokacakları bir dam altı sağlanmasıyla çözülmüş oluyor.

Oysa ki gerçekte sorunun çözümü hiç de bu kadar basit değildir. Binlerce insan deprem sonrasında herşeyini kaybetmiştir. Depremi fırsat bilen sermaye sınıfı bölgede yoğun bir işten çıkarma uygulaması başlattığı için çoğu depremezde işini de kaybetmiştir. Bölgede zaten işsiz ya da marjinal işlerde çalışan çok sayıda emekçi vardır. Bölgede ekonomik hayat diye bir şey kalmamıştır. Sadece büyük tekellerin

fabrikalarında çalışan bir avuç işçi görece iyi durumda yaşamına devam edebilmektedir.

Sermaye devleti, deprem felaketinin esas sorumlusudur. Binlerce insan devletin yerleşime açtığı çürük zeminlerde, deprem riskinin yüksek olduğu yerlerde, denetimsiz yapılaşmayla resmen ölüme mahkum edilmişlerdir. Tüketim merkezlerine yakın olduğu için sanayinin büyük bir bölümü bu bölgede yoğunlaştırılmıştır. Kâr daha fazla kâr hırsıyla hareket eden sermaye sınıfı, insan hayatına zerre kadar değer vermediği için, olası bir felaketin binlerce insanın canına malolabileceğini hiç dikkate almamıştır.

Sonuç ise ortadadır. Sermaye düzeninin demagoji ve sahte vaatlerine aldanan binlerce insanın yaşamı birkaç saniye içinde bütünüyle değişmiştir. Küçük birikimleri ile kapitalist ekonominin sahte vaatlerine aldanan binlerce insanın elinde avucunda olan herşey yerle bir olmuştur. Sermaye devleti şimdi bu insanlara, başını sokacak bir çadır, bir prefabrik ev verdiğime şükredin, başka da bir şey istemeyin demektedir. Prefabrik evlere çıkanlara yemek ve giyecek yardımları kesilmekte, elektrik ve su paralarını bile kendilerinin ödemesi istenmektedir. Hiçbir geliri olmayan insanlar için prefabrik evler açlık demektir. Çadırları bir an önce kaldırmak isteyen

sermaye devleti, hergün dağıtılan yemekleri bile depremezdelere çok görmektedir. Yemeğin kötü olduğunu söyleyenlere, "evlerinizde bundan iyisini mi yiyordunuz" diyen bir vali tarafından temsil edilmektedir devlet. Daha iyi yaşam koşulları isteyen depremezdelere, "terörist", "vatan haini" ilan edilmektedirler.

İşte sermaye düzeni budur. İnsanlığı yıkımlardan yıkımlara sürüklemekte, bu yıkımlar sonucunda hayatta kalmayı başaranlara ise yaşamı zehir etmekte, herkes kendi başının çaresine baksın, çalsın çırpısın zengin olsun, ben zenginlere hizmet ederim demektedir. Geri kalan yoksul çoğunluk ise ölüme ve sefaletle terkedilmektedir.

Depremezdelere bu insanlık dışı düzene karşı mücadele etmek zorundadırlar. Sermaye devletinden, depremden etkilenen tüm emekçilerin her türlü ihtiyacını karşılamasını ve iş imkanları yaratmasını talep etmeliyiz. Prefabrik evleri bir nimet olarak göstermeye çalışan devletten en kısa sürede depreme dayanıklı ve sağlıklı kalıcı konut talep etmeliyiz. Geçmişte gerçekleşen Erzincan depreminde bile devlet hala konut borcunu tam olarak ödemiş değildir. Daha fazla oyalanmamak için bir an önce eyleme geçmeli ve haklarımızı kazanmalıyız.

DİSK'in çözümü sınıfın çözümü değildir..

Çözüm sistemin dışına çıkmaktadır! Sorunların kaynağı kapitalist sömürü düzenidir!

DİSK 5 Ocak'ta bir açıklama yaptı. "Yönetim Kurulu'nun önümüzdeki dönemde karşılaşılabilecek sorunlar, çözüm önerileri ve 2000 yılı programını sunuş konuşması" ön açıklamasından da anlaşılacağı gibi, metin, DİSK'in sürece, sorunlara, dolayısıyla çözümlerine nasıl baktığını ortaya koymaktadır. Bir dizi ilde gerçekleştirilen temsilciler kurullarının sonrasında yapılan bu açıklama, sözde bu toplantılardan çıkan sonuçların örgüt tarafından bir programa kavuşturulmuş halidir. Ve bu haliyle de, demokratik bir işleyiş içinde taban iradesinin ortaya çıkarılması, kamuoyuna yansıtılması olarak görülmektedir.

Gerçekten böyle midir? "Çözüm önerileri" konusunda DİSK ile tabanı hemfikir midir?

DİSK sorunlara sermayenin penceresinden bakıyor

Tedavi için ilk şart doğru teşhistir. DİSK'in çözüm önerilerini çözümsüzlüğe mahkum eden de, sorunu doğru ortaya koymamasıdır. Oysa metin ilk bakışta, sorunlara oldukça kapsamlı ve açık yaklaşıldığı izlenimi vermektedir. Özelleştirmelerle çeşitli sektörlerin "uluslararası sermayenin kâr alanı haline getirilmesi", AB üzerinden yaratılan iyimserlik havası, sıkıntıların sadece emekçilerin üzerine yıkılması, gerçek ücretlerin geriletilmesi, "çevresel felaket tehdidi" vb... Yani, emperyalist yağmadan kapitalist sömürüye, oradan çevre tahribine kadar herşey var.

DİSK tüm sorunları görüyor! Ama nasıl görüyor, hangi pencereden bakarak görüyor? Görülenlerin nasıl bir sonuca ulaşacağı, ne tür çözümler üretileceği tam da burada gizlidir. DİSK'in sorunları sıralamasında pek bir "sorun" yok gibi görünüyor. Ama sıra "çözüm" önerisine geldiğinde, hangi pencerenin önünde oturduğu belirginleşiyor. Açıklamanın ikinci sayfasından aktaralım: "Sorunların kaynağında üretimden vazgeçen, vergi toplamayan ve borçlanmayla sermaye kesimlerini daha zengin hale getiren ekonomik politikalar yatmaktadır."

Yani birileri sermaye kesimini daha zengin hale getiren politikaların uygulayıcısıdır. Bu bakış, devleti sınıflarüstü gösteren, sınıflararası çelişki ve çatışmaların üstünü örterek işçi sınıfının ufkunu karartan idealist bir yaklaşımın ürünüdür. Fakat sermaye sınıfının bunu tüm tarihi boyunca hep yaptığı düşünülürse, DİSK'in soruna bakışının hiç de masum olmadığı görülür.

Sisteme akıl vermek DİSK'e mi kaldı?

DİSK sorunlara sermayenin penceresinden bakmakta, "çözüm önerileri"ni de ona göre getirmektedir. Sermaye sisteminin neyi nasıl "başaracağı"na kafa yormakta, bir bakıma sisteme akıl vermektedir. Çözüm aradığı sorunlar işçi sınıfının sorunları değil, sistemin, yani kapitalist sınıfın sorunlarıdır. Peki ama DİSK sermaye düzeninin ihtiyaçlarını düzenin sahiplerinden daha mı iyi bilmektedir? Düzenin ihtiyaçlarını

karşılama, çıkarlarını korumakla mı yükümlüdür?

Ya da şöyle söyleyelim: Sermaye sınıfı, bu ve benzeri sorunları, böyle giderse "sosyal patlamanın kaçınılmaz olduğu"nu bilmiyor mu? Sorunlarını çözmek, krizden kurtulmak ve "rahat rahat" sömürmek istemiyor mu? Sermaye sınıfının ekonomistleri, sosyologları, ideologları onlara akıl vermiyor, yol göstermiyor mu? Yazılıp-çizilenlere, konuşulup-tartışılanlara bakıldığında, sermaye cephesinin sorunlarının fazlasıyla bilincinde olduğu görülecektir. Sorunları sadece görmek değil, bilincinde olmak; yani sorunların bizzat sömürü sistemi tarafından ve yeniden yeniden üretildiğini, dolayısıyla çözümsüz olduğunu kavramak gerekiyor. Sistemin sahipleri bunu çoktan kavradıkları içindir ki, artık sorunlardan kurtulmaya çalışmıyorlar. Krizden çıkmak için değil, onu yönetmek için yol arıyorlar.

DİSK'in "çözümü" çözümsüzlükten başka bir şey değildir

Açıklamada DİSK'in sunduğu "çözüm" şöyle: "Bu nedenle çözüm, ücretleri dondurmaktan değil; üretimi arttırmak, işsizliği yok etmek ve gelir dağılımını iyileştirmekten geçmektedir. Bu amaçlara yönelmeyen tüm programlar, dün olduğu gibi bugün de başarısız olacaktır."

Yine aynı kilit sorulara dönmek zorundayız. Söz konusu ekonomik politikalar hangi sınıfa aittir? Bu politikaları programlaştırıp uygulamaya sokan devlet, hangi sınıfın devletidir? Bu sorulardan özenle kaçınılıyor. Dahası, çözüm önerileriyle devletin sınıfsal niteliğinin üstü örtülmeye çalışılıyor. Yani devlet aslında sermaye ve emek "kesimleri"ne eşit mesafede durabilir. Üretimi artırabilir, işsizliği yok edebilir, gelir dağılımını iyileştirebilir...

DİSK'in önerdiği çözüm böyle söylüyor. Ama toplumbilim, siyaset, tarih tam tersini söylüyor. Tarihin belirli bir evresinde toplum, çıkarları temelden zıt iki sınıfa bölünmüştür; ezenler ve ezilenler, sömürenler ve sömürülenler. Ve sömürücü sınıflar varlıklarını ve sömürü koşullarını korumak ve devam ettirebilmek için "devlet olarak" örgütlenirler. Kapitalist sistemde de devlet kapitalist sınıfın yani sermayedarların devletidir. Ama bu gerçeklerin bilinmesi sermaye sınıfının işine gelmez. Bu nedenle devletin kendi örgütü olduğunu gizlemek, onu sınıflardan bağımsızmış gibi göstermek için elinden geleni yapar. Çünkü işçi sınıfı ve emekçi kitleler bu gerçeğe ulaştığında, artık "devletin ve milletin bölünmez bütünlüğü" masalı inandırıcılığını yitirecektir. Artık işçi ve emekçiler açısından, devletin yasa ve yasaklarına uymanın, "ülkenin çıkarları" için fedakarlığa katlanmanın bir anlamı ve gereği kalmayacaktır. Bu nedenle sermaye sınıfı ve devletin, toplumsal gerçekleri işçi ve emekçilerden gizlemesi anlaşılır bir şeydir.

İşçi sınıfı ve emekçilerin en fazla ihtiyacı olan şey ise gerçeklerdir. Tüm açıklığıyla hem de. Çünkü

onları kurtuluşa ulaştıracak yolun taşları ancak gerçeklerle döşenebilir. Yalanlarla, hayallerle, masallarla değil.

Ama DİSK'in "çözüm"ünde daha vahim olan, devleti safdışı etmiş, muhatap olarak hükümeti karşısına almış olmasıdır. Kötü ve yanlış olan hükümetin programı olursa, hükümet başarısız ise onu değiştirirsiniz. Devlet sınıflarüstü, ulaşılmaz ve soyut bir kavram haline getirilince, geriye suçlanacak tek merci kalıyor, hükümet. Kimi politikacılar ve kimi partiler (TBMM'de grubu bulunan partiler) sermaye kesiminin hizmetine girmiştir. (Bu metinde bulunmasa da çeşitli açıklamalarından biliyoruz ki, DİSK, daha ileri bir söylemle, hükümetin, İMF'nin -uluslararası sermayenin- hizmetine girdiğini de söyleyecek "cesaret"e sahiptir!) Öyleyse bu hükümet değişmeli, gelir dağılımını iyileştirecek bir hükümet kurulmalıdır!

Meclis ve seçimler, tüm reformistlerin işçi sınıfına gösterdiği ortak adres olagelmıştır. Zaten metnin sonuna yaklaşıldığında okların yöneldiği hedef de daha net ortaya çıkmaktadır: "... Parlamento dışındaki partiler emekçilerin mücadelesiyle bütünleşmeli, onların taleplerini siyasal düzlemde savunmalı.....Böyle bir siyasal çizgi izlemek, başta emekçiler olmak üzere geniş toplum kesimlerinin haklarının korunması anlamına gelecektir. Bugün TBMM dışında kalmış olan bu partilerin siyaseten güçlenmesinin yolunun da buradan geçtiğine inanıyoruz."

DİSK yöneticileri durumu gerçekten böyle mi görmekte-dirler? Sistem ve devlet gerçekliğini bilmeyecek kadar cahil midirler? Sanmıyoruz. Fakat açık olan bir şey var ki, sınıfa böyle göstermeye çalışmaktadırlar.

Hükümeti suçlarken sistemi aklamak

DİSK yöneticileri işçi sınıfının durumunun giderek bozulduğunu tespit ediyor, buna karşı bir mücadele yürütmek gerektiğini de söylüyorlar. Ama bu bozulmanın gerçek nedenine inmedikleri için de gerçek sorumlularını hedeflemiyorlar. Dolayısıyla da önerdikleri çözüm çözümsüzlüğe baştan mahkum oluyor.

Aslında DİSK'in çözümüne "sistem içi" demek bile doğru değildir. Çünkü sistem, artık kendi içinde çözümleri bile kaldıramayacağını çoktan ortaya koymuş bulunuyor. Sadece son birkaç yılın uygulamaları bile değil, '80 darbesinden bu yana tüm uygulamalar, sınıfın durumunu her gün daha kötüye doğru sürüklemiştir. Bütün bu yıllar boyunca hiçbir hükümet değişikliği bu gidişatta en küçük bir farklılık dahi yaratmamıştır. Çünkü düzen partilerinin tümü, solcusu-sağcısı, tek bir programa, İMF-TÜSİAD programına bağlıdır. Tümü de, İMF'ye, TÜSİAD'a, ABD'ye bağlılık yeminleri ile seçimlere girmekte, bu kesimlere verdikleri güven oranında seçilme şansı elde etmektedirler. Seçim sistemi öyle kurulmuştur ki, sermaye merkezlerine bu güveni veremeyenler, bırakın hükümet kurmayı, parlamentoda temsil edilemeyecek şekilde

elenmektedirler.

Kaldı ki, Türkiye'nin idari yapısında "hakimiyet" ne hükümet ne de meclistedir. 12 Eylül rejimi, DISK'in "çözüm önerisi"ndeki yolları 20 yıl önce kesmiş, yönetimin en üst iradesi olarak MGK'yı daha ileri düzeyde yeniden kurmuştur. 20 yıldır meclis ve hükümetler MGK'nın danışma kurulları olarak çalışmaktadırlar.

İşçi sınıfının gerçek muhatabı sermaye sınıfı ve düzenidir

Başbakanın, "İMF'ye söz verdik, buçuk fazla veremeyiz" dediği bir sistemde, gerçekler artık öylesine aleni hale gelmiştir ki, sorunların kaynağını görmemek için ya kör olmak, ya da sisteme körükörüne bağlı olmak gerekir.

Açıklamasına bakılırsa, DISK, gerçekleri görmemek (göstermemek) konusunda oldukça karardır. Ve bu bakışını da temsilciler kurullarına dayandırmaya çalışmaktadır. Oysa kendiliğinden sınıf hareketinin talepleri-şiarları göstermiştir ki, salt DISK temsilcileri değil, salt sendikalı işçiler de değil, sınıfın daha geniş kitleleri dahi sorunların gerçek kaynağını görmeye başlamışlardır. Yani DISK yönetimi, sorunların tartışıldığı, mücadele istem ve kararlılığının sergilendiği kurullardan, yukarıdaki sonuçları çıkarma hakkına sahip değildir. Temsilcilerin ortaya koyduğu mücadele kararlılığını ve sermayenin pervasız sosyal yıkım saldırısına karşı birleşik mücadele isteğini yansıtmak, bunun gereklerini yerine getirmek üzere harekete geçmekle yükümlüdür.

Temsilciler kararlarının arkasında durmalıdır

Temsilciler sınıfın mücadele isteğini kurullara taşıyarak ilk adımı atmış bulunuyor. Asıl görev ve sorumlulukları ise yeni başlamıştır. Bu aşamadan sonra her temsilci, her sınıf bilinçli işçi, mücadelenin örgütlenmesine girişmek zorundadır. Sorumluluğun bir cephesinde, grev ve direniş komitelerinin örgütlenmesi, diğer cephesinde ise sendikaların ve sendikacıların denetimi vardır. İşçi sendikalarının işçi sınıfına hizmet etmekle yükümlü oldukları unutulmamalı ve unutturulmamalı, kararların takipçisi olunmalıdır.

Açıklamasında da görüldüğü gibi, DISK yönetiminin tuttuğu yol, sınıfı selamete çıkaracak bir yol değildir. Diğer konfederasyonların da farklı bir konumda olmadığı (hatta açık bir ihanet içinde olduğu) düşünülürse, ister tek başına isterse birlikte (Emek Platformu'nun yeniden toplanmasıyla) varacakları yer, Temmuz sürecinden daha ileri bir nokta değildir. Yani, hedefsiz eylemlerle mücadele istek ve birikiminin heba edilmesi. Buna bir kez daha izin verilemez.

Günün acil görevi, fabrika grev ve direniş komitelerinde örgütlenmektir

Sendika ve konfederasyonlar, güçlerin biraraya getirilmesi, mücadelenin merkezleştirilmesi vb. için kullanılmalı, ancak sahte hedeflerinin peşine düşülmemelidir. Bunun yolu ise sendika merkezlerini karar mekanizması olmaktan çıkarmaktan geçmektedir. Kararlar aşağıdan doğru alınmalı, sendikalarda da merkezleştirilmelidir. Konfederasyonlar ise bu kararlara uymak, gereklerini yerine getirmekle yükümlü kılınmalı, buna zorlanmalıdır. En aşağıdan, sorunların tüm acımasızlığıyla yaşandığı, dolayısıyla sınıfsal çıkarların daha berrak görüldüğü fabrikalardan doğru karar almak ve uygulayabilmek ise, buralarda örgütlü olmaya bağlıdır.

Önümüzdeki süreci karşılayabilmek için, hemen ve hiç zaman kaybetmeden, fabrika grev ve direniş komitelerinde örgütlenmek, olmazsa olmaz bir zorunluluk ve en acil görevdir. Bu görev, sınıf devrimcilerinin, sınıf bilinçli işçilerin ve temsilcilerin önünde durmaktadır.

Haklarımızı sonuna kadar korumak ve geliştirmek zorundayız

(DISK adına yapılan 5 Ocak 2000 tarihli basın açıklamasını bazı kısaltmalarla yayınlıyoruz)

2000 yılının ilk günlerinde, ülkemiz ciddi bir yeniden yapılanma programıyla karşı karşıyadır. İlk adımları 1999 yılı sonlarında atılan bu yeniden yapılanma girişimi sermayeyi uzun dönemdir sürmekte olan, ekonomik ve rejime ilişkin boyutları bulunan krizden kurtarmayı amaçlamaktadır. Sosyal güvenlik yasası, tahkim ve bütçe, emekçilerin ekonomik ve sosyal haklarını sınırlamak üzere bu yeniden yapılanmanın parçaları olarak gündeme getirilmiştir.

Enerji, iletişim ve sağlık alanında yapılması planlanan özelleştirmeler de bu girişimlerin bir parçası niteliğindedir. Bu alanlar sosyal devlet anlayışının dışına çıkarılmakta ve uluslararası sermayenin kâr alanı haline getirilmektedir.

Hükümet bu konuda son derece fütursuz davranmakta, insanlarımızı bir yandan mezarda emekliliğe diğer yandan çevresel felaket tehdidinde mahkum etmekten çekinmemektedir.

Bu adımları sıkıntısız şekilde hayata geçirmek için ülkemizde suni bir iyimserlik havası oluşturulmuş durumdadır. Bu iyimserlik havasının temellerini ekonomik iyileşme beklentisi ve AB adaylık süreci oluşturmaktadır. Toplumun büyük bir kesimi, medyanın desteğiyle, yıllardır süren ekonomik sıkıntılarının sona ereceği, ülkemize yabancı sermaye akacağı, AB adaylığının gereği olarak bir dizi demokratikleşme adımının atılacağı beklentisine sokulmaktadır.

Ülkemizdeki anti-demokratik uygulamalardan, hayat pahalılığından, işsizlik ve gelir dağılımındaki adaletsizlikten en büyük sıkıntıyı çeken emekçiler; doğal olarak bu sıkıntılardan kurtulma arzusu ve umudu içindedirler. Ne var ki gerçeklerin böyle olmadığı hızlı bir biçimde ortaya çıkmaktadır. Açıklanan ekonomik program, sıkıntıları, tek geçim kaynağı ücreti olan emekçilerin üzerine yıkmaktadır. Sayın Başbakan'ın, "işçi, memur ve çiftçiler zorunlu olarak katlanıyor; sermaye uysun" şeklindeki ricası, durumu bütün çıplaklığıyla gözler önüne sermektedir.

Hükümet tarafından açıklanan programın ana unsurunu, tüm artışların gelecek enflasyon beklentisine göre yapılması oluşturmaktadır. Çalışanların ücretleri bu beklentiye göre düzenlenmektedir. Bu uygulama açıkça ücretlerin azaltılması demektir. Reel ücretleri enflasyon, yani %60 düzeyinde erimiş olan insanlara %20 oranında zam yapılması; gerçek ücretlerinin %40 oranında gerilemesi demektir. Bu uygulama kabul edilemez. Yılın son haftalarında yapılan zamlar dikkate alındığında bu gerileme daha da artacak; emekçilerin yaşama koşulları daha da ağırlaşacaktır.

(...)

Emekçileri teslim almaya yönelik propagandaların diğer bir hedefi sosyal haklarımızın budanmasıdır. SSK konusunda kopartılan gürültü sağlık hizmetlerinin tasfiyesini amaçlamaktadır. Kıdem tazminatının işgüvencesi karşısında pazarlık konusu yapılmak istenmesi aynı zihniyetin ürünüdür.

Yabancı sermaye, esas olarak, özelleştirmeler sonucunda yok edilecek olan sosyal kurumları satın almak üzere gelecektir. Sosyal güvenlik, sağlık, haberleşme ve enerji giderek daha zor ulaşılır, daha pahalıya satın alınır hale gelecektir. Gerçek ücretlerdeki düşüşle birleşince, bu daha zor bir yaşam demektir.

Hükümetin programı oluştururken izlediği yöntem, demokratikleşme konusunda yapılacakların da ipuçlarını vermektedir. Hükümet faturayı çıkardığı emekçilerin görüşünü alma gereğini dahi duymamıştır. Oysa demokrasinin en önemli unsurlarından birisi karar alma süreçlerine katılımdır. Hükümet bu en temel ilkeyi ihlal etmekte bir an dahi tereddüt etmemiştir. Siyasal iktidar, toplumun ihtiyaçlarına göre değil kendi zihniyetine göre adımlar atacağını açıkça ilan etmiştir.

(...)

DISK İstanbul, Ankara, Gaziantep, Adana, İzmir, Bursa, Kocaeli, Samsun, Antalya, Eskişehir ve Edirne'de yaptığı Temsilciler Meclisi toplantılarıyla bütün bu süreci değerlendirmiş ve rejimin yeniden yapılandırılmasına dönük bu adımların kabul edilemez olduğu sonucuna varmıştır.

Temsilciler Meclislerimizin kararı, bu sürece seyirci kalmamak ve müdahale etmektir. Örgüt olarak kararımız, sendikalar başta olmak üzere tüm toplumsal muhalefet örgütleriyle birlikte sürece müdahale etmek, kazanılmış haklarımızı korumaktır. Üzerimizdeki ideolojik propaganda baskısını kırmak; ekonomik, sosyal ve demokratik haklarımızı sonuna kadar korumak ve geliştirmek zorundayız. Bu yeni dönemin sendikalara yüklediği misyonun gereklerini yerine getirmek sadece DISK için değil tüm sendikalar için zorunludur.

Bunun çok kolay olmayacağı açıktır. Ne var ki emekçilerin gücü bu zorluğu aşabilir. Konfederasyonumuz bu sürece müdahalenin sadece sendikalı işçilerle değil, kayıt dışı çalıştırılan örgütsüz işçilerle birlikte yapılmasının gerekli olduğunu biliyor. Bu nedenle ilk adım olarak Ocak 2000'de bir dizi etkinlik programını başlatacağız. Bu programımızın ana unsurlarını haklarımıza yönelik saldırılara karşı şimdiden uyarıda bulunmak ve kayıt dışında çalışmak zorunda bırakılan işçilere sigortalı ve sendikalı olma çağrısı yapmak oluşturacaktır.

Diğer yandan tüm emek örgütlerinin ortak mücadelesinin, haklarımızı ve geleceğimizi korumanın en etkin yolu olduğunu bilerek; bu mücadelenin en önemli araçlarından birisi olan Emek Platformu'nun çalışmalarına büyük önem vermekteyiz. (...)

Tekrar ediyorum, konfederasyon olarak burada dile getirdiklerimizi hayata geçirmenin adımlarını atmakta; kazanılmış haklarımıza yönelik saldırılara karşı koymakta kararlıyız. Yıllardır ileri sürdüğümüz taleplerimizin gerçekleşmesi için yoğun bir mücadele içinde olacağız. DISK'in tarihsel deneyimi, bu adımları doğru şekilde atmasını sağlayacak kadar zengindir.

Değişik işyerlerinden sendikacı, işyeri temsilcisi ve işçilerle röportaj: “Saldırıları püskürtmek omuz omuza bir mücadeleyle mümkündür”

Kızıl Bayrak: Sınıfa yönelik saldırılara bir yenisi daha eklenmiş bulunuyor. Genel olarak saldırılar, özel olarak da sefalet ücreti konusundaki görüşünüz nedir?

Mehmet Karagöz (DİSK Genel-İş 2 No'lu Bölge Şube Başkanı): Sadece asgari ücret değil, biz Emek Platformu olarak önümüze bir hedef koymuşuz. Tahkim yasası, uyum yasaları, SSK'nın tasfiyesi, Bağ-Kur'un tasfiyesi, özelleştirmeler... Tüm bunlara karşı yeni bir çalışma planı, yeni bir mücadele hattı çizmek için Ocak ayı içerisinde bir genel temsilciler kurul toplantısı yapmayı düşünüyoruz. Emek Platformu olarak tüm bunları temsilciler kurulunda tartışarak, nasıl bir mücadele hattı çizeceğimizi kararlaştırarak, mücadeleye devam edeceğiz. Buna paralel DİSK'in de Şubat ayı içerisinde Ankara'ya bir yürüyüş planı var. Tüm bunların sonucu bir genel grev çağrısı olacak.

Musa Servi (Deri-İş Genel Başkan Yardımcısı): Asgari ücretten önce İMF'nin direktifleri var. Stand-by anlaşmasından sonra bu ülkede ücretleri, asgari ücreti, memura zam oranını, toplu sözleşmelerdeki ücret artışını tümüyle İMF emrediyor. Bunlar da uygulayıcıları. Bunu tersine çevirmenin yolu, tabandan örgütlenerek kitlesel merkezi eylemlerle üretimi durdurma olabilir. Yoksa böyle susmakla olmaz. Memura verilen %15 oranı yapılacak toplu sözleşmelere yansıtacak, özelleştirmeler hızlanacak. İMF diyor ki, bu oranın üstünde vermeyeceksin. Bir sessizlik var. Tabandan hareketlilikle bu kırılmalı. Duyarlı sendikalar biraraya gelmeli. Ama yalnızca basın açıklamalarıyla değil, söylemleri pratiğe dönüştürerek, güçleri alanlara çekerek saldırıları geri püskürtülebilir.

Bayram (Küçük Çekmece Belediyesi işçisi): Türkiye tamamen İMF'nin kucağına itildi. İMF ne emrediyorsa hükümet onu uyguluyor. İşte sefalet ücreti. Bu yıl belediyelerde Mart ayında toplu sözleşmemiz olacak. İşçi sınıfı açısından oldukça kötü bir toplu sözleşme olacak. Karşı taraf güzel çalışıyor. Kendi düzenleri için ne gerekiyorsa yapıyorlar. Ama işçi sınıfı cephesinde henüz birlik sağlanamamıştır. Bizim etrafımız tamamen alevlerle sarıldığı zaman, bizi yaktıkları zaman kendimize geliyoruz. Gelen ateşi söndürebilmek için önceden müdahale etmek lazım. Geçmiş mücadele yıllarında durum bugünkü gibi değildi. İşçi sınıfı toplu sözleşmelere tabandan hazırlanabiliyordu. Bugün yeniden bahar eylemleri başlatmak lazım. Şimdiden başlamalıyız. Bu konuda öncü işçilere büyük görevler düşüyor. Esenyurt'ta atılan işçi varsa, Kartal işçisi destek vermeli. Sümerbank işçisine saldırı var, Zeytinburnu işçisi seyirci kalabiliyor. Zeytinburnu Belediyesi'den işçi atılıyor, Sümerbank işçisi seyredebiliyor. İşçi sınıfının öncüleri biraraya gelmeli. Sorunlarımız ortaksa, birlikte tartışmalı, temas içinde olmalıyız.

Maliye çalışanı bir kamu emekçisi: Çok cüzi bir asgari ücret gene. %15'ler, bizim daha çok sefaletle sürükleneneğimizi gösteriyor. Bu nedenle birlikte hareket edebilmek gerekiyor. Bize yaşamın en alt düzeyi dayatılıyor. Hiçbir dönem bu kadar katmerli bir sömürüye tanık olunmadı. Bizlerin bu saldırılara dur demesinin zamanı geldi de geçiyor. Eğer bugün saldırılara karşı çıkılarak geri adım atılabılırsa, bu bizler için bir güç ve moral kaynağı olur. Bunu yapamadığımız durumda ise, moralsizlik ve dezavantaj olacaktır. Saldırıları karşı doğru bir platformda birleşmeli ve karşı durmalıyız. Bu potansiyel var. Yeter ki doğru kullanılabilsin.

Grevdeki Kimya Teknik işçileri:

1. İşçi: Bu hükümet işçiyi düşünen bir hükümet değil. Asgari ücret işçiyi ilgilendiriyor. Burada en büyük görev

işçilerin sırtındadır. Yapılması gereken hükümete karşı mitingler düzenlemek, alanlara çıkmaktır. 1 milyar 750 milyon aylık alan milletvekilleri 80 milyon lirayı işçiye reva görüyorsa, helal olsun demekten başka bir şey diyemiyorum.

2. işçi: İşçi ve emekçilerin haklarına saldırı sadece bugün değil, yıllardan beri süregelen bir politika. Sendikalar yıllardır bu saldırılara seyirci kaldılar, şimdi de seyirci kalıyorlar. Örgütlülüğümüzü ya kullanmayı beceremiyoruz ya da kullanmamız engelleniyor. Ama bunu bir şekilde aşmamız lazım. Bu örgütlülüğün kullanılması gerektiğine inanıyorum. Asgari ücreti onaylamak mümkün değil.

Ahmet Köker (Sümerbank işyeri baştemsilcisi): Biz bugünkü saldırıları Kasım ayında haber verdik. Bizim fabrikanın 1 Kasım'da kapatılması sözkonusuydu. Fakat fabrikaların satılması, yeni İMF reçeteleri, asgari ücret vb. bize yönelik saldırılarla birlikte gündeme gelecekti. Bunu baştan biliyorduk ve fabrikamıza yönelen saldırıda bunları anlattık. Biz Sümerbank işçileri olarak zaten İMF'nin verdiği kararları bugüne kadar kabul etmedik. Elimizden geldiği kadar sesimizi duyurmaya çalıştık. Ama kitlesel olarak büyük boyutlara ulaşmadığı için, ancak duyarlı birkaç gazeteci, sosyalist basın ve bu olayla ilgilenen insanlardan destek gördük. Ama ben inanıyorum ki, sınıf bilinçli insanların biraraya gelmesiyle püskürtülmeyecek ne bir kanun ne de bir dayatma olabilir. Fakat maalesef, Türkiye'de kendini kurtarma felsefesi işçi sınıfı için acı bir olay. Biz Sümerbank işçileri olarak bunu bugüne kadar yıkmaya çalıştık.

Sümerbank işçileri:

1. işçi: 81 milyonla bir ailenin geçinmesi mümkün değil. Bugün asgari mutfak masrafı 120-150 milyon arasında. Bunun elektriği, suyu, yiyeceği, giyeceği var. Sadece yiyecek üzerinden asgari ücretin en az 150 milyon olması lazım. Ne yapmak lazım? İşçiler olarak onlara fırsat vermemek için kitlesel mücadele etmek, örgütlenmek lazım. Örgütlü olmadığın müddetçe saf dışı kalırsın.

2. işçi: Asgari ücreti neye dayanarak belirliyorlar bunlar? Dört kişilik bir ailenin mutfak masrafını 225 milyon olarak açıklamış bir bakan. Şimdi 80 milyon veriliyor. Böylece millet sefaletle ve hırsızlığa itiliyor. Bunları önlemek için işçilerin-emekçilerin birleşmesi ve örgütlenmesi lazım. Kısacası emeğin uyanması lazım.

3. işçi: Bir milletvekili, bir aldığı paraya bir de biçtiği asgari ücrete baksın. Kendi yaşamıyla asgari ücretle geçinen bir işçinin yaşamını kıyaslasın. Başka bir şey demiyorum.

4. işçi: Asgari ücret yerine sefalet ücreti desek daha iyi olur. 250 milyon asgari gıda harcamalarının belirlendiği bir yerde 81 milyonluk asgari ücret son derece gülünç.

5. işçi: Hükümet asgari ücret diyor, aslında bunun adı sefalet ücretidir. 81 milyon ev kirasını dahi karşılamıyor. %20'lik zam hiçbir işe yaramıyor. 6 ay içerisinde benzine yapılan zam %190'lara varmış. Halk perişanken, hükümet refahtan, mutluluktan bahsediyor. Çözüm işçiler ve halkın toplu direnişe geçmesi. Seçim zamanında bunların tümünü boykot etmek lazım.

Mustafa Çelik (Tezmac işyeri temsilcisi): Sendikalara büyük görev düşüyor, ama sendikalar tümüyle pasif durumda. Eğer önceden mücadele edilseydi, ücretler bu kadar düşmezdi. Türkiye işçi sınıfı örgütsüz. Burjuvazinin işçi sınıfına uyguladığı baskıya karşı durulması lazım. İşyerlerinde işçi komiteleri oluşturulmalı, sendika temsilciler kurulunda temsilciler sorunları dile getirmeli. Sendikalar dışında ise devrimciler, fabrikada, fabrika dışında yoğun bir faaliyet yürütmeli. Saldırıları püskürtmek ancak omuz omuza bir mücadeleyle mümkündür.

İMF'nin teftiş ziyareti

İMF, stand-by anlaşmasının yürürlüğe girdiği günlerde, Ankara'ya gönderdiği temsilcisi aracılığıyla, alınan son saldırı kararlarını da gözden geçirdi. Sermaye devletinin işçi ve emekçileri daha fazla sömürmesi karşılığında açtığı kredilerin faizi ile birlikte geri dönmelerini garanti altına almak için çok sıkı bir denetim kurmaya çalışıyor. İMF yetkilisinin Ankara'da büro açma isteğinde olduğu basına yansımıştı. Ancak sermaye hükümeti, İMF'nin emirleri olduğunun çarpıcı bir kanıtı olacak böylesi bir girişimi açıktan kabul etmesinin kendisini zora sokacağı farkında olduğu için, “buna şimdilik gerek yok” diyerek geri çevirdi. Ekonomi bürokratları gerçekte bütünüyle İMF'den emir almaktadırlar. Böyle olduğu halde İMF'nin teklifini geri çevirmeleri, İMF'nin her istediğinin kabul edilmediği gibi bir imaj yaratma çabasından başka bir anlam ifade etmiyor.

Mezarda emeklilik, memur maaşı ve asgari ücret artış oranları, sosyal güvenlik ve tahkim yasası ve gündemde olan SSK yasa tasarısı, İMF-TÜSİAD hükümetinin sömürü düzenini ayakta tutmak için çıkarmak zorunda oldukları yasalardı. İMF'nin önplana çıkarılması, bu uygulamadan esas olarak kazançlı çıkacak olan sermaye sınıfının rolünü gizlemeyi amaçlamaktadır.

Uzak doğu ve Rusya'da patlak veren ekonomik krizlerin sorumlusu olarak da İMF önplana çıkarılmıştı. Bu sayede sistemin kendi iç çelişkileri ve çatışmalarının ekonomik krizleri doğurduğu gerçeği gizlenmeye, ortaya çıkan olumsuz durumun sorumluluğu bir kuruma çıkarılarak sermaye düzeni aklanmaya çalışılmıştı. Oysa geçmişte İMF daha geri planda tutulur ve ekonomik kararların sorumluluğu esas olarak hükümetlerin ve ekonomi bürokratlarının olurdu.

Önümüzdeki günlerde uygulanan program “başarılı” olamazsa, sorumluluk kolaylıkla İMF'nin üzerine yığılabilecektir. Sermaye düzeninin kısa vadeli ekonomik genişleme ve düzelme sağlaması, onun istikrara kavuştuğu anlamına gelmez. Bugün gelişmiş emperyalist ülkeler ekonomik krizleri az gelişmiş ülkelere fatura etmeyi başarabiliyorlar. Ama çember giderek daralıyor ve emperyalistler arası rekabetin keskinleşmesiyle birlikte, emperyalist ülkelerin de ekonomik krizlerden etkilenmesi kaçınılmaz olacaktır. Bu nedenlerle sermaye hükümetinin uyguladığı ekonomik programın başarıya ulaşma şansı hiç yoktur. Kısmi rahatlamalar da çok kısa süreli olacaktır.

İşçi ve emekçiler artık sermaye düzeninin krizlerinin faturasını ödemeyi reddetmeli ve kendi bağımsız sınıf politikası için mücadele etmelidir. Artık sermaye düzeninin değirmeninde öğütüldüğümüz yeter! Kendi düzenimizi kurmak için savaşıalım! İnsanın insan üzerindeki sömürüsüne son verebilecek tek sistem olan sosyalizm için savaşıalım. İşçi ve emekçilerin sömürüsü üzerine kurulan kapitalist düzeni yıkalım. Kendi düzenimizi, sosyalizmi kuralım.

“SSK’yı soyuyorlar” tartışmasının ardındaki gerçek:

SSK’yı tasfiye planı

Çalışma Bakanı Yaşar Okuyan, bir yerden düğmeye basılmış gibi, SSK üzerine ardı ardına açıklamalar yapıyor. “Üç sosyal güvenlik kurumunda bir katrilyonluk yolsuzluk var. SSK’yı soyuyorlar.” yönündeki demagojik söylemler aldı başını gidiyor.

Oysa SSK’nın da içinde bulunduğu üç sosyal kurumun son 5 yıl içerisinde dışarıdan aldığı hizmet tutarının 1.8 katrilyon olduğunu bizzat SSK Genel Müdürü açıkladı. Tablo-1 gerçeklerin nasıl da tersyüz edilmek istendiğini açıklıkla ortaya koyuyor.

5 yıl boyunca dışardan alınan 1.8 katrilyonluk hizmetin 1 katrilyonunun sahte faturalarla işçi ve emekçilere gitmediğini iddia etmek tam bir utanmazlıktır. Harcamalarının 1 katrilyonunun şişirilmiş fatura olarak tanımlandığı yerde, 54 milyon işçi ve emekçi ailesine hizmet veren bu üç kurumun son 5 yıl içinde 800 trilyonluk harcama yaptığı ortaya çıkar ki, bu iddiayı eski SSK Genel Müdürü bile ciddiye almıyor.

Sermayenin uşağı bakanın amacı SSK’nın sağlık hizmetlerini kötüleyerek, sermayenin özel sigortacılık üzerinden elde edeceği rantın zeminini düzlemektir. Bunca yaygaranın gerisinde bu vardır. “Önce çökert, sonra peşke çek” politikasının yeni bir örneği ile karşı karşıyayız.

Oysa hastanelerdeki yolsuzluk ve soygunun mimarları, sermaye politikacıları, hükümetler, bakanlar ve bürokratlarının kendileridir. IMF-TÜSIAD hükümetlerinin tümü de, sosyal kurumlara dönük politikasını çökertme ve yıkma üzerine kurmuştur.

Emperyalist-kapitalist sistem özellikle ‘90 sonrasında, Sovyetler Birliği ve Doğu Blok’unun çöküşünün ardından, bir yük olarak gördüğü sosyal politikalara son vermiştir. İşçi ve emekçilerin zorlu mücadeleleri sonucu elde ettikleri sosyal kazanımlara savaş açılmıştır. Bağlımlı kapitalist

ülkeler için ise bu süreç tam bir yıkıma dönüştürülmüştür. İşçi ve emekçilere “paran kadar sağlık hizmeti al”, “paran kadar yaşa” anlayışı dayatılmıştır. SSK’nın işçi ve emekçiler tarafından soyulduğunu ima eden bu utanmaz, bu kurumun sermaye ve politikacılar tarafından onyıllardır arpalık olarak kullanıldığını elbette biliyor. Her on kan emici burjuvadan 8’i SSK’ya prim borçlarını ödemiyor. Her seferinde bu borçlar sermaye devleti tarafından siliniyor. Dahası SSK fonları bu asalaklara peşke çekiliyor. SSK bugün sermayedarlardan alacaklarını tahsil etse, bir kuruluş borcu kalmayacağı gibi, hastane ve personel sayısını yüzde yüz artırabiliyor. Tüm bunlar “SSK’yı soyanlar”ın kim olduğunu gösteriyor. SSK hastanelerinde görev yapan onbinlerce sağlık emekçisi büyük bir fedakarlıkla çalışıyor.

Ama sermayenin çıkarlarının azılı savunucusu Okuyan sağlık emekçilerine hizmet üretmedikleri yalanlarıyla saldırıyor. Öte yandan SSK’yı soyup soğana çevirenlere tek kelime söylemiyor. Çünkü o ve hizmet ettiği sınıf bu soygun mekanizmasının başındadır. Haklarında kesinleşmiş mahkeme kararlarına rağmen, bu soyguncu bürokrat takımının işine son verilmiyor.

Asalak burjuvazinin hizmetkarı bakanın açıklamalarına sermaye medyası büyük ilgi gösterdi. SSK hastanelerinin kötülüğü, hizmetlerin yetersizliği üzerine kampanyalar yürütüldü. En küçük aksamalar üzerinden SSK hastaneleri hedef haline getirildi. Bakanın ne idüğü belirsiz bir takım faturalar üzerinden estirmeye çalıştığı sağlıkta özelleştirme rüzgarı günlerce sermaye medyasının manşetlerinden inmedi.

SSK 32 milyon işçi ve ailesine hizmet sunuyor

İşçi sınıfının emeğinin ürünü olan SSK, sermaye devletinin tüm çökertme politikalarına rağmen, yetersiz de olsa 32 milyon işçi ve ailesine sağlık hizmeti veriyor. Hastalık sigortasından yararlanan işçi ve emekçilerin %65’i SSK’nın sağlık sigortası semsiyesi altında bulunuyor.

Gerekli sağlık personelini sağlamak bir yana mevcut personeli de çok kötü ekonomik ve sosyal koşullarda çalışmaya mecbur eden sermaye devleti, SSK hastanelerinin teknik araç ve gereçlerini karşılamaktan kaçınıyor. SSK fonunu bu yönde kullanmıyor. Teknik olarak kötürümleştirildiği için,

SSK’da yapılması gereken tahliller özel poliklinik ve hastanelerde yaptırılıyor. Sağlık alanında özelleştirme peşindeki kapitalistlerin kasaları böylece dolduruluyor.

Sağlık hizmetleri özel hastane ve polikliniklerde çok pahalıya verilmektedir. SSK tasfiye edildiğinde sağlık hizmetlerindeki fiyat artışları iyice azacak, işçi-emekçilerin çok az bir kesimi sağlık hizmetlerinden yararlanabilecektir. Maliyeti çok yüksek olan verem, böbrek, kanser vb. hastalıkların tedavisinde SSK hastaneleri tüm yetersizliklerine rağmen önemli bir rol oynuyor. İşçi sınıfının özel sigortaya mahkum edildiği koşullarda, para karşılığında “hizmet” veren özel hastanelerin kapısından işçi ve emekçiler giremeyeceklerdir.

Çok pahalı ameliyatlar tüm yetersizliklerine rağmen SSK hastanelerinde büyük oranda yapılabilmektedir. İstanbul Tabip Odası’nın yaptığı araştırmaya göre, her 10 uzman doktordan 5’i SSK hastanelerinde çalışmaktadır. Sermaye devletinin tüm yıkıcı tutumlarına rağmen, SSK’nın işçi sınıfı ve aileleri açısından taşıdığı önem yeterince açıktır. Bu nedendir ki tekeli sermaye, SSK’nın sağlık hizmetlerini özelleştirerek, SSK hastanelerine, sağlık istasyonlarına yok pahasına sahip olmak ve yeni kâr alanlarına kavuşmak istemektedir.

Yıkım saldırılarına karşı birleşik mücadeleyi yükseltmeliyiz!

Sermaye iktidarı IMF’nin sosyal yıkım programlarını uygulamada büyük bir kararlılık gösteriyor. IMF’den gelecek üç kuruluşluk krediyi almak için nasıl pervasızlaştıklarını yaşayarak gördük. Ortalama yaşam süresinin 59 olduğu ülkemizde emeklilik yaşı 60’a çıkarılıp işçi ve emekçiler mezarda emekliliğe mahkum edildiler. Tekellerin çıkarlarını güvenceye almak için uluslararası tahkim onaylandı. Enflasyona karşı mücadele adı altında sefalet ücretleri uygulamaya sokuldu. Küçük üretici köylülüğe dönük sübvansiyonlar kaldırıldı, vb.

IMF’nin yıkım programı bunlarla da bitmiyor. IMF SSK’nın tasfiyesini, SSK hastanelerinin ve sağlık hizmetlerinin özelleştirilmesini istiyor. “SSK soygunu” üzerinden koparılan fırtınanın gerçek nedeni budur. Sağlık hizmeti sunan SSK, Bağ-Kur, Emekli Sandığı tasfiye edilebilirse, uluslararası sermaye ve işbirlikçilerine gün doğacaktır. Hem bu sosyal kuruluşların elindeki olanaklara yok pahasına sahip olacaklar, hem de işçi ve emekçileri özel hastane ve polikliniklere mahkum ederek kasalarını dolduracaklardır.

Bugün sağlıkta özelleştirmenin önündeki temel engel olduğu için SSK’ya savaş açılmıştır. Bu savaş sermayenin çıkarları doğrultusunda biz işçi ve emekçilere yöneliktir. Dayatmaların özü, paramız kadar yaşamaya hakkımız olduğu, yani olmadığıdır. Sermaye devleti canımıza kastetmeye yeminlidir.

Sermayenin tüm alanlardaki saldırılarını boşa çıkarmanın biricik yolu hak ve özgürlüklerimiz için birleşik mücadeleyi yükseltmekten geçmektedir. İşçi ve emekçilerin birleşik militan mücadelesi önünde hiçbir güç duramaz. Gün sermayenin örgütlü saldırılarına karşı örgütlü militan mücadeleyi yükseltmenin günüdür!

KURUM	1995	1996	1997	1998	1999	Topla (trilyon)
SSK	10.8	21.9	52.7	111.2	250	446.6
Emekli S.	16.8	35.3	83.4	187.6	260.6	583.7
Bağ-Kur	8.0	18.4	54.5	201.2	450	732.1
Genel Toplam: 1.762.4						

Tablo-1

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri: Parti P

Teorik bölüm üzerine ta

Programın teorik bölümünden bahsedilirken; toplumsal devrime bilimsel bir maddi temel gösterebilmek, toplumsal devrimin insan iradesinden ve tek tek sınıfların da iradesinden bağımsız, kapitalizmin kendi iç çelişkilerinin, iç işleyişinin kaçınılmaz bir tarihsel ürünü olarak ortaya çıkacağına vurgu yapmak çerçevesinde, hep bu kapitalist temel üzerinde, kapitalizm nereden doğduğu, nasıl bir temel oluşturduğu, nasıl iç ilişkiler içerdiği üzerinde duruldu. Ama teorik bölüm bundan ibaret değil. Bu teorik bölümün girişi yalnızca. Aslında anlatımda hep vardı, ama yeterince dikkat çekmemiş olabilir. Özellikle Lenin'in tartışmalarından yararlandığınız ölçüde, kapitalist ilişkilerin hala da varlığını sürdürdüğü vurgusu, kapitalizmi üreten zemin olduğu sürece kapitalizme ilişkin bölümün kalması gerektiği vurgusu, "bu kapitalizmden de sosyalizm çıkıyor" a ilişkin vurgunun yeterince anlaşılmasına yol açmış olabilir. Oysa teorik bölüm, temelde, toplumsal devrimin ve nihai hedeflerin bir tanımıdır. Toplumsal devrimin bir ilk adımı olarak, şiddete dayalı devrimin bir tanımıdır. Şiddete dayalı devrimin yol açacağı iktidar tipi olarak, proletarya diktatörlüğünün bir tanımıdır. Mücadelenin uluslararası özüne ve karakterine bağlı olarak, enternasyonalizmin bir tanımıdır. Kapitalist toplumu tarihe gömecek sınıf olan proletaryanın tanımına bağlı olarak proletarya partisinin bir tanımıdır, vb., vb.

Küçük ölçekli üretim üzerine

Cihan: "Küçük üretim bir kalıntı mıdır?" diye soruldu. Genel bir yanıtı olmayan bir sorudur bu. Küçük üretim kimi ülkelerde ağırlıklı bir üretim ilişkisidir, kimi ülkelerde de artık tarih içerisinde bir kalıntıdır. Bu sorunun yanıtı İngiltere için başka, İtalya için başka, Türkiye için ise daha başkadır.

Ama genel planda, kategorik olarak ele alındığında, küçük üretim her zaman bir kalıntıdır. Küçük üretim Ortaçağ'a özgü bir üretim ilişkisidir. Kapitalizm geliştikçe, küçük üretim bir yandan kitlesel biçimde tasfiye olurken, öte yandan kendini pazara uyarlar, modern bir dönüşüme uğrar. Ama bu onun kapitalizm öncesi bir kalıntı olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. Kapitalist toplumun küçük meta üreticisi köylülüğü, aslında kapitalizm öncesi bir ilişkinin kapitalist toplumdaki devamından başka bir şey değildir. Bu, modern küçük üretici köylülük olsa da

böyledir. Kapitalizm Ortaçağ'dan kalma ataerkil, ilkel küçük işletmeyi kendi koşullarına uydurur. Bu noktada küçük-burjuvazi bir dönüşüm yaşar. Biz ona modern küçük-burjuvazi, modern küçük üretici diyoruz. Ama küçük üretici modern dönüşüme uğrasa, kendini kapitalist ilişkilere, pazara uyarlasa bile, bu onun kapitalizm öncesi bir kalıntı olduğu gerçeğini ortadan kaldırmaz. Bu açıdan, teorik olarak bakıldığında, genel planda bir kalıntıdır. Ama eğer "toplum yaşamında artık fazla bir yeri olmayan çok tali bir ilişki midir" anlamında soruluyorsa, bu sorunun yanıtı, kapitalizmin şu veya bu toplumdaki gelişme düzeyine göre değişir; bu Amerika'ya göre başkadır, Türkiye'ye göre başkadır, Türkiye'den daha geri toplumlara göre başkadır.

Lenin kendi dönemi için, yeryüzünde saf tekeli kapitalizm bulamazsınız, diyor. Yani salt tekellerin, mali sermayenin egemen olduğu, tüm ilişkileri belirlediği bir toplum bulamazsınız ve gelecekte de bulamayacaksınız; her zaman tekeli kapitalizmin yanısıra bir tekel dışı kapitalizm olacaktır, tekeli burjuvazinin yanısıra bir tekel dışı burjuvazi olacaktır, tekelin yanısıra serbest rekabet olacaktır; kapitalizm böylesine bir çelişkiler yumağıdır, değişik tarihsel aşamaların ifadesi olan ilişkilerin bir karmaşasıdır, diyor. Bu konuda "Program Revizyonu"na ilişkin metinde yer alan en önemli pasajları daha önce aktardım. Dönüp bunlara yeniden bakılabilir.

Cemal: Modern kapitalizm gelişme süreci içinde küçük ölçekli üretimi sürekli tasfiye ediyor kuşkusuz, ama diğer taraftan da bir biçimde ona ihtiyaç duyuyor, onu bizzat yaratıyor. Sorunun bir de böyle bir yanı var. Kendi ürettiği ürünün kimi parçalarını küçük üreticiler üretirerek, aslında kendisini de ayakta tutuyor.

Cihan: Yoldaş doğru bir noktaya değindi. Bu, '90'lı yıllar kapitalizminin çok ilgi çekici bir eğilimi ve özelliği olarak da karşımıza çıkıyor. Bugüne kadar üretim birimleri büyük ölçüde komple birimlerdi. Dikkat ederseniz, şimdi bunu parçalıyorlar. Taşeronlaştırma da bir parçalama yöntemidir. Örneğin, bir fabrikanın yemekhanesinde ya da diyelim yükleme-boşaltma işlerinde çalışan işçiler de o fabrikanın çalışanı durumundalar. Ama şirket ya da patron bakıyor, bu çok da kârlı bir tercih değil, tutuyor yemekhaneyi, nakliyeciyi ya da üretimin herhangi bir başka alanını bir taşerona veriyor. Fabrikadaki bir takım başka işleri, aynı üretimin ayrılmaz ve tamamlayıcı bazı işlemlerini tutup taşerona veriyor.

Daha önemli bir nokta var. Özellikle Japonya'da ortaya çıktı, Asya'da ve giderek dünyada yaygınlaştı. Esnek üretimin bir parçası olarak başvurulan ve krize karşı da bir önlem olarak başvurulan bir yöntem bu; uluslararası tekeller üretimin esasa ilişkin olmayan emek yoğun bölümlerini başkalarına ürettiriyorlar. Basbayağı böyle bir üretim piyasası açılıyor, birileri bu boşluğu dolduruyor, deyim uygunsuz tekel taşerona kendisi için ürettiriyor. Yarın kriz patlak verdiği zaman tekeli de etkileyecektir, ama asıl işletme daha dar ve "esnek" kurulduğu için, daha az etkilenecektir.

Bu tekelin kârını azaltmıyor mu, küçük ve orta ölçekli işletmeyi zamanında o üretim alanından bizzat kendisi süpürüp atmamış mıydı? denilebilir. Bu yöntem kârı azaltmıyor, tersine, tam da kârlılığı

güvencelemek için alınmış bir önlem bu. Biraz kriz koşulları da düşünülerek başvuruluyor bu yola. Tekeli kapitalizm kendi mantığı içerisinde, basbayağı orta ölçekli kapitalist işletmeler üretiyor. Ben konuşmanın bir yerinde, Lenin'in teorik öngörülerini günümüzün olguları çerçevesinde çok daha anlamlı derken, bu gibi durumları da gözönünde tutuyordum.

Temmuz: Adapazarı'ndaki TOYOTA'da 600-700 işçi çalışıyor, ama bununla bağlantılı toplam istihdamın 5-10 bin arasında olduğu söyleniyor.

Cihan: Bir de böyle bir yanı var. Bizim yan sanayi dediğimiz modern orta burjuvazi bu.

Semih: Rusya'daki kriz sürecinde Türkiye'de binlerce küçük tekstil işletmesi iflas etti. Büyük tekstil fabrikalarına fason üretim yapan küçük atölyeler bunlar. 40 bin civarında tekstil atölyesi bir yıllık kriz sürecinde iflasa sürüklenebildi.

Cihan: Evet, fason üretim de buna bir başka örnek. Burjuvazi bu yolla sınıfı bölmenin ve örgütsüzleştirilmenin yanısıra, orta sınıf şahsında kendine daha geniş bir toplumsal dayanak da yaratmış oluyor.

Programımızın teorik bölümünün muazzam politik önemi

Tuna: Programın teorik bölümünün önemi, yüzyıldaki gelişmeler içerisinde de görüldü. Siyasal bölümde devrim sonrasında ilk elden alacağımız önlemleri sayacağız. Bunlar ekonomide büyük tekeli kapitalist işletmelere el konulması, bunların sosyalist mülkiyete çevrilmesi olacak. Devrimci-demokrat akımlarla tartışırken, bu kapitalist ekonominin %80'ine el koymaktır, diyoruz. Ama devrimimizin ilk adımında, orta burjuvazinin elindeki işletmelere el konulamayacağını söylüyoruz. Bu hiç de programımızın anti-kapitalist karakterini ortadan kaldırmıyor. Bunun karşısında geleneksel küçük-burjuva akımların bize söylediği; orta burjuvazinin hedef alınamayacağı, alınmadığı sürece de bunun bir sosyalist devrim olamayacağı vb.'dir. Biz bunun doğru olmadığını, dünyada hiçbir ülkede sosyalist devrimin orta burjuva işletmeleri ilk anda ortadan kaldıramayacağını söylüyoruz. Programımızın teorik bölümüne kapitalizmin temellerine ve onu yok etmeye ilişkin yönüyle bakıldığında, ilk elden alınacak önlemler ile nihai hedefe varmamız arasındaki ilişkinin bilimsel tanımını ve eleştirisini birarada gözetin bütünlük görülür. Bu açıdan teorik bölüm çok önemli. Akademik anlamda değil, hedeflerimiz açısından doğrudan bilimsel politik bir içerik taşıyor.

Avrupa'da modern revizyonist partilerin anti-tekel programları olduğunu biliyoruz. Tekellerin hedeflenmesiyle kapitalizmin hedeflendiği yanılımasından hareket ediyor bu programlar. Devrimimizin ilk elden alacağı tedbirler ne olursa olsun, programımızın anti-kapitalist karakteri, programımızın teorik bölümündeki kapitalizmin bilimsel eleştirisi üzerine yükseliyor.

Sovyetler Birliği'nde '28-29'da köylülük sorunu üzerinden yapılan tartışmalar da bu açıdan önemlidir. Tekeli işletmelerine el koyduğunuz ya da Rusya'da olduğu gibi daha geri ölçeklerde sosyalist ekonomiyi

Programı Üzerine Kongre Tartışmaları/7

amamlayıcı tartışmalar

kurduğunuz yerde bile, kapitalist ekonominin yeniden yeşereceği alanların tamamen ortadan kaldırılmadığını, nihai hedefe doğru yürüyüşün bir yerlerde sekteye uğrayabileceğini gösteriyor. Kapitalizmi yeniden yeşertecek alanlara yönelen yürüyüşünüzün devam edememesi, bozulmaya veya iktidarın kaybedilmesine yol açıyor.

Dolayısıyla teorik bölüm, ekonomi politik kitaplarında yer alan basit doğrular olmaktan çıkıyor. İktidarı ele geçirdiğimizde ve ondan sonraki süreçte, nihai hedefe yürüyüşün, kapitalizmin yeniden yeşerdiği alanlara karşı savaşımın bilimsel bir eleştirisi olması açısından, büyük bir önem ve anlam kazanıyor.

Teorik bölümde, kapitalizm ile emperyalizm bölümlerinin ayrılması, birer alt bölüm olarak ele alınması konusunda farklı bir fikir yok. Kuşkusuz, kapitalizmin özsel özelliklerinin emperyalizmle daha değişik bir mahiyet, derinlik ve karmaşıklık kazanmasının programda nasıl tanımlanacağı noktasında bir sorun var.

Engels 1870'lerde, kapitalizmin on yıllık devrelerle beş kez krize girdiğinden, 1870'lerde altıncısının yaşandığından bahsediyor. Emperyalizm çağında bu bunalımların son derece derinleştiğini ve genelleştiğini, zaten uzun süredir uluslararası bir nitelik kazanan dünya kapitalist ekonomisinin emperyalizmle daha çok iç içe geçtiğini, bunalımların 1929 örneğinde olduğu ya da şu sıralar gördüğümüz gibi, ülkeden ülkeye hızla yayılabildiğini görüyoruz. Bunu emperyalizm bölümünde işlemek tercihi, sorunun bir yanı.

Sadece krizler değil, kapitalizmin özsel bir özelliği olarak savaş olgusu, üretici güçlerin yıkımı açısından bakıldığında, hiç de emperyalizm çağına has bir özellik değil. Pazarların paylaşılması çerçevesinde bir temeli var. Ama bu temel, emperyalizm çağında, bizim emperyalizm, proleter devrimler ve savaşlar dönemi diyebileceğimiz kadar daha özel bir önem kazanmış. Kapitalizmin son ikiyüz elli yılına bakıldığında, emperyalizm çağıyla beraber iki dünya savaşı olgusu, meselenin ne kadar derin, ne kadar genel ve yıkıcı olduğunu gösteriyor. Programın kısa olması gerekliliği nedeniyle hem tekrarlardan kaçınmak, hem de kapitalizmin bu özsel özelliklerinin sadece emperyalizm döneminde dışa vurmadığını göstermek durumundayız. Bu çerçevede biçime ilişkin sorunlar olsa da, krizler ve savaş olgusunun hangi bölümde hangi kapsamda ele alınacağı tercihi çok zor değil.

Bir de Türkiye'de tuttuğu yer açısından önemini vurguladığımız ulusal soruna nasıl bir yer verileceği sorunu var. Biz kapitalizmin bilimsel bir eleştirisini yapıyoruz. Programımız esasta anti-kapitalist bir özellik taşıyor. Programımızda, ulusların kendi kaderini tayin hakkı, doğrudan ekonomiyle bağlantılı bir yan içermiyor. Bu noktada, emperyalizm olgusu çerçevesinde bağımlı ülkelerin kendi kaderini tayin hakkı, ülkemizde sömürgecilğe karşı Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkı diye temel bir maddemiz var. Bu madde, kapitalizm ile emperyalizm bölümleri boyunca işleniyor.

Emperyalizmin ulusal sorunu yeni temeller üzerinde ürettiğini, bu çerçevede ulusal kurtuluş

savaşlarının 20. yüzyılda dünya devriminin doğrudan bileşeni haline geldiğini biliyoruz. Bizim artık kapandığını söylediğimiz dönemde, proleter devrimlere paralel ulusal kurtuluş savaşları yaşandı. Programımızın emperyalizm bölümünde ve ulusal sorunun konulması vesilesiyle, bunun tarihsel bilançosunun teorik ve pratik anlamına da yer verilebilirdi.

Öte yandan, Türkiye kapitalizminin emperyalizme bağımlı yapısı, kendi özgünlükleri var. Bunu, Türkiye'de kapitalizmin gelişme tarihçesi olarak vermekten kaçınarak, güçlü bir biçimde vermemiz gerekir. Programımız, enternasyonalist karakteri ne olursa olsun (ki teorik bölümde sorunu esasta buradan ifade edeceğimiz), sonuçta belirli bir siyasal coğrafyada belirli bir siyasal iktidara karşı iktidarı alma iddiasıdır. Bu açıdan programımızın, özgünlükleriyle, Türkiye kapitalizmine karşı bir savaş çağrısı olması iddiasını güçlü bir biçimde taşıması gerekiyor. Tartışmalı olduğunu düşündüğüm için söylemiyorum, meselenin önemini vurgulamış oluyorum.

Halkçı akımlar anti-kapitalist bir perspektiften yoksundur

Bayram: Cihan yoldaş konuşmasında, komünist bir programın kapitalizmi bilimsel temelleriyle suçlaması gerektiğine değindi. Bu temelde olmadığı sürece kapitalizme karşı çıkışın yüzeysel kalacağını belirtti. Bundan hareketle baktığımızda, Türkiye'de geleneksel hareketin bakışında ciddi bir çarpıklık olduğunu görüyoruz. Devrimci demokrasinin iki tür kapitalizm algısı olduğunu biliyoruz. Kapitalizme karşıtlıkları, bir bütün olarak kapitalizme değil, genellikle kapitalizmin bir türüne karşı olma şeklindeydi.

Bir tarafta emperyalizme bağımlı komprador tekeli kapitalizm vardı. Buna üretici güçleri geliştirmede, gelişmeyi temsil etmediği türünden özellikler atfediliyordu. Bunun karşısına ise, evrensel özelliklerinden soyutlanmış bir kapitalizm konuluyor ve bu milli sanayi kapitalizmi olarak tanımlanıyordu. Kapitalizmi ikiye ayırmaktan, onun evrensel özelliklerini kendi içinde bölümlendirmekten kaynaklı olarak, daha tali özellikler önplana çıkartılıyordu. Kimisi çarpık kapitalizm diyor, dolayısıyla kapitalizmin çarpık noktalarına muhalefet etmekten öteye geçemiyordu. Kimisi tekelcilğe özel vurgu yapıyordu. Kimisi de siyasal kategori olan faşizmi öne çıkartıyordu.

Böyle bir kapitalizm algısı çerçevesinde sunulan alternatif iktidar da buna göre şekilleniyordu. Çarpık olan kapitalizme karşı çarpık olmayan bir kapitalizm özlemiyle kendisini açığa vuruyordu. İttifaklar, devrimin yedekleri anlayışı da buna göre oluşturuluyordu. Dolayısıyla geleneksel hareket, genel planda ne kadar kapitalizme karşı olduğunu söylerse söylesin, kapitalizmi bir bütün olarak karşısına almadığı, bu ufka sahip olmadığı için, sonuçta kapitalizmin ikincil özelliklerine karşı çıkmaktan öteye geçemiyordu. Bu ise geleneksel akımların düzeni gerçekte aşamayan uç bir muhalefet hareketi olma noktasına savrulmasına yol açtı. Dolayısıyla,

kapitalizmi bilimsel boyutlarıyla bütünsel kavramak büyük bir önem taşıyor.

Osman: Lenin genel bir tarihi perspektif sunuyor. Meta üretiminin kapitalizme yol açtığını, emperyalizmin ise kapitalizmin bir üst aşaması olduğunu ifade ediyor. Lenin'in programla ilgili tüm makalelerinde bu evrensel gerçekliğin altı hep çizilmiştir. Rusya'da yarı-serflik ilişkilerinin kapitalizmin gelişmesini önemli ölçüde engellediği koşullarda bile, teorik bölümü evrensel boyutta kaleme alıyor. Bizim programımız da bu düzeyi yakalamış durumda.

Bunu şu anlamda önemsiyorum. Bugüne kadar Türkiye işçi sınıfı, genelde kapitalizme değil ama işbirlikçi kapitalizme karşı olan, genelde burjuvaziye değil ama işbirlikçi burjuvaziye karşı olan bir programatik tutumla karşı karşıya kaldı. Gelinek yerde Türkiye işçi sınıfının önüne hem evrenseli yakalayan, hem de bunun üzerinden kuracağı dünyayı tanımlayan bir program konuluyor. Bu aynı zamanda programımızın enternasyonal yanını güçlendiriyor. Uluslararası devrimci hareketin zayıflığı koşullarında, böyle bir perspektifle ortaya konan bir programın çok önemli olduğunu düşünüyorum. Programımızın teorik bölümü burada tartışılan perspektifle kaleme alındığında, programımızın her bir cümlesi ayrıntılı bir ajitasyonun konusu olabilecektir

Aykut: Yoldaşın sunuşundan ve klasik programlardan anladığım kadarıyla, teorik bölüm herşeyden önce bir çağa damgasını vuran bir iktisadi temel üzerinden tanımlanıyor. Döne döne kapitalizmi ortaya çıkartan iktisadi ilişkinin ilk biçimine vurgu yapılmasının gerisinde bu var. Eğer bir döneme iktisadi ilişkiler üzerinden başka olgular da damgasını vuruyorsa, bunlar bu temel üzerinde ayrı bölümlerde ele alınmayı gerektiriyor. Teorik bölümün kısa ve öz olması anlamı budur. Döne döne programa ilişkin özellikler sıralanırken, yönün belirlenmesi, bir sınıfın programının net olarak ortaya konulması vurgusu buradan kaynaklanıyor.

Klasik programlarda bunun bir mantığı da var. Sonuçta sınıflar iktisadi ilişkiler alanında ortaya çıkıyorsa ve biz iktisadi ilişkiler alanında ortaya çıkan sınıflardan birinin programını yapacaksak ve eğer kapitalizm de gerçekten iktisadi bir devrimle yıkılacaksa, (kuşkusuz devrim siyasal bir süreçtir, bir toplumsal devrim sürecidir aynı zamanda), özünü buradan alacaksa, bizim bu özü koruyabilmemiz gerekiyor.

Bu, Lenin'in Buharin ile emperyalizm üzerine tartışmalarında da ortaya konuluyor. Değişen nedir emperyalizm ile birlikte? Tekelleşme olgusunun yoğunlaşması ile kapitalizmin daha evrensel, daha yıkıcı, tahripkar bir düzeye ulaşmasıdır. Kapitalizmin yoğunlaşmasıdır. Ama özü değişmediği için, programın bu bölümünün de esasta değişmediğine ilişkin vurgu yapılıyor. Ekim Devrimi sonrasında izlenecek süreç üzerine Lenin'in ihtiyatlı konuşması, bu özün hala var olduğu koşullarda, zigzakların, geriye dönüşlerin olabileceğine dair vurgusu son derece anlamlı. Bizim de kendi programımızda, siyasal bölüm ve teorik bölüm ayrımı yaparken ve teorik bölümü gerekelendirirken, klasik programa bağlı kalmamızın

böyle bir mantığı var.

Siyasal bölüme gelince, biz tam da bu temel üzerinde ortaya çıkan yeni durumlara görevler temelinde bir tanım getiririz. Rusların programının teorik bölümünde, gelişmekte olan kapitalizm vurgusu vardır, serflik ilişkilerinin yaygınlığına rağmen. Ama siyasal bölümde bu, köylü sorunu ile, köylülüğe ilişkin bir takım siyasal açılımlarla tamamlanır. Bizim de böyle yapmamız gerekir.

Teorik bölümün bütünsel kapsamı

Cihan: Programın teorik bölümünden bahsedilirken; toplumsal devrime bilimsel bir maddi temel gösterebilmek, toplumsal devrimin insan iradesinden ve tek tek sınıfların da iradesinden bağımsız, kapitalizmin kendi iç çelişkilerinin, iç işleyişinin kaçınılmaz bir tarihsel ürünü olarak ortaya çıkacağına vurgu yapmak çerçevesinde, hep bu kapitalist temel üzerinde, kapitalizm nereden doğduğu, nasıl bir temel oluşturduğu, nasıl iç ilişkiler içerdiği üzerinde duruldu.

Ama teorik bölüm bundan ibaret değil. Bu teorik bölümün girişi yalnızca. Aslında anlatımda hep vardı, ama yeterince dikkat çekmemiş olabilir. Özellikle Lenin'in tartışmalarından yararlandığınız ölçüde, kapitalist ilişkilerin hala da varlığını sürdürdüğü vurgusu, kapitalizmi üreten zemin olduğu sürece kapitalizme ilişkin bölümün kalması gerektiği vurgusu, "bu kapitalizmden de sosyalizm çıkıyor" a ilişkin vurgunun yeterince anlaşılmasına yol açmış olabilir.

Oysa teorik bölüm, temelde, toplumsal devrimin ve nihai hedeflerin bir tanımıdır. Toplumsal devrimin bir ilk adımı olarak, şiddete dayalı devrimin bir tanımıdır. Şiddete dayalı devrimin yol açacağı iktidar tipi olarak, proletarya diktatörlüğünün bir tanımıdır. Mücadelenin uluslararası özüne ve karakterine bağlı olarak, enternasyonalizmin bir tanımıdır. Kapitalist toplumu tarihe gömecek sınıf olan proletaryanın tanımına bağlı olarak proletarya partisinin bir tanımıdır, vb., vb.

Tüm bunlara ilişkin temel marksist ilkelerimiz programımızın bu bölümünde yer alacak. Genel marksist ilke olarak şiddete dayalı devrim, onun yol açacağı proletarya diktatörlüğü, proletarya enternasyonalizmi, proletarya partisi –tüm bunlar programımızın bu teorik bölümünde, kapitalizmi izleyen bölümde, tam da kapitalizmin tahlilinden çıkan sonuçlar olarak yer alacaklardır. Bunlar programımızın teorik bölümüne dahil olmanın ötesinde, onun özünü ve esasını oluşturan konulardır.

Artı, programımızın teorik bölümünde "nihai hedef" tanımı olacaktır. Proletarya toplumsal devrimi yapacaktır, iktidarı ele alacaktır, proletarya diktatörlüğü kuracaktır. Ne için? Yeni toplumu inşa etmek için. Bu yeni toplumla nereye varılacaktır? Varılmak istenen hedef nedir? Varılmak istenen hedefi gerçekleştirmenin özü nedir? Bu noktada proletaryanın eşitlik anlayışı nedir? Bu soruların yanıtları bu bölümdedir. Proletaryanın eşitlik anlayışı, sınıfların ortadan kaldırılmasıdır. Peki sınıfların ortadan kaldırılmasıyla birlikte, bizzat sınıf ayrımından doğmuş hangi siyasal ve toplumsal sorunlar ortadan kalkacaktır? Burada devlet bir sorundur, kadın sorunu bir sorundur, ulusların bölünmüşlüğü bir sorundur, ulusal baskı bir sorundur, kafa emeğiyle kol emeği arasındaki ayrım bir sorundur, kent ile kır arasındaki bölünme ve çelişmeler bir sorundur. Bir koca sorunlar alanı var burada. Ve biz marksistler olarak, nihai hedefe ulaşma sürecini, bu sorunların bir çözümü, bu sorunları üreten maddi temellerin kurutulması süreci olarak görüyoruz. Bu da "nihai hedef" tanımı kapsamında, programımızın teorik bölümünde yer alacaktır.

Bunları vurgulama ihtiyacını özellikle duydum.

Zira kendi anlatımım içerisinde bizzat ben, kapitalizme ilişkin noktaları gereğinden fazla vurgulamış oldum. Bazı yoldaşların belli vurgularından, sanki teorik bölüm kapitalizme özgü temel iktisadi gerçekleri ve yasallıkları içeren bir bölüm olacakmış gibi izlenim doğduğu anlaşılıyor. Oysa bu iktisadi temelden, toplumsal devrim programımızın (tarihi anlamda söylüyorum, Türkiye'nin özgün devrimi anlamında değil), daha genel planda sosyalist devrimin temellerinin bir gerekçelendirilmesi çıkacaktır. Aslıyan sosyalist devrimin kendisidir, sosyalist devrimle birlikte insanlığın çözeceği sorunlardır ve buna ilişkin az önce bir dizi mesele üzerinde dökümünü yaptığım temel ilkelerimizdir. Bunlar hep bu bölümde yer alacak.

Artı, teorik bölüme emperyalizm bölümü de dahildir. Emperyalizm 20. yüzyıla birlikte ortaya çıkan tarihi bir durum olduğu için, klasik programlarda emperyalizm bölümü yok. Bu nedenle, bunu izleyen dönemde yapılan programlarda, başta Rusların program revizyonu olmak üzere, programın teorik bölümüne emperyalizmi eklemek sorunu çıkıyor. Kapitalizmin genel anlatımına yedirilemediği ölçüde, emperyalizme ilişkin yeni olguların programın teorik bölümünde yer alması program tekniği açısından sorun yaratıyor ve sonuçta ayrı bir bölüm olarak ele alınıyor.

Dolayısıyla, bizim programımızın teorik bölümünde de, kapitalizmi ve az önce sözünü ettiğim ilkesel tutumların tanımlanmasını izleyen bir emperyalizm bölümü olacak. Bu bölümde, 20. yüzyılda serbest rekabetten tekellerin nasıl doğduğunu, tekellerin kapitalizmin egemenlik sürecinin nasıl oluştuğunu, tekellerin kapitalizmin ne olduğunu ortaya koyacağız. Ve emperyalizmin bir dizi özelliğini; sermaye ihracı, bunun dünya ekonomisinin tek tek parçalarını birbirine organik olarak bütünlemesi, bunalımları uluslararasılaştırması, tekellerin yanısıra rekabetin varlığını sürdürmesi ve bunun daha yıkıcı sonuçlar yaratan bir iktisadi zemin oluşturması, emperyalizmin egemenliği ile birlikte kapitalizmin özünde varolan gerici eğiliminin genelleşmesi, yanısıra ulusal sorun, sömürgecilik, ırkçılık, militarizm ve savaş, bugün giderek özel bir önem kazanan çevre tahribatı vb. bir dizi sorunu ve emperyalizmin bunları nasıl ürettiğini, maddeleştirerek bu bölüme koymak durumundayız.

Emperyalizm bölümünün sonunda da çıkarmamız gereken temel önemde devrimci siyasal sonuçlar olacak. Emperyalizm kapitalizmin genel bunalım çağını başlatmıştır. Dünya ölçüsünde proleter devrim için nesnel maddi temel yaratmıştır. Ama emperyalizm, aynı zamanda, kapitalizmin özünde varolan eşitsiz gelişim yasasını da şiddetlendirmiştir. Bu bir yandan dünya çapında sosyalizm için koşulların genel olarak olgunlaşmasıdır; ama öte yandan, devrimci bunalımların eşitsiz olarak oluşması ve devrimlerin parçalı gelişme mantığıdır. Emperyalizmin günümüzdeki düzeyinin bu açıdan ortaya çıkardığı yeni imkanlar ya da sorunlar da programımızın "emperyalizm" bölümünde yer alacak. Ve biz, dünya sistemi olan emperyalizm üzerinden, bir dünya devrimi bakış açısı formüle edeceğiz. Enternasyonalizmi bir de buradan, bunun gerektirdiği perspektifler ve sorumluluklar açısından vurgulayacağız, vb.

Artı, Tuna yoldaşın hatırlattığı mesele çok önemli. Ben bunu özellikle devlet açısından düşünmüştüm. Ama kapitalizmin özüne ilişkin bir takım siyasal sorunları da biz kapitalizm bölümünde bir biçimde vurgulayabiliriz. Devletin kendisi nesnel bir olay. Programımızın giriş bölümü, sermayenin üretim araçlarını ve zenginliği kendi tekeline alarak ücretli işçiyi sömürme imkanını bulduğunu, bu sayede iktisadi açıdan hakim olduğunu tanımlayacak. Ama bu iktisadi hakimiyetin ona aynı zamanda topluma siyasal olarak da hakim olmak imkanı sağladığını ve bunun burjuva

devlet egemenliğinde ifadesini bulduğunu yine programımızın teorik bölümünde, tam da kapitalizme ilişkin bölümünde, siyasal açıdan vurgulamak zorundayız. Bu Komintern'in '28 programının teorik bölümünde de var.

Komintern Programı ek olarak, kapitalizmin kültürel ve toplumsal yaşamda yarattığı tahribatlara da değinmiş. Kültürel ve toplumsal yaşamdaki tahribat iktisadi temel üzerindeki ilişkilerin kaçınılmaz siyasal ve kültürel ürünleri oldukları, bu açıdan nesnel-maddi bir zemine sahip oldukları ölçüde, bunları vurgulamanın önemi var.

Örneğin, kapitalizme ilişkin bölümde devlet meselesinde şunlar söyleniyor: "Sömürü ilişkisi ve burjuvazinin iktisadi hakimiyeti siyasal bakımdan ifadesini proletaryayı baskı altında tutmanın bir aracı olarak kullanılan kapitalist örgütte, yani devlette bulur."

Bu bir tanım ve bir tutum. Devletin sınıf niteliğine, iktisadi sosyal egemenliğin siyasal ifadesine ilişkin bir tutum. Bu bir cümleden ibaret, ama mevcut devletin sınıf karakterine ilişkin bir teorik tutumu anlatıyor. Çünkü hemen onun devamında da, proletaryanın bu devleti neden parçalaması gerektiğine ilişkin, şiddete dayalı devrim ve burjuva devlet aygıtının, militarizmin ve bürokrasinin parçalanması, yerine proletaryanın kendi iktidar aygıtının geçmesi üzerine ilkesel tutum yer alıyor.

Teorik bölüm bütün bunların toplamı içerisinde anlaşılmalı. Genel planda kapitalizm, proletarya devrimi, bunun bir takım ilkesel sorunları (devrimci şiddet, proletarya diktatörlüğü, enternasyonalizm, proletarya partisi vb.), artı emperyalizm ve ondan evrensel planda ortaya çıkan bir takım siyasal sonuçlar –programımızın teorik bölümü bütün bunların toplamı olacaktır. Biz programımızda kapitalizmi sosyalizme geçmek için vurguluyoruz. Emperyalizm, kapitalizmin dünya ölçüsünde genelleşmiş egemenliği, dünya devrimi için bir takım sonuçlar ortaya çıkardı. Dünya devrimi, 20. yüzyıl üzerinde bakıldığında, salt proletarya devriminin değil, milli kurtuluş devrimlerinin, kendine özgü biçimleri içerisinde halk devrimlerinin bir bileşimi, bir toplamı olarak doğdu. Toplumsal devrimler çağı tanımı bununla çelişmiyor, tam tersine bunları içeriyor. Lenin emperyalist-ekonomistlerle tartışırken bunu çok güzel ortaya koymuştu ve tarih bunu doğruladı.

Tuna: Özellikle ulusal kurtuluş savaşları dönemi bu yüzyıl içerisinde doğrulandı.

Cihan: Bu olgu programımızda da bir ifade kazanacaktır. Bu, EKİM 1. Genel Konferansı'nın 20. yüzyıl bilançosunda da var. Biz emperyalizmin ulusal baskı ürettiğini belirtmek durumundayız. Nasıl ki kapitalizmin tepesini biçtiğinizde, o yeniden kapitalizm üretmeye engel değilse, aynı şey ulusal sorun açısından da geçerli. Bugün bakıyoruz, emperyalizm kendini yönetme yeteneği olmayan ulusların emperyalist metropoller tarafından fiilen yönetilmesini bir ideoloji olarak savunabiliyor. Bunu fiili uygulama olarak Somali'de, Bosna'da gündeme getirebiliyor. Sorun tükenmiş olmuyor, ama halkların buna karşı mücadelesinin kapsamı ve niteliği değişiyor.

Osman: Emperyalizm zorunlu olarak ulusal sorunu yeniden yeniden üretiyor.

Cihan: Teorik bölümde, siyasal mücadelede genel olarak marksist kimliğimizi karakterize eden bütün temel sorunlar kendine bir yer buluyor. Devrim, iktidar, proletarya diktatörlüğü... Bunlar çok fazla bir yer de tutmayacak, hep birkaç cümlelik ifadeler olacak. Ne demiştik? Program yorum yapmaz, gerekçelendirmez; program der ve geçer. Niye öyledir demez, bu böyledir der ve bununla yetinir. Bilimsel çözümleme ile kanıtladığımız sonuçlar nesnel tartışılmaz gerçekler olarak ifade edilir.

Tüzük üzerine tartışmalar örgütsel sorunlar üzerine tartışmalarla içiçe...

*Eksen Yayıncılık tarafından baskıya hazırlanan
"TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri - Parti Tüzüğü Üzerine"
başlıklı yeni kitabın "Sunuş"unu okurlarımıza sunuyoruz.*

Bugünün Türkiye'sinde parti olmak iddiası taşıyan çeşitli sol siyasal akımlar genellikle birer tüzük sahibidirler. Fakat bu tüzükler herhangi bir gerekçelendirilmeden yoksun, kuru, cansız ve bundan dolayı da daha çok biçimsel metinlerdir. Bu partilerin örgüt anlayışları ve yaşamlarıyla tüzükleri arasında organik bir ilişkinin ve bütünlüğün olup olmadığı tümüyle tartışmalıdır.

Bu kitapta toplu olarak sunulan kapsamlı materyal üzerinden denilebilir ki, ilk kez olarak bir parti, sorunu ortaya biçimsel bir tüzük koymanın ötesinde ele almaktadır. Örgüt yaşamında tüzüğün anlamı ve işlevi üzerinde enine-boyuna durmakta, bu konuda uluslararası ve ulusal deneyimi irdelemekte, yanısıra kendi parti inşa sürecinin deneyimlerini süzerek, ortaya teorik bakışın ve pratik deneyimin ürünü olan önden gerekçelendirilmiş bir tüzük metni koymaktadır.

Bu davranışın gerisinde parti tüzüğünün ideolojik-politik özünü ele alınması, onun gerçekten örgütsel bir işlev taşıyabilmesinin ancak bununla olanaklı olabileceği bakış açısı vardır. Sonuçta birçok tüzük maddesi biçimsel olarak alındığında genel kabul gören norm ya da kurallardan oluşuyor gibi görünse de, gerek bunların oturduğu bütünsel yapı, gerekse gerisindeki açık ve sağlam ideolojik ve örgütsel kavrayış, gerçek durumun özünde ve esasında tümüyle farklı olduğunu göstermektedir. Programda olduğu gibi tüzükte de önemli olan, bir dizi hükmün biçimsel ifadesi değil, fakat gerisindeki canlı ideolojik ve örgütsel kavrayıştır. Böyle bir kavrayışa dayanmıyorsa eğer, bir parti için gerçekte vazgeçilmez olan tüzük de salt biçimsel bir metin olarak kalır. Çoğu durumda olduğu gibi, daha çok bürokratik bir baskı aracı işlevi görür.

Burada sunulan tartışma ve değerlendirmeler açıkça göstermektedir ki, komünistler tüzük sorununu biçimsel bir ihtiyacın biçimsel bir karşılığı olarak ele almamışlardır. Böyle olsaydı eğer, ortaya herhangi bir tüzük koymak yoluna da gitmezlerdi. Onlar tüzüğü gerçek bir kavrayışın, onun ifade ettiği canlı özün bir biçimlenmesi olarak; örgüt yapısını, işleyişini ve yaşamını belirleyen ilke ve esasların normlar ve kurallar halinde sistematik bir ifadesi olarak ele almaktadırlar. Bu nedenledir ki, sonuçta ortaya çıkardıkları parti tüzüğüne de hakettiği değeri vermektedirler ve vereceklerdir.

Tüzük sorunu bir örgüt sorunu olduğundan dolayı, elinizdeki kitapta tüzük üzerine tartışmalar örgütsel sorunlar üzerine tartışmalarla içiçe geçmiştir. Fakat *Ekim*'de yayınlanan kapsamlı belgeler göstermektedir ki, Kuruluş Kongresi'nde, örgütsel sorunlar enine-boyuna ayrıca tartışılmıştır. Bu tartışmalar birçok bakımdan tüzük sorunu ile kesişmiş, bir dizi cepheden tüzüğün ayrıca gerekçelendirilmesi biçimini almıştır. TKİP Tüzüğü'nü tam olarak anlayabilmek ve yerli yerine oturtabilmek, kuşkusuz ki ancak bu tartışma ve değerlendirmelerin toplamı üzerinden olanaklı olabilecektir.

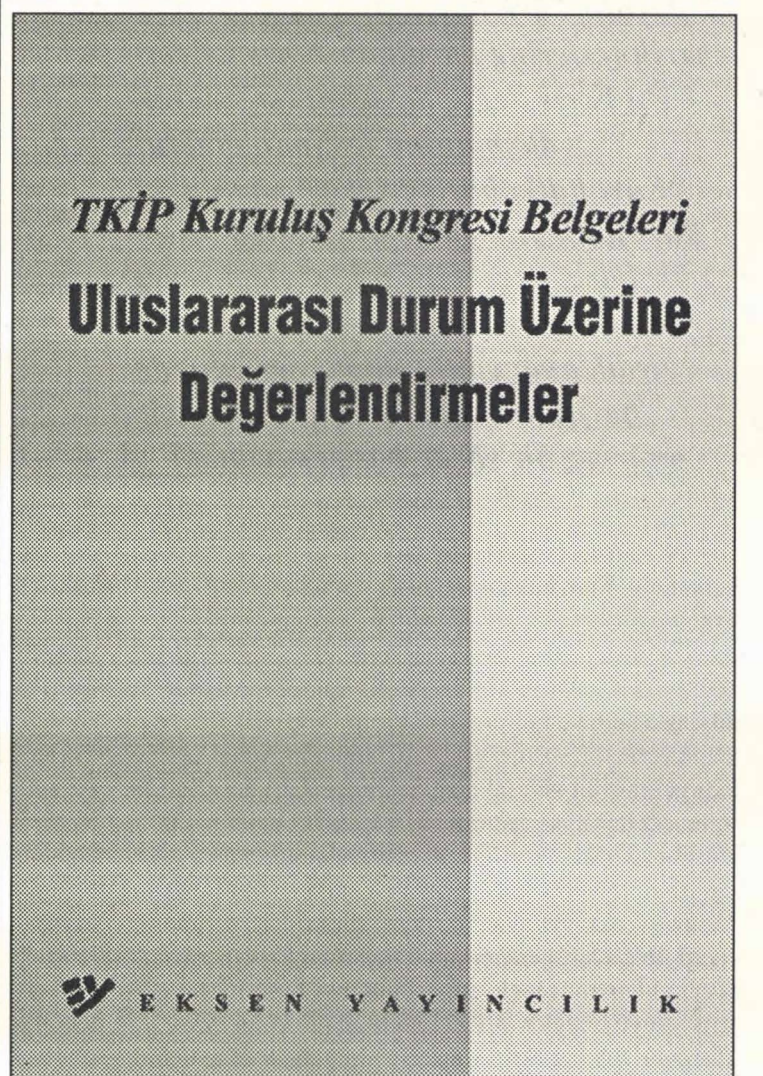
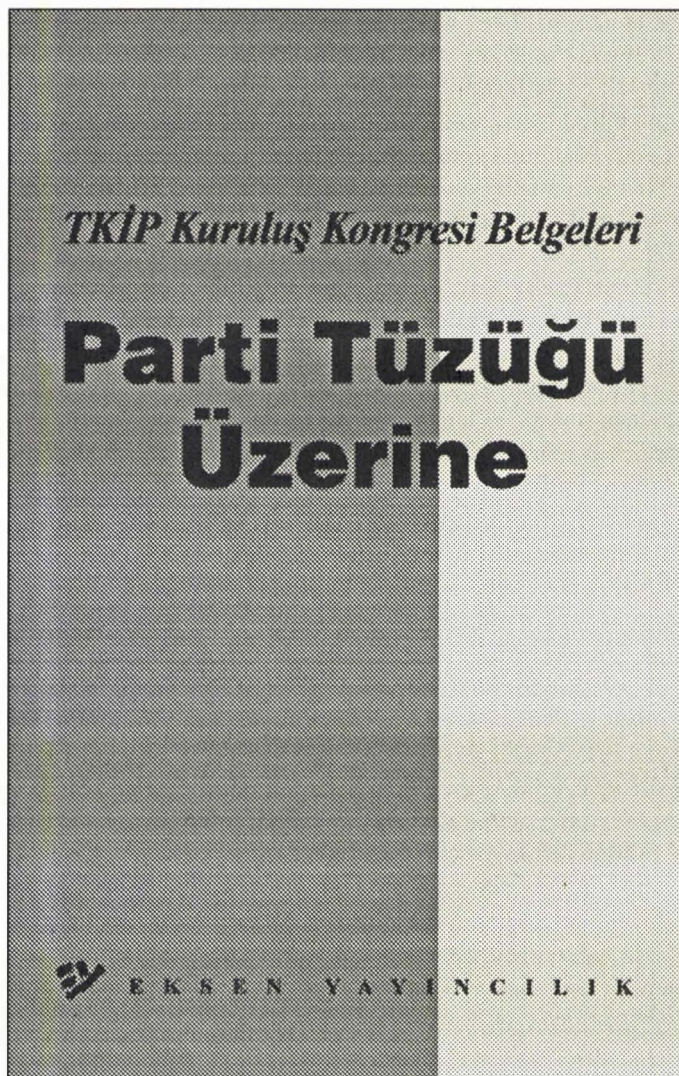
Burada komünist hareketin on yılı aşkın teorik ve pratik örgütsel birikiminin önemini ise yalnızca hatırlatmakla yetinmiyoruz. TKİP Tüzüğü doğal olarak bu birikimin ürünüdür.

TKİP Programı ve Tüzüğü'nün kapsamlı gerekçelendirmeleriyle birlikte kamuoyuna sunulmakta olduğu bir dönem içindeyiz. Bunun proletarya devrimi ve sosyalizm davasında samimi olan tüm gerçek devrimcilerin tek parti çatısı altında birleştirilmesini kolaylaştıracağı inancındayız.

Komünistlerin zor bir dönemde en sınırlı olanaklarla ortaya çıkarmayı başardıkları teorik ve pratik birikim elbette ki karşılıksız kalmayacaktır. Türkiye'de sayısız küçük-burjuva sol mezhepler dönemi sona ermekte, devrimci sınıf partisi dönemi başlamaktadır.

10 Ocak 2000

Eksen Yayıncılık tarafından baskıya hazırlanan kitaplar

Kürt sorununda son gelişmeler/7

Barış sorununa ek değinmeler

(Bu metin 11-12 Eylül '99 tarihlerinde verilmiş bir konferansın kayıtlarından oluşmaktadır.)

H. Fırat

Barışın da devrimci bir programı olur.

Tamam barışı savunalım, Türkiye'de barış için mücadele verelim. Peki, nedir bunun programı, ne olmalıdır?

Savaşı yaratan sorun neyse, onunla ilişkili bir programdır bu. Savaşı yaratan sorunun çözümüne dayalı bir barış programı olmalıdır bu. Ne istiyoruz? Kürt halkının ulusal özgürlüğünü ve eşitliğini, yani en doğal ve meşru ulusal haklarını istiyoruz. O halde bununla ilişkilendirilmiş bir barışı savunuruz biz. Kürtler Türklerle özgür ve eşit olmalıdır. Kürtlerin ulusal varlığı, eşitliği ve özgürlüğü tanınmalı ve güvence altına alınmalıdır.

Ama Öcalan İmralı'da ne yapıyor? Kurulu düzenin statükosuna dayalı bir sözde barış programı formüle ediyor. Üniter devlet yapısına dayalı, Türk üst kimliğine dayalı, resmi Türkçe diline dayalı, Türk bayrağına dayalı, Türk tarih tezlerine dayalı bir barış istiyor.

Bu barış değil, davasını terkederek düşmanına teslim olmaktır. "Kürt halkı barış istiyor", deniliyor. Kürt halkı, ne pahasına olursa olsun bir barış isteyebilir mi? Öyle olsaydı savaşa girmezdi. Kürt halkı, savaşa girdik ama yanlış yaptık, affedin de barışalım diyebilir mi? Bu kadar onursuz bir sözde barışı savunabilir mi?

PKK artık savaşma kapasitesini yitirmiş bulunuyor. Savaşma kapasitesini yaratan ve Kürt halkının en yiğit evlatlarını saflara çeken, devrimci çizgi ve ideallerdi. İnsanlar devrim için, Kürdistan devrimi için savaşıyorlardı. Artık Türk burjuvazisini dil özgürlüğü ve kültürel hak kırıntılarına dayalı utanç verici bir teslimiyet platformu için, buna indirgenmiş bir siyasal çizgide kimse Kürt gençliğini ve emekçilerini savaştıramaz. Ama Kürt halkı haklı ulusal özgürlük istemleri uğruna ve bunlarla birleşen sosyal-sınıfsal çıkarlar uğruna elbette bundan sonra da savaşıacaktır. Bu yeni bir temeldir artık. Devrimci enerji dolu Kürt gençlerinin bundan böyle Amerikan çözümünü için mücadele etmesini kimse beklemesin artık. Büyü bozuldu, PKK kitlelerin güvenini hızla tüketiyor, tüketecektir. Kuşkusuz bugün "başkanın bir

bildiği var" türünden aldatmacalarla kitle desteği korunmaya çalışılıyor, ama süreç de hızla ilerliyor.

"Başkanın bildiği"nin ne olduğu, 1 Ağustos'ta Başkanlık Konseyi'ne yazılmış mektupta var: Devlet bizi muhatap almasını bekleyemeyiz; bizim yapmamız gereken tek taraflı geri adımlar atmaktır; bunu yaparsak, devlet de zamanla bir takım şeyler vermek noktasına gelebilir, diyor.

Böyle bir durumda, onurlu bir barış bir yana, herhangi bir barıştan sözedilebilir mi? Sonradan yazıları yasaklanmış bir Kürt yazarı olan Serhat Ararat'ın (M. Can Yüce) gerçekten onurlu olabilecek bir barışı nasıl tanımladığını burada okumak istiyorum: "Kürtler barışı çok istiyorlar. Buna ihtiyaçları var. O nedenle her fırsatta barış taleplerini dile getirmekte, bunun mücadelesini vermektedirler. Ama istedikleri barış, herhangi bir barış değil. Kürtler için barış, içi boş veya belirsizliklerle dolu bir kavram değil. Barış kavramının yanına, onurlu sözcüğünü ekler Kürtler. Özgürlük ve eşitlik ilkeleri üzerine kurulu bir barıştan söz ederler. Barışı, kendi başına ahlaki bir kavram değil, siyasal ve toplumsal bir kavram olarak algırlar. Ulusal özgürlüğü, kendi yaşamı ve geleceği üzerinde söz ve karar sahibi olmayı içermeyen, bunu kurumlaştırmayan bir sistemi, onurlu barış olarak değerlendirmezler. Onurlu barışın ilk koşulunun, saygın bir taraf olarak kabul edilmek olduğunu çok iyi biliyorlar."

Bu yazı Öcalan duruşmalarından bir ay sonra, 1 Temmuz '99'da, *Özgür Bakış*'ta çıktı ve hemen ardından *Kızıl Bayrak*'ta yayımlandı. Devrimci bir barış arzusu ancak böyle formüle edilebilir. Bu sesin susturulduğunu biliyorsunuz. M. Can Yüce'nin yazıları artık Kürt basınında yer almıyor. Öcalan'ın "devrimler dönemi bitmiştir" diyerek sistemi kutsayan bir savunma yaptığı bir dönemde, M. Can Yüce; ulusal kurtuluş bizim için kısmi ve ilk aşamadaki bir hedeftir, biz temelde toplumsal devrim ve sosyalizm için, dahası dünya devrimi için savaşıyoruz, diye yazdı. Bu, şehit bir bayan gerillanın anısına kaleme alınmış bir yazıydı. Bununla, bu insanlar devrim ve sosyalizm için savaştılar, böyle ulusal hak kırıntıları için değil, denmek, bunun altı çizilmek isteniyordu. Biz de her zaman bunu söyledik, söylüyoruz. Her zaman olduğu gibi, bu savaşta da en yiğitçe savaşanlar, kendilerini sosyalist kabul edenler oldular. Kendilerini ulusal kurtuluş davasına adayın bu insanlar içtenlikle sosyalizme inanıyorlar, aynı zamanda toplumsal devrim ve sosyalizm için savaştıklarını düşünüyorlardı.

M. Can Yüce yazısında; özgürlük ve eşitlik ilkelerine dayalı olacak, ulusal özgürlüğü, kendi yaşamı ve geleceği üzerine söz ve karar sahibi olmayı içerecek ve bunu kurumlaştıracak bir barışın altını çiziyor. Yani birlikte de olsak, Kürt halkı kendi bağımsız federal yapısına sahip olacak; bunu kurumlaştırmayan bir barış onurlu bir barış değildir, Kürtler böyle bir barışı kabul edemezler, diyor. Benzer düşünceler aynı yazıda daha sonra da tekrarlanıyor: "Kendisini saygın ve onurlu bir taraf olarak kabul etmeyen, varlıkları, ulusal kimlikleri,

yaşam ve gelecekleri üzerine söz ve karar hakkını güvence altına almayan, ulusal özgürlüğü ve tam hak eşitliğini içermeyen hiçbir barış anlayışını kabul etmeleri mümkün değildir. Kürtleri kandırmak, birkaç kültürel kırıntıyla avutmak, mümkün mü?"

Bu yazı aslında baştan sona Öcalan ile, İmralı savunması ile yapılmış gizli bir polemik.

Burada söylenenler aslında ulusal sorunda marksistlerin ortaya koyabileceği devrimci barış platformunun bir benzeridir. Ama gerçek ulusal özgürlük ve tam hak eşitliği çerçevesinde böyle bir barış, ancak devrim mücadelesiyle, onun tam zaferiyle olanaklı olabilir. Barışı ya sosyal devrime bağlarsınız ya da gerici emperyalist barışlara, dolayısıyla en fazlasından çok sınırlı, güdük ve iğreti bazı hak ve kazanımlara razı olursunuz.

Çağımızda bütün temel demokratik taleplerin kazanılması sosyal devrim mücadelesine, yani kurulu düzenin yıkılması mücadelesine bağlanmıştır. Sosyal devrim mücadelesi demek, mevcut kurulu düzeni yıkmaya yönelik bir mücadele demektir. Her gerçek devrim kurulu düzenin yıkılmasıdır. Kurulu düzenin yıkılması perspektifine bağlanmayan hiçbir temel demokratik talebin tam ve gerçek anlamda gerçekleşme şansı yoktur. İster militarizmin yok edilmesi, ister barış, ister kadının özgürlüğü ve hak eşitliği, ister ulusların özgürlüğü ve eşitliği olsun, tüm bu demokratik istemler ancak kurulu düzenin yıkılmasıyla bir gerçeklik kazanabiliyorlar. Yoksa ne olur? Örneğin hükümete katılan ve NATO savaşını destekleyen Alman Yeşiller partisine olan neyse, o olur. Bu parti kapitalizme karşı mücadeleden koparak barışı, anti-militarizmi, kadın özgürlüğünü ve çevre korumasını kendi içinde bir platforma çevirdi. Sonra ne oldu? Şimdi emperyalist ve militarist Alman tekellerine hizmet ediyor. Alman tekellerinin ihtiyacı Balkanlar'da savaş yürütmeyi gerektirdiği için, NATO'nun savaş makinasına dayalı bir savaşın borazanlığını yapıyor. Alman tekellerinin çıkarları doğanın kirletilmesini gerektiriyorsa, buna göz yumuyor, vb.

Bu, çağımızda demokrasi ve barış mücadelesinin sosyalizm mücadelesinden koparılamayacağını bir kez daha somut olarak gösteriyor.

Barış talebine ilişkin şimdi de Lenin'den bir pasaj okumak istiyorum:

"Bu sorunun sosyalistler tarafından nasıl sunulması gerektiğini görelim. Barış sloganı, ya belli barış koşullarıyla ilişkili olarak ya da herhangi bir koşulda ilişkisi olmaksızın, belli bir tür barış için değil, ama genel olarak barış için savaşım olarak öne sürülebilir. İkinci durumda, açıkça görüldüğü gibi, slogan yalnızca sosyalist olmamakla kalmıyor, aynı zamanda içerik ve anlamdan da tüm olarak yoksun bulunuyor." (Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş Savaşları, Sol Yayınları, s.223 -Red.)

Sosyalistlerin ne pahasına olursa olsun barış diye bir istemi olamaz. Ne pahasına olursa olsun diye bir barış istemimiz olsa, savaşa hiç girmeyiz. Biz savaşa niye giriyoruz? Belli haklı istemler ve hedefler uğruna. Dolayısıyla barış istemimiz bununla ilişkilidir. Biz kuşkusuz kitlelerdeki barış arzusuna

sahip çıkarız, ama bunu kitlelerin uğruna savaşa girdikleri taleplerle birleştiririz.

Düşünün ki, Lenin'in burada sözünü ettiği barış, böyle bir ulusal kurtuluş savaşının barış arayışı sorunu da değil. Burada sözkonusu olan emperyalist savaşa karşı uğruna savaşılacak barıştır. Emperyalistler arası bir savaş, temelden haksız ve gerici bir savaştır. Normalde bu savaşın ne pahasına olursa olsun bir an önce bitmesini istemek gerekir, değil mi? Ama hayır. Marksistler bunu kabul etmiyorlar, Lenin bunu kabul etmiyor. Evet, biz kitlelerin barış istemine sahip çıkarız. Savaşın yıkımı kitlelerde güçlü bir barış arzusu yaratmış bulunuyor, biz bu arzuyu önemser, ona gerekli değeri veririz. Ama biz, bundan kalkarak, ne pahasına olursa olsun bir barışı değil, ulusların temel haklarına ve gerçek özgürlüğüne dayanan bir devrimci barış programını savunuruz.

Barışın da devrimci bir programı olur. Tamam barışı savunalım, Türkiye'de barış için mücadele verelim. Peki, nedir bunun programı, ne olmalıdır? Savaşı yaratan sorun neyse, onunla ilişkili bir programdır bu. Savaşı yaratan sorunun çözümüne dayalı bir barış programı olmalıdır bu. Ne istiyoruz? Kürt halkının ulusal özgürlüğünü ve eşitliğini, yani en doğal ve meşru ulusal haklarını istiyoruz. O halde bununla ilişkilendirilmiş bir barışı savunuruz biz. Kürtler Türklerle özgür ve eşit olmalıdır. Kürtlerin ulusal varlığı, eşitliği ve özgürlüğü tanınmalı ve güvence altına alınmalıdır.

Ama Öcalan İmralı'da ne yapıyor? Kurulu düzenin statükosuna dayalı bir sözde barış programı formüle ediyor. Üniter devlet yapısına dayalı, Türk üst kimliğine dayalı, resmi Türkçe diline dayalı, Türk bayrağına dayalı, Türk tarih tezlerine dayalı bir barış istiyor. Bu barış değil, davasını terkederek düşmanına teslim olmaktır.

"Kürt halkı barış istiyor", deniliyor. Kürt halkı, ne pahasına olursa olsun bir barış isteyebilir mi? Öyle olsaydı savaşa girmezdi. Kürt halkı, savaşa girdik ama yanlış yaptık, affedin de barışalım diyebilir mi? Bu kadar onursuz bir sözde barışı savunabilir mi?

"Büyük savaşlar, büyük barış yaparlar", deniliyor. İçerikten ve dayanaktan yoksun boş bir söz kalıbı! Siz büyük savaşırken devrimciydiniz. Devrimci programınız vardı, devrimci idealleriniz vardı. Onun için gerçekten büyük savaştınız. Şimdi sözde "büyük barış" ararken, siz hala o programı, o kimliği, o ideolojiyi savunabiliyor musunuz? Siz "büyük barış" yapamazsınız. Çünkü "büyük savaş" kapasitesini kaybettiniz. "Büyük barış"ı ancak "büyük savaş" kapasitesini koruyanlar yapabilirler. Siz o kapasiteyi tümünden kaybettiniz. Bu nedenle siz onurlu barış da yapamazsınız. Çünkü, Serhat Ararat'ın da dediği gibi, onurlu barışın ilk koşulu saygın bir taraf olarak kabul edilmeyi gerektirir. Oysa "saygınlık" bir yana, savaştığınız güçler "taraf" sözünü bile duymak istemiyorlar. Öcalan, Türk devleti bizi muhatap alamaz, böyle bir şey bekleyemeyiz, bu gerçekçi değil, diyor. Burada onurlu bir barışın herhangi bir temeli var mı? Onur bu barışın neresinde? Bu barış şu yanıyla da onurludur diyebilecek kimse var mıdır? "Akan kan dursun" edebiyatı, "onurlu barış"ın ifadesi olabilir mi? "Onur"lu bir yana, ortada herhangi bir barış yok. Taraflardan birinin önderliği şahsında utanç verici bir teslimiyet var yalnızca.

Lenin'in haksız, gerici ve kıyıma dönüşen bir emperyalist savaş karşısında bile devrimci bir barış platformu var. Barışa ilişkin koşulu şudur: Bütün ulusların özgürlüğü, ilhaksız ve tazminatsız bir barış. Neden "bütün ulusların özgürlüğü"? Çünkü emperyalist savaş sömürge egemenliği uğruna sürdürülen bir savaştır. Ezilen ulusları ve sömürge ulusları kölelik altında tutmak uğruna sürdürülen

emperyalist bir savaştır. Ne diyor Lenin? Bütün ulusların özgürlüğüne dayalı, ulusların kendi kaderini tayin hakkına dayalı, tazminatsız ve ilhaksız bir barış. Yani bütün sömürge egemenliğinin son bulduğu bir barış. Bu elbette ancak devrimle mümkün olabilir. Evet, Rusya da savaşta bir taraftı. Rusya'daki uluslar özgürleştiler. Ama ne sayesinde? Rusya'daki sosyalist devrim sayesinde. Devrimin başarısız olduğu yerlerde ise, eski sömürgeci statüler, emperyalistlerin egemenliği sürdü. Yalnızca bir emperyalistin yerini ötekine bıraktığı türden bir değişiklik oldu.

Demek ki marksistler bir emperyalist savaşın bitimini bile devrimle ilişkilendiriyorlar. Lenin'in sözkonusu makalesinin adı "*Barış Sorunu*"dur. Lenin diyor ki; "*eğer ulusların özgürlüğü isteği, belli bazı ülkelerin emperyalizmini ve ulusalcılığını perdelemek için kullanılan sahte bir istek olmayacaksa, o zaman bu istek bütün halkları, bütün sömürgeleri kapsamalıdır. Ne var ki, bütün ileri ülkelerde bir dizi devrimlerin eşliğinde olmadıkça, böyle bir istek anlamsızdır. Ayrıca, başarılı bir sosyalist devrim yapılmadıkça bu istek gerçekleştirilemez.*" (Age, s.225 -Red)

Lenin burada barışı ulusların özgürlüğüyle, ulusların gerçek özgürlüğünü ise sosyalist devrimin başarısıyla ilişkilendiriyor. Altında da diyor ki; kitlelerin barış arzusu güzel bir arzudur, ama devrimci bir partinin barış sloganı ile kitlelerin barış arzusunu birbirine karıştırmamak lazım; önemli olan, devrimci bir partinin, kitlelerin barış arzusunu alıp doğru bir devrimci formülasyona kavuşturmasıdır.

"*Yığınların barış arzusundan yararlanmak için her çaba gösterilmelidir. Peki, bu arzudan nasıl yararlanılacak? Barış sloganını kabullenmek ve yinelemek, ... bugünkü efendi sınıfların -bir devrimler dizisiyle derslerini 'almaksızın' (ya da tasfiye edilmeksizin)- demokrasi ve işçi sınıfı açısından doyurucu bir barış yapabilecek güçte oldukları boş hayaliyle halkı aldatabilir. Hiçbir şey, böyle bir aldatmadan daha tehlikeli değildir. Hiçbir şey işçileri bundan daha fazla aldatamaz; hiçbir şey, işçilere, kapitalizmle sosyalizm arasında derin çelişkiler olmadığı yollu yanlış inancı bundan daha fazla aşıl原因amaz; kapitalist köleliği hiçbir şey, bu aldatmadan daha iyi süsleyip-püsleyemez. Hayır! Biz barış arzusunu, halkın barıştan beklediği yararın bir dizi devrimlere başvurmaksızın elde edilemeyeceğini yığınlara anlatmak için kullanmalıyız.*" (age., s.225-226 -Red.)

Neden "bir dizi devrimler" diyor? Çünkü uluslararası arena üzerinden konuşuyor. Bir emperyalist dünya savaşı durumu var, bunun üzerinden konuşuyor; "*biz barış arzusunu, halkın barıştan beklediği yararın bir dizi devrimlere başvurmaksızın elde edilemeyeceğini yığınlara anlatmak için kullanmalıyız*" diyor. Evet, biz emekçilere, barış istemek güzel bir şey, ama siz barışı ancak özgürlüğünüzü ve eşitliğinizi kazanarak elde edebilirsiniz, diyeceğiz. Bu kokmuş egemen düzeni yıkmadan, özgürlüğü ve eşitliği kazanmadan, barışı da kazanamazsınız. Bugün için çatışma biter gibi görünür, ama yarın yeniden kendini üretir. Çünkü sorun sorun olarak ortada duruyor. Sorun sorun olarak durduğu sürece de, devrimci ve gerici çatışmaların zemini olma potansiyelini hep koruyacaktır.

"*Savaşların sona erdirilmesi, uluslar arasında barış, yağmaya ve zora son verilmesi -bütün bunlar bizim idealimiz; ama bu ideal, doğrudan ve ivedi bir devrim çağrısının eşliği olmazsa, burjuva safsatacılarının yığınları ayartmasına yarar.*" (age., s.226 -Red.)

O zaman da yığınların barış arzusunu kullanarak, mevcut statüko temeli üzerinde barışı savunan sözde sosyalistler, yani sosyal demokrat hainler var.

Zamanında savaşı desteklemişler, yığınların barış arzusu kabarcınca, bu kez de mevcut statüko temeli üzerinde barışı savunmaya başlıyorlar. Yani ne pahasına olursa olsun barış! Bu makale buna karşı yazılmış.

Marksistler, ancak savaşı yaratan nedenlerin ortadan kaldırılmasına dayalı bir barışı savunabilirler. Ama bunu marksistler, biz savunuruz. Tabi ki burjuva ya da küçük-burjuva milliyetçisi başka bir şeyi savunur, reformisti başka bir şeyi savunur. Herkesin barış sorununa kendi bakışı vardır. Tıpkı herkesin, her sınıf ya da temel siyasal akımın demokrasi sorununa ya da herhangi bir başka temel siyasal ve toplumsal soruna kendi bakışının olması gibi. Çünkü her sınıfın barış anlayışı ve barıştan beklentisi farklıdır. Her sınıf, demokrasiyi de barışı da kendi sınıf çıkarlarıyla ilişkilendirir, bu temel üzerinde ortaya koyar.

Dolayısıyla, bugün Öcalan'ın İmralı savunmasında ortaya koyduğu sözde barış programının, hangi sınıfın konumuna, çıkarlarına, özelemlerine, tercihlerine denk düştüğüne bakılmalı. Bu barış hangi sınıfın barışı olacak? 20. yüzyılın sonunda sözde "demokratik sistem" in zaferini kutsamaya dayalı paket proje hangi sınıfın bakış açısını ve çıkarlarını yansıtıyorsa, işte onun barışı. Siz, Kürt burjuvazisinin çıkarlarına uyan, Amerika'nın dünya egemenliği düzenine dayalı olan, düne kadar Talabani'nin savunduğu türden bir barışı halkın çıkarları olarak yutturmaya çalışıyorsunuz. Açıkça Kürt burjuvazisi adına ortaya çıkın ve bunu yüreklice savunun. Ama bunu böyle yapmıyorsunuz. Zira burjuvazi hiçbir zaman kendi çıkarlarını kendi adına savunmaz. Kendi en bencil, en karanlık, en alçakça çıkarlarını hep tüm halkın çıkarları adına süsler püsler ve öyle sunar. Burjuvazi her zaman bu işi böyle yapar. Politikada açıklık, devrimci politikada olur. Burjuva politikasında her zaman aldatmaca, her zaman cilalama vardır. Şimdilerde burjuvazinin safına geçenler de bunu aynen böyle yapıyorlar.

Evet, barış Kürt halkının hakkıdır. Çünkü savaşın en büyük acısını o çekiyor. Ama Kürt halkı bu savaşa niçin girdi? Çünkü köleydi, ulusal varlığı reddediliyordu, ulusal özelemleri bastırılıyordu, eşitliğe ve özgürlüğe dayalı istemleri yok sayılıyordu. Dolayısıyla, Kürt halkının barış özlemi, ancak barış üzerine bu tür sorunların asgari bir çözümünü içeren bir devrimci programla anlam kazanabilirdi.

Ne pahasına olursa olsun barış arayanlara, niye savaştınız diye sorulur. Bu kanın akması ne pahasına olursa olsun dursun diyenlere, o halde niye bu savaşı başlattınız diye sorulur. Şimdi Türk burjuvazisi tam da böyle söylüyor; zamanında silahı kendiniz elinize aldınız, silahları kendi elinizle bırakacaksınız, şimdi hiçbir pazarlık aramayacaksınız, gelip galiplerin insafına sığınacaksınız, diyor. Adına onurlu barış dedikleri, bu.

Öcalan, silahları bırakırsak, devrimci mücadeleye son verirsek, Güney Kürdistan'a çekilirken orada Türk burjuvazisinin çıkarlarının, egemenlik arzularının güvencesi olduğumuzu kanıtlarsak, karşılığını da ola ki alırız diyor.

- Ama çekilirken bile imha ediliyorlar...

Evet, çekilirken bile imha ediyorlar ve bu şaşırtıcı da değil. Çünkü rejim hiçbir uzlaşma görüntüsüne tahammül edemiyor. Aslında çekilmesini istiyor, neden istemesin ki? Zaman zaman çatışmalar neden doğuyor? Devlet, çekilmede hiçbir pazarlık yok, bu bizim sorunumuz değil, teslimiyet bayrağı çekiyor ve çekiliyorlar, bu onların sorunu, diyor. Onun için de arada kan akıtıyor, arada çatışma yaratıyor. En ufak bir pazarlık görüntüsü yaratmak istemiyor. Ama '90'ların başında, cumhurbaşkanının ağzından, federasyonu da tartışabiliriz, diyorlardı. TÜSIAD, bu meseleye bir çözüm bulun, diyorlardı. Türkiye Odalar ve Borsalar Birliği Kürt sorununa

dair rapor yayınlıyordu. Neden? Çünkü orada devrimin gücü vardı. Devrimin önünü alabilmek için reformun ucunu göstermeleri gerekiyordu. Ne zaman ki devrim bırakıldı, reformu vermekte de vazgeçtiler.

"Kan akıtılmasın" denilerek barış arzusu formüle ediliyor, değil mi? Barış güzel bir şey gerçekten, kanın akması hoş bir şey değil. İyi ama, bugünün barış mücahitleri bu sözde barışı hangi gelecek perspektifiyle savunuyorlar dersiniz? Öcalan, Başkanlık Konseyi, Dursun Kalkan vb.'leri, Türk burjuvazisine; bir an önce barış yapalım ki, Balkanlar'da, Ortadoğu'da, Kafkasya'da ve İç Asya'daki rolünüzü daha rahat oynayabilesiniz, diyor. Balkanlar'da nasıl bir "rol" oynanıyor? İncirlik üzerinden Ortadoğu'da nasıl bir "rol" oynanıyor? Güya içerde kanın akması duracak, barış yapılacak; karşılığında ise Türk burjuvazisi ABD emperyalizminin bölge hesapları çerçevesinde dış seferlere daha rahat çıkacak! Yani Balkanlar'da Sırpların, güneyde Arapların, Kafkasya'da bir takım halkların kanı duruma göre daha rahat akıtılacak. Güya içerde halkların kanının akması duracak, ama bu bölgesel çapta kanın akıtılmasının önünü açacak. Biliyorsunuz, yayılmacılık aynı zamanda savaşlarla mümkün oluyor. Türk devleti sözkonusu olduğu zaman, bu özellikle böyle. Onun sermayesinin gücü yok. Ancak militarist aygıtıyla, ancak yıkıcı gücüyle yayılabilme imkanına sahip.

Amerikan barışı isteniyor. Amerikan barışı ise, Amerika'nın çıkarlarının gerektirdiği her durumda savaş makinasının harekete geçirilmesini gerektiriyor. Bunu kanıtlamak gerekmiyor. Son elli yılı bir yana koyuyorum, '90'lı yıllar baştan başa bunu gösteriyor. Üstelik en kanlı ve en yıkıcı örnekleri de bizi çevreleyen coğrafyada, Ortadoğu'da ve Balkanlar'da yaşandı.

Dolayısıyla, barış konusunda kullanılan onca duygusal retorikte de tam bir samimiyetsizlik var. Türk devletinin bölgede daha rahat bir savaş kapasitesi kazanması üzerinden bir sözde barış savunuluyor. Burjuvazi dışarda savaşa yöneldiği zaman zaten içerde iç barışı güvence altına almayı ister. Kalkıp burjuvazinin perspektiflerine uygun formülasyonlar yapılması, utanç verici olduğu kadar ibret vericidir de.

Elbette biz Kürt halkının barış arzusuna sahip çıkmalıyız. Ama Kürt halkı sadece barış değil, ondan da çok ulusal özgürlük ve eşitlik istiyor. Önemli olan, onun barış arzusu ile özgürlük ve eşitlik istemi arasındaki organik bütünlüğü kurabilmektir. Kürt halkı kendisine ait olmayan bir şeyi istemiyor. En doğal hakkını, ulusal özgürlüğü istiyor ve eşitliği istiyor. Biz barış sorununu onun bu en haklı taleplerinden neden koparalım ki?

Denilecektir ki; siz sadece ulusal özgürlük ve eşitlik istemiyorsunuz, siz komünistsiniz, sizin sorununuz temelde başka, siz asıl olarak sosyalizm istiyorsunuz, oysa bizim sorunumuz ulusal sorunun çözümüdür. Biz de diyoruz ki, Kürt halkı gerçek bir ulusal özgürlüğe ve eşitliğe ancak sosyalizmle kavuşabilir. PKK'nın bütün bir deneyimi bunu gösterdi. 20 yıllık deneyim ara bir çözümün olmadığını gösterdi. "Demokratik cumhuriyet", boş ve aldatıcı bir laf, İmralı'daki ortaya konuluş biçimiyle tam bir gerici formülasyon. Ya kapitalist egemenlik sürecek, ya da barış sosyalizmle gelecek.

"Kan akıtılmasın" denilerek barış arzusu formüle ediliyor, değil mi? Barış güzel bir şey gerçekten, kanın akması hoş bir şey değil. İyi ama, bugünün barış mücahitleri bu sözde barışı hangi gelecek perspektifiyle savunuyorlar dersiniz? Öcalan, Başkanlık Konseyi, Dursun Kalkan vb.'leri, Türk burjuvazisine; bir an önce barış yapalım ki, Balkanlar'da, Ortadoğu'da, Kafkasya'da ve İç Asya'daki rolünüzü daha rahat oynayabilesiniz, diyor. Balkanlar'da nasıl bir "rol" oynanıyor? İncirlik üzerinden Ortadoğu'da nasıl bir "rol" oynanıyor? Güya içerde kanın akması duracak, barış yapılacak; karşılığında ise Türk burjuvazisi ABD emperyalizminin bölge hesapları çerçevesinde dış seferlere daha rahat çıkacak! Yani Balkanlar'da Sırpların, güneyde Arapların, Kafkasya'da bir takım halkların kanı duruma göre daha rahat akıtılacak. Güya içerde halkların kanının akması duracak, ama bu bölgesel çapta kanın akıtılmasının önünü açacak.

Çünkü ulusal eşitsizliği, ulusal baskıyı, savaşları kapitalist egemenlik üretiyor.

Barış üzerinden o kadar büyük yalanlara ve aldatmacalara başvuruluyor ki. Savaş her zaman belli sınıf çıkarlarıyla, belli sınıf düzenleriyle ilişkilidir. Kürt hareketi bugün öyle bir ideolojik kargaşa yaratıyor ki, sanki Türk burjuvazisi savaş istemiyor, savaşı bir takım militarist klikler istiyor. Yani, özel tim, korucular, Türk ordusunun savaşçı klikleri istiyor. Ama Türk burjuvazisi, TÜSİAD demokrasi ve barış istiyor. Böyle bir aldatmaca olabilir mi? Siz daha düne kadar sosyalist olduğunuzu, güya Marksizme dayandığınızı iddia ediyordunuz. Sömürgeci egemenlik diyoruz, bu bir sınıf egemenliğidir. Siz ulusal eşitsizliği, özgürlükten yoksunluğu, bir sınıfın egemenliğinden koparabilir misiniz? Kendi içinde amaçlaştırılmış, sınıflar üstü bir şiddet olabilir mi? Savaşın ve şiddetin her zaman sosyal-sınıfsal bir karakteri, bu çerçevede yöneldiği bir hedefi vardır. Kürdistan'daki kirli savaşı ordu içerisindeki maceracı militarist kliklere bağlayabilir misiniz? Savaş ortamı yoz gruplaşmalar üretir, bu ayrı bir şey. Ama özel tim, koruculuk sistemi, sömürgeci statüyü sürdürme hesabından doğdu. Bu hesap bir sınıfın egemenliğine dayalıdır.

Savaş siyasetin devamıdır ve siyaset hep belli sınıf çıkarlarıyla ilişkilidir. Siz Kürdistan'da yürütülen kirli savaşı savaşçı kliklerin kötü niyetine ve dar kliklerin bencilce çıkarlarına yorabilir misiniz? Böyle yaptığınız zaman marksist olabilir misiniz? Bu, burjuvazinin bir aldatmacasıdır. Burjuvazi emperyalist savaşı yürütür, yıkar, dağıtır, sonra da bu savaşa bir günah keçisi bulur. Yenmişse, suçlu karşı tarafa. Yenilmişse, suçlu savaşı yürüten lider, parti ya da hükümettir. Hitler Alman tekelleri için dünyayı dümdüz etmeye kalkar, ama yenilir. Sonra Alman tekeli burjuvazisi kalkar; Hitler sapkın bir maceracıydı, Alman halkına da kötülük etti diyerek, savaşın bütün günahlarından arınmaya çalışır. Halbuki Hitler başarı kazansaydı, Alman tekellerinin dünya egemenliği kurulacaktı. Bugünkü emperyalist ABD'nin yerinde emperyalist Almanya olacaktı. Burjuvazi her zaman savaşı kendi çıkarları için yürütür, sonra da savaşı maceracı kliklerin tercihine fatura ederek işin sorumluluğundan kurtulmaya kalkışır.

Bugün Türk burjuvazisi 12 Eylül'ün faturasını Kenan Evren'e yüklüyor. Kenan Evren liderliğindeki beşli general çetesi, 24 Ocak Kararları'nı, tekeli burjuvazinin programını uygulamak, Türk ve Kürt

emekçilerinin kazandığı devrimci mevzileri yok etmek, sosyal mücadeleyi dizginlemek için darbe yapar. Sosyal muhalefeti ezer, Türk burjuvazisi için ucuz emek cenneti yaratır. Ortalığı dümdüz ettikten sonra, o dönemin sorumluluğundan kurtulmak için, "Kenan paşanın mirası" denilir. Böyle olabilir mi, bu mümkün mü? Ama burjuvazi bu işi hep böyle yapıyor.

Biz devrimciyiz ve devrimden kopmuş, onu kabaca reddetmiş ve terketmiş bir PKK'yle ortak dil bulmak zorunda değiliz. PKK devrimciyse, devrimcilerin dilini konuşalım. Değilse, onun dili ayrı, bizim dilimiz ayrı, üstelik temelden ayrı ve farklı olacaktır. Devrim partileri her zaman devrimci programlarla yola çıkarlar. Ve barış, devrimci programların başarısı ölçüsünde olanaklıdır. Bir toplumsal devrim

partisi savaş yürütür, devrimi zafere ulaştırır ve barışı kazanır. Devrimin zaferi barışın da zaferi demektir. İşte Lenin'den demin okuduğum parçalar kitlelerin barış arzusunu bir dizi devrimin başarısıyla ilişkilendiriyor. Biz marksistiz. Siz bu düzene teslimiyeti, Amerikan barışını seçmişsiniz. Bu durumda bizim dilimiz sizinkiyle ortak olabilir mi? Siz bizi komünistlikle, yıkıcılıkla ve düzen düşmanlığı ile suçlayın, ama bizi artık komik kaçan sosyal-şovenizm ya da Kemalizmle suçlamayın. Bugünden, hele de İmralı savunmalarındaki "açıklamalar" ve "çözümlemeler"den sonra, bu tür ithamlar artık fazlasıyla komik kaçmaktadır. Artık kemalist açıkça sizsiniz. Kürtlerin ayrı devlet kurma yeteneği yoktur, bu ancak şu veya bu devletin kuklası olmakla olanak olabilir, deniliyor İmralı savunmalarında. Gerçekte işte bu türden düşünceler tam bir şovenizm örneğidir. Bu, en azgın Türk şovenistlerinin argümanlarıyla konuşmaktır.

Biz Kürt halkının ayrı devlet kurması sevdalıları değiliz. Biz, birleşik bir mücadeleden, birleşik bir sosyalist cumhuriyetten yanayız. Ama biz, sosyal şovenizme düşmedikçe, Kürt halkının ayrı devlet kuramayacağını, bu yetenekten yoksun olduğunu iddia edebilir miyiz? Biz, Kürt halkı ayrı devlet kurabilir, kaldı ki bu onun en doğal hakkıdır, deriz. Ama bu onun çıkarına değildir, birleşik bir cumhuriyet iki halkın daha çok çıkarıdır, sosyalizmin ideali ulusların daha üst birlikler içerisinde birleşmesidir, deriz.

Ama Öcalan, Kürt halkı bir gün bile devlet olarak varolma yeteneği gösteremez; bunun iktisadi, tarihi, sosyal, kültürel koşulları yoktur, kurarsa da ancak başkalarının kuklası olarak kurabilir, diyor. Bunu siyasal yaşama ayrı bir devlet olarak varolmayı idealize ederek çıkan birinin bu şekilde söylemesi, trajik olmanın da ötesindedir. Bir halk bundan daha fazla aşağılanabilir mi? Türk şovenizmini bizzat siz, işte tam da böyle savunuyorsunuz, sonra da kalkıp devrimcileri sosyal şovenlikle itham ediyorsunuz. Kürt reformistleri bile Kürt halkının bu kadar aşağılanmasına bugün isyan ediyorlar. Tüm reformistler gibi, uzlaşmayı, şiddetin bırakılmasını, düzen tabanına dayalı bir barışı elbette gönülden savunuyorlar, ama Kürt halkına yönelik bu türden aşağılayıcı görüş ve söylemlere de isyan ediyorlar.

Böylece son olarak ele alacağım konuya, İmralı'da Kürt sorununa getirilen yeni tanım ve çerçeveye de gelmiş bulunuyorum.

(Devam edecek...)

Onlar partimizin özü ve özetidirler/3

Partimizin düşünen önderleri savaşan neferleri

Habip bir işçi sınıfı mensubu olarak, pratikten teoriye gelmiştir. Tuna ise tersine, iyi halli bir orta sınıf mensubu ailenin çocuğu olarak, teoriden pratiğe gelmiştir. Ortak kimlikte, “düşünen ve savaşan” komünist militan kimlikte buluşmuşlardır. Bu, bir partinin, somutta partimizin kadro politikasının temel bir yönünün özü ve özetidir bence. Bir partinin aydın ve öğrenci kökenli kadrolarından ne çıkaracağına, işçi ve emekçi kökenli kadrolarından ne çıkaracağına, onları hangi ortak partili kimlikte/paydada birleştireceğinin bir özetidir. Partinin zaten baştan itibaren politikası buydu. Bu yoldaşlar tam da bu politikanın ürünüdürler, bu alandaki başarının somutlanmış canlı örnekleridirler. Parti, bu politikanın bu yoldaşlar şahsında sağladığı başarıdan da güç alarak, onların politik ve manevi anısından ve birikiminden de güç olarak, bu politikayı şimdi daha ileri bir düzeyde hayata geçirecektir. Zindandan yazan bir yoldaş, biz sizi aşacağız yoldaşlar, diyor. Bu doğru bir bakışaçısıdır, kalanların görevi gidenleri aşmaktır.

Bu yoldaşlar partimizin iki eski üyesi ve partimizin iki önemli yöneticisi. Tuna yoldaş ile ilgili olarak partimizin açıklamasında yapılmış bir tanım vardır, çok anlamlıdır; “Partinin düşünen önderi savaşan neferi!” Önder ve nefer! Burada da derin bir diyalektik var. İnsan ya önderdir ya da nefer, kimse böyle demeye cesaret etmese de bu çoğu durumda böyle yaşanır. Ama hem önder hem nefer olmak, bizim bu yoldaşlarımızın en belirgin özelliği. Çünkü bu partimizin kadro politikasının özü.

“Düşünen ve savaşan militanlar”! Komünist basınımda; “Partinin ‘düşünen ve savaşan militanlar’ geleneğinin temsilcileri” deniliyor, ifade tırnak içerisinde veriliyor, neden? Çünkü *Ekim*’in ilk sayılarında (sayı: 15, Aralık ‘88 -Red.) yazılmış

bir yazı var, “*Ekim’den Okurlara...*” başlığı taşıyor. Orada bu konuda ortaya bir bakışaçısı konuluyor, bu bir kadro politikasının da bazı temel esaslarını veriyor. Türkiye devrimci hareketinde sözde önderler, genellikle, kendini devrime ve davaya adayan militanları bir “sürü” olarak gördüler. Oysa devrimci siyasal mücadele, bu toplumdaki en ileri mücadeledir; bu mücadelenin neferi olan bir insanın normalde bu toplumun en iyi düşünen, düşünme yeteneği olan insanı olması lazım. İnsan bu düzenin kalıplarını parçalayan bir düşünme kapasitesi kazanmadan, bu düzene itiraz edemez de zaten. Devrimci düşünmeyecek de kim düşünecek? Devrimci nedir? Devrimci toplumun bilinçli insanı demektir. Bir partinin kendi içinde önderlik olur, ama bir devrimci kitlelerin önderidir, dolayısıyla herşeyden önce onun düşünen bir insan olması lazım. Ve devrimciyse, elbette aynı zamanda savaşan bir insan olması lazım.

Türkiye’da savaşmaktan yana devrimcilerin problemi yoktur. 12 Eylül’ün, son 10-15 yılın yarattığı yıkımı, tahribatı saklı tutuyorum, ama bu ülkede kuşaklar kendilerini adamasını bilmişlerdir. ‘60’larda, ‘70’lerde ve elbette yeni dönemde de... Belki geçmişe göre sadece sayıları azalmıştır bunların, ama insanlar savaşmasını bilmişlerdir. Kürt cephesinde binlerce insan savaşmasını ve ölmesini ayrıca bilmiştir. Bu insanlar aynı zamanda düşünme yeteneği olan ve kendi mücadele ortamlarında, parti ortamlarında bunu rahat bir biçimde bulabilen, ortaya koyabilen insanlar olabilmeliler. Türkiye’nin geleneksel bürokratik-baskıcı örgüt kültürü içinde bunun pek de böyle olmadığını, böyle yaşanmadığını biliyoruz.

EKİM, bu kültürü daha en baştan eleştirel bir değerlendirmeye tabi tuttu ve kendi politikasını “düşünen ve savaşan militanlar” olarak özetledi. Ben saflarımızdaki her yoldaşın bu temel ölçüye uygun olduğunu elbette iddia edebilecek durumda değilim. Partinin böyle bir politikası vardır, bu politika tüm kadrolar üzerinde yeterli başarıyı sağlıyor diyebilecek durumda değilim. Ama bu iki yoldaş, ölümü kuşkusuz bir rastlantı sonucu birlikte kucaklamış Ümit ve Habip yoldaşlar, bu noktada da birbirlerine çok benziyorlar. Oysa biri, Ümit tümüyle aydın kökenlidir, deyim uygunsa devrime teoriden gelmiştir. İyi halli bir orta sınıf çocuğu olarak, düşünsel süreçlerin yardımıyla ezilen sınıflardan yana geçmiş, proletaryanın kurtuluşu davasını seçmiştir.

Devrimci mücadeleye teorinin gücüyle gelen bir insanın teoriye ilgisi, düşünmeye ve yazmaya ilgisi anlaşılır bir şey. Ama bir başka üstünlük de var burada. Teorinin gücüyle geliyor, ama devrimci örgütü ve pratiği buluyor. Yani teoriden pratiğe, teorik kimlikten pratik kimliğe ulaşmış bir devrimci bu. Ama bu yoldaş aynı zamanda bir örgüt

adamıdır. Dar anlamda örgüt pratiği çok sağlam diyecek durumda değilim, ama açık ve kuvvetli bir örgüt bilincine sahip olduğu kesin. Devrimci sınıf mücadelesinde devrimci örgütün ne demek olduğunu çok iyi bilen ve bu nedenle, dar anlamda örgütsel yaşam sorunlarında olmasa bile, örgüt sorununda çok hassas ve sağlam bir insan. Bütün legal yayınlarımıza başlangıç evrelerinde hep muhalefet etmiştir. Önce politik yayın organına, sonra gençlik gazetesinin legal çıkarılmasına, sonra da bazı bültenlerin legalleştirilmesine hep muhalefet etmiştir. Bu illegalitenin zayıflatılması anlamına gelebilir, bu sonucu yaratabilir diyen, bu adımlar zamansız atılıyor da diyen bir insan bu. Bu illegal örgüt bilinci konusundaki titizlikten gelen bir şey. Teoriden pratiğe gelmek, bu önemli bir üstünlük. Komünist partileri her zaman aydın kökenli kadroların örgüt pratiğine bakarlar. Zira onlarda aydın kapasite zaten vardır, onların güzel konuşması, ellerinin iyi kalem tutması yeterli bir ölçü değildir. Gerçek ölçü pratiklerinin ne olduğudur. Çünkü aydın kökenli bir devrimci de en çok aksayabilecek olan budur.

Habip yoldaşa geçiyorum. Habip ise, Ümit’in tam tersine, pratikten teoriye gelmiş proleter kökenli bir yoldaş. Ezilen bir sınıfın, ezilen bir ulusun ve kuşkusuz ezilen bir mezhebin mensubu olmak, bu çok yönlü sınıfsal-kültürel ezilmişlik, onun devrime yönelmesinde temel etkidir. Fakat o ezilen sınıfın bilinçli bir neferi ve temsilcisi olmak için, pratik yeteneklerini ve üstünlüklerini düşünsel üstünlüklerle birleştirmek için şaşırtıcı bir çaba harcamış ve bu alanda gerçekten de çok büyük mesafeler katetmiştir. Bir şeyler anlatabilmek için bizdeki o ilk mektubunu hatırlatmak istiyorum. İmla kusurları yönünden tipik bir asker mektubu; hani asker mektupları vardır, nokta-virgül yoktur, cümlesinin başı-sonu yoktur, işte böyle bir mektup. Ama bu yoldaş zamanla, içeri düştükten yalnızca bir-iki yıl sonra, bütün ideolojik sorunlarda kalem oynatabilen bir insan haline geldi. Bizde yayınlanmış onca yazıdan başka yayınlanmamış sayısız başka yazısı var. Hemen her konuda kalem oynatmış, Türk ordusu hakkında tutup bir de koca bir broşür yazmış bir yoldaş Habip. Tümüyle kendisini hapiste eğiterek bunu başarmış bir yoldaş. Zindandan bir yoldaş çok güzel ifade etmiş; üniversite diploması alıp da iki satır yazı yazmayı beceremeyen yoldaşlarımız var; oysa Habip yoldaş, kendisi çok üretken bir biçimde yazmakla kalmayan, bir dizi insana zorlayarak yazı yazdırtan bir insan. Adana’dan yazan genç yoldaş, Habip hakkında ne güzel yazmış, edebi açıdan da. Ama kendisi Habip’in Malatya Cezaevi’nde zorlayarak yazmaya yönelttiği insanlardan biridir.

Bir işçi doğallığında Habip yoldaşın devrimci olmasına çok şaşırmamak lazım. Kaldı ki bu Kürt

H. Fırat

ve Alevi bir işçidir. Çocukluğundan beri devrimcilerin ortamında birisi, dolayısıyla devrimci olması, devrimi seçmesi onun üstün olan yanı değil. İşini bununla bırakmamak, doğallığında kazandıklarıyla bırakmamak, bunu bir ideolojik kavrayışla birleştirmek, giderek bunu bir yazarlık yeteneği olarak geliştirmek, işte asıl üstünlüğü burada. Zira bu çok özel emeklerle ve bir ihtiyaç olduğuna inanılarak kazanılmıştır. Bu bir ihtiyaç, parti için, propaganda için, mücadele için bir ihtiyaç. Devrimciliğini bununla birleştiren ve bunun gerektirdiği azmi çabayı gösteren bir insan. Bu azmin sonuç verdiği, sonuçlarıyla ortada değil mi?

Ve bu insanlar düşünmesini bilen, düşünme gücünü kelimenin gerçek anlamıyla düşünme kapasitesi ve kişiliği olarak kullanan insanlar. Habip'in arşivimizde bir yazısı var. *Ekimler*'in ilk sayısındaki belli yaklaşımları eski yaklaşımlarımızla kıyaslayan ve bunu eleştiriyen konu eden bir yazı. Bu değişiklikler nereden geliyor, bunu izah etmelisiniz, etmek zorundasınız diyen de bir yazı. Kemalpaşa'da iken yazılmış, 6-7 ay sonra tasfiyecilik karşısında EKİM'e kararlılıkla sahip çıkan aynı insanın kaleminden çıkan bir yazı bu. Ve burada, bu iki tutum arasında hiçbir çelişki yok, tam tersine, burada tam bir tutarlılık var.

"Özgünlük" üzerine Tony Cliff'in Çernişevski'den aktardığı çok anlamlı bir pasaj var. Özgün olmak için verilen uğraş özgünlüğün düşmanıdır, gerçek bağımsızlık ancak bağımsız olmamayı da hesaba katanların başarabileceği bir iştir, diyor Çernişevski. Bu işin diyalektiği bu. Bir insan kendisini kollektifle ne kadar çok bütünleştirmeye çalışırsa, o kollektif o ölçüde onun yeteneklerini, özelliklerini, karakterini geliştirerek, onda gerçekten özgün bir kişilik de üretir, böyle bir özgünlüğün oluşmasını kolaylaştırır. Kollektif zemin onu birey olarak da besler ve böylece onun gerçek özgün kişiliğini de açığa çıkarır. Bizde gerçekte budala olan bazı insanlar "özgün olmak" adına kollektifle karşı karşıya gelmeyi marifet zannediyorlardı. Bu gerçekten tam bir budalalıktı. Bunu yapan insanlar, süreç içerisinde hep kafalarını bir yerlere vurdular, bu aptalca saplantılarının kurbanı oldular.

EKİM'e bu kadar açık bir kararlılıkla sahip çıkma yeteneği olmasa, bu gücü olmasa, yeri geldiğinde EKİM'i bu kadar tok ve net bir şekilde eleştirebilecek gücü, kişiliği kendisinde bulabilir miydi bu yoldaşlar? Buluyorlar, buldular işte. Zira bu işin mantığı, diyalektiği tam da budur. Habip ve Ümit yoldaşlar, bir devrimcinin kendi davasına ve partisine bağlı olduğu ölçüde, tam da bu sayede, nasıl özgün birer devrimci kimlik ve kişilik üretebileceklerine de en iyisinden iki örnektir.

Bu özgünlük meselesi sonradan görme küçük-burjuvalar şahsında devrimci örgüte hep problemler yarattığı için, bu konuda bir noktayı daha eklemek istiyorum. Bir devrimcinin, hele hele bir komünist devrimcinin özgünlüğü; kendi partisi ya da örgütüyle iç ilişkilerinde değil, fakat tam da sağlam ve sarsılmaz bir parti kadrosu olarak devrimci sınıf mücadelesi içerisinde, yani sınıf düşmanına karşı mücadele içerisinde kendini gösterir. Çünkü bir devrimcide gerçek bir cevher varsa eğer, bunun açığa çıkıp serpileceği gerçek yaşam alanı tam da burasıdır. Ve örgütlü bir birey olmak, burada gerçek bir avantaj, gerçek bir olanaktır. Elbette sözkonusu olan doğru bir ideolojisi, politikası, sağlam değerleri ve gelenekleri olan, gerçekten devrimci olan bir örgütse. Bu son noktayı özellikle ekliyorum; zira dejeneren küçük-burjuvanın bu yapay özgünlük sevdasının gerisinde, biraz da Türkiye'nin ve dünyanın kötü örgüt geleneklerine kendince

duyduğu tepki vardır. Ama sağlam geleneklere ve değerlere sahip bir devrimci örgütte özgünlüğü kendi örgütüne olur olmaz sorun yaratmakta bulacaklarını sananlar, böylece özgün olmaz, sadece "problemlili" olurlar ve devrimci örgüt tarafından kaçınılmaz olarak kusurlular.

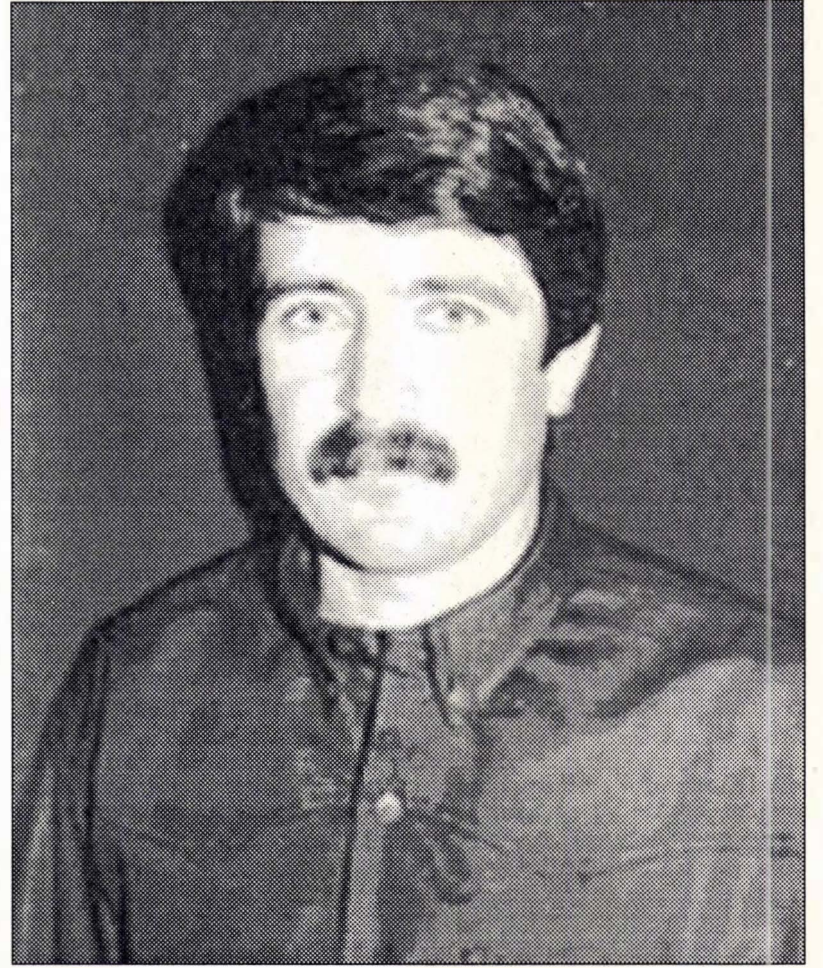
Habip bir işçi sınıfı mensubu olarak, pratikten teoriye gelmiştir. Tuna ise tersine, iyi halli bir orta sınıf mensubu ailenin çocuğu olarak, teoriden pratiğe gelmiştir. Ortak kimlikte, "düşünen ve savaştan" komünist militan kimlikte buluşmuşlardır. Bu, bir partinin, somutta partimizin kadro politikasının temel bir yönünün özü ve özeti bence. Bir partinin aydın ve öğrenci kökenli kadrolarından ne çıkaracağını, işçi ve emekçi kökenli kadrolarından ne çıkaracağını, onları hangi ortak partili kimlikte/paydada birleştireceğinin bir özeti. Partinin zaten baştan itibaren politikası buydu. Bu yoldaşlar tam da bu politikanın ürünüdürler, bu alandaki başarının somutlanmış canlı örnekleridir.

Parti, bu politikanın bu yoldaşlar şahsında sağladığı başarıdan da güç alarak, onların politik ve manevi anısından ve birikiminden de güç olarak, bu politikayı şimdi daha ileri bir düzeyde hayata geçirecektir. Zindandan yazan bir yoldaş, biz sizi aşacağız yoldaşlar, diyor. Bu doğru bir bakış açıdır, kalanların görevi gidenleri aşmaktır. Neden? Çünkü kalanlar, gidenleri üreten mevcut imkanların yanısıra, bir de gidenlerin yarattığı yeni imkanlara sahiptirler. Bu durumda elbette onları aşmaktır sözkonusu olan, başarıyı bu belirleyecektir. Gidenlerin yarattığı yeni politik ve moral kazanımları bunu gerekli ve olanaklı kılmaktadır. Ve ben büyük bir içtenlikle ifade ediyorum, onları aşacak yoldaşlar çıkacak saflarımızdan.

Aydınlanan bir işçi ve parti işçisi anlamında işçileşen bir aydın... Teoriyi kavrayan bir işçi ve örgütü ve pratiği kavrayan bir aydın... Böyle iki yoldaşla karşı karşıyayız. Bu gerçekten güzel bir şey. Belli bir açıdan partimizin kadro politikasının bir özeti var bu pratiklerde. Sınıf çalışması ve gençlik çalışması, bizim için en başından itibaren iki önemli alan olmuştur. Bu iki alandan çıkmış iki seçkin devrimci örneği bu yoldaşlar. Güzel! Bir üçüncü çalışma alanı kısmen kamu çalışanları, '90'lı yıllardan itibaren... Ve bu üçüncü alandan da bu kimliği, bu performansı gösteren kadrolar var saflarımızda. Her temel çalışma alanımızdan yetişip gelmiş ileri kadrolarımız var, bu da güzel ve anlamlı bir şey.

Emekleriyle yücelen insanlar

Bugün bu insanların kendi dışında bir etki yaratmasına çok fazla da şaşırılmak gerekiyor. Bu kapasitede, bu tutarlılıkta, bu yetenekte, bu üstünlüklere sahip insanlar elbette saflarımızdan öteye de bir saygınlık yaratırlar. Kendi içimizde biz onların şu ya da bu açıdan kusurlarını tartışsak da bu böyle. Bir dizi şey aksıyor partimizde, doğal olarak da partimizin tek tek bireylerinde... Biz bunu her zaman söylüyoruz. Problem bu değil zaten, bunu görmeyen budaladır. Bunu görmeyen kendini yenileyemez zaten. Kendinde aksayımı görmeyen,

eksikliğini görmeyen, kendini yenileyebilir mi? Kendindeki eksikliği, kusuru, zaafı yanı görmeyen, görmezlikten gelen, gerçekte böylece kendi kendini silahsızlandırmış olur. Üstünlüklerimize dayanarak, ondan güç ve moral alarak, zayıf ve eksik yanlarımızı gideren ve hep ileriye doğru yürüyen bir akımız biz.

Biz hep ileriye yürüdük, bugün kimse bizim daha geri bir noktada olduğumuzu iddia edemez. Ne ideolojik, ne örgütsel, ne de devrimci kimlik açısından... Kimse üç yıl öncesine göre bugün daha gerideyiz ya da geridesiniz diyemez. Çizgi olarak daha ilerdeyiz, artık program aşamasındayız, bu alanda Türkiye'nin ölçülerine göre gerçek bir hazine oluşturan bir teorik, politik ve yöntemsel tartışma ve değerlendirme birikimine sahibiz. Yine önderlik olarak daha ilerdeyiz, moral açıdan daha ilerdeyiz, itibar açısından daha ilerdeyiz. Türkiye devrimci hareketinin tartışmasız bir biçimde temel bir akımımız artık, bunun en ufak bir tartışma götürür yanı yönü kalmamıştır. Türkiye devrimci hareketinin en önündeyiz artık, bunun tartışılacak hiçbir yanı yok. En önde olmamız normal, çünkü biz bu ülkenin komünist hareketiyiz. Bu ülkede en ileri sınıfı temsil etme iddiasındayız. Ötekilerin her birinin şu ya da bu yanı üstün ya da ileri olabilir. Ama biz bütünsel kimlik olarak ilerdeyiz, en öndeyiz. Ve biz bunun meyvelerini önümüzdeki 1-2 yıl içerisinde fazlasıyla devşireceğiz, bundan kuşku duyulmasın.

Partimizin kuruluşu; ilkin, Abdulah Öcalan olayına rastgeldi, bu gelişme gündemi ağır bir şovenizm atmosferiyle birlikte kapladı, solda ve emekçilerin ileri kesimleri arasında partimizin kuruluşuna gösterilebilecek ilgiyi önemli ölçüde gölgeledi. İkinci olarak, siyasal polisin, kuşkusuz nedensiz olmayan, daha kuruluşun ilk adımında partimizi çelmelemeyi amaçlayan peşpeşe operasyonları, partiyi bir süre için de olsa belli bir sıkıntıya soktu. Böylece partimizin kuruluşunun ilanı zayıf bir pratik süreç olarak yaşandı. Bu bir sürü yoldaşta burukluk yarattı. Etkili bir tanıtım kampanyasına dönüştüremedik biz bu tarihi önemde adımı.

Ama gerçek olan hiçbir emek kaybolmaz.

düşüncedir; ama siyasi savunma bir eylemdir, bir tutumdur, bir kararlılıktır, düşmanın kürsüsünü ona karşı kullanmaktır, bir karşı yargılamadır o. Ne diyoruz biz başlık atarken? “Komünistler yargılayanları yargılıyorlar!” Ne yapıyoruz? Tutup Ümit’in polisteki son direnişine ilişkin metnini yeniden yayınlıyoruz örneğin. Ama bu bir siyasi pratik, üstelik en zorlu cinsten, ölümüne bir pratik bu. Biz işte bu türden şeyler yayınlıyoruz, emeğe dayalı bir propaganda yapıyoruz. Biz yoldaşlarımızın emeğini sunuyoruz. Biz tutuyoruz, Tuna yoldaşın *Ekim*’de yayınlanan ilk yazısı olan “*Parti, Çekirdek, Sekt*” yazısını yayınlıyoruz. *Ekim*’deki bu ilk yazısı, ‘92 Mart tarihli. 19-20 yaşındaki bir insan için, aşkolsun bu düşünce kapasitesine! dedirtecek türden bir yazı bu. Yazısında “30 yıldır mezhebi bol, partisi yok bir ülkenin” devrimcileriyiz biz, diyor. Gören de 30 yıldır bu mücadele içinden gelmiş, yaşayıp gözlemiş biri yazıyor sanacak. İşte örneğin bu düşünsel emek, kendiliğinden bir saygınlık yaratıyor.

İnsana verilen değer

Bu iki yoldaşın temel önemde bir öteki ortak özelliği de insana değer vermesini çok iyi bilmeleriydi. İnsana değer veren ve bir insanda bir parça yaşama gücü varsa (bunu mücadeleciler damar anlamında söylüyorum), zindandan bir yoldaşın ifadesiyle gözünde bir parça kıvılcım varsa onu yakalamasını bilen, böylece o insanı hayata, demek istiyorum ki mücadeleye döndürmesini bilen insanlardı bunlar. Sözkonusu yoldaşın kaleminde bu söz soyut bir övgü de değil; tersine, ilgili yoldaş son derece somut bir durumu, kendisi ile kurulan ilişkiyi anlatıyor orada. Kendi haline bırakılsa tecrit olup belki de düzene gidebilecek bir insanı, Habip yoldaş çekip alıyor ve ondan kendine yeniden güven kazanan militan bir devrimci çıkmasında temel önemde bir rol oynuyor. Habip’in bu alandaki belirgin tutumunun ve başarısının bir dizi başka örneği var.

Aynı özellik ve yetenek Ümit yoldaşta var. Bunun için sonradan eşi olan yoldaşla ilişkileri hakkında yazılanlar bile yeterli bir fikir veriyor bu konuda. Biz onu yakından tanıyan yoldaşları ise onun bu insan kişiliğini ve insana değer veren yönünü zaten dolaysız bilgi ve gözlemlerimiz sayesinde çok iyi biliyoruz.

İnsanları nasıl kazandığı konusunda yazılanlara dikkat edin. Bu aynı zamanda onun güçlü insanı yönüyle de bağlantılı bir başarı. Yıldız Teknik’te kişiliği sayesinde çevresine topladığı çok sayıda insandan dolayı “Ümit ve saz ekibi” denilmesi boşuna değil. Ümit’e hayranlığından dolayı devrimcilik yapan insanlar var, gerçekten çok ilginç bir durum bu. Bir şahsiyete yakınlığından, hayranlığından dolayı devrimcilik yapıyor insanlar. Bu bir kişisel gücü anlatıyor ama. Ümit’te bu kapasite çok doğal bir biçimde var. Kocaman ve güçlü bir kafası var; bunu, güçlü düşünme kapasitesi anlamında söylüyorum.

Olağanüstü bir hafızası vardı. Kongrede NATO üzerine gazeteye bir yazı yazmak gerekiyordu.

Aslında alçakgönüllü bir yazı düşünülüyordu. Ama o, yüzyılın başından, birinci emperyalist savaştan girip, yüzyılın sonundan, “yeni dünya düzeni”nden çıkmıştı. İçinde öylesine bilgiler var ki, falanca tarihte falanca antlaşma vb. türünden, nerede ne zaman okudu bunları diye düşündürten cinsten. Orada bu konulara ilişkin kaynaklar da yoktu, belli ki tüm bu teknik bilgi hafızadan gelmeydi. Gerçekten çok güçlü bir hafızası vardı. Bu gerçekten güçlü bir kafa ve bu kafada bize gereksiz görünebilecek siyaset dışı çok şeye de yeterince yer var. Ama bu kafanın Kürt sorunu ve barış konusu üzerine nasıl yazılar yazdığına da dönün bakın. Barış üzerine ölümünün ardından yayınlanan son Kürt yazılarını dönüp yeniden okuyun, Kürt meselesinin bütün bir ayrıntısını bulursunuz orada.

Onlar düşünceleriyle de, yaklaşımlarıyla da çok önemli insanlar. Habip komploculara ilişkin yazdığı yazıda böylelerinin hakkı mermi çekirdeğidir diyor, diyorum ama, ben nihayet sözün en veciz kısmını söylüyorum. Bu kapsamlı bir yazıdır ve içindeki fikirler çok anlamlıdır. Bu yazıda küçük-burjuva bireyciliği, bu kendi bireysel emeğini kolektif emeğin bir parçası olarak göremeyen, kendi bireysel emeğini gerçekleştirme imkanı buldukça tatmin olan, ama kolektif emekle çatıştığı bir noktada kolektifi tahrip edecek denli gözü dönen küçük-burjuvazi tahlil ediliyor. Bu fikirler çok önemli. Bu insan bunları yazdığına göre, bu meseleleri düşünüyor, bu içselleştirilmiş bir şey. Oturup bunun üzerine düşünen bir insan ancak böyle bir yazıyı yazabilir.

İtirafçılaştıktan sonra yeniden mücadeleye dönmüş, sonra da gerillada çatışmada ölmüş bir PKK’li üzerine bir yazısı var Ümit yoldaşın, *Ekim Gençliği*’nde yayınlandı. Bu da örneğin iyi düşünülmüş bir yazı, o bu yazı ile bir mesaj vermeye çalışıyor. Her insanın kazanılabileceğine, yeniden devrimcileştirilebileceğine bir inanç var burada ve bilerek uç bir örneğin öyküleştirmesi üzerinden dile getiriliyor. Bu, Habip’in, çözülerek kendisini ele veren gençleri, bir dizi başka insanı kazanmasından çok ayrı bir şey değil ki. PKK’de yaşanmış bir olay, Ümit yoldaş bunu bir yerde okumuş, oturup onun anısına öyküleştirmiş bir yazı yazmış. Bir devrimcinin yaşamından anlamlı bir şey süzüp yazmak, güzel bir şey.

Yıllar önce bize Kemalpaşa’dan Habip yoldaşın yaptığı bir röportaj geldi. Ziyarete giden bir bayan işçi ile yapılmış bir röportajdı bu. Bir dizi anlamlı soru, anlamlı yanıtlar... Sonra öğrendik ki, bu bayan işçi meğerse Habip yoldaşın kendi eşiymiş. Burada bir bakış açısı var ama. Her olanağı kullanmak var, bu noktaya dikkat edin. Eşi içeri düşmüş bir işçi kadının dışardaki kararlı yaşam mücadelesini alıp bir propaganda malzemesi haline getiriyor.

Tanıyan birçok insan Habip’in çok alçakgönüllü bir insan olduğunu söylüyor ve yazıyorlar. Ama güçlü bir insana özgü bir şeydir bu. Mahmut Alınak biraz sanatçıdır da, roman yazdığına göre. Ancak kendisinden emin insanlara özgü bir şeydir bu, diyor. “Çelik gibi cesaretine rağmen...” diyor mesela, bir devrimci için yapılabilecek en anlamlı bir övgüdür bu. Bu yargılar ve övgüler yakından gözlemlere dayanıyor.

Dört çocuk babası bir işçi Habip. Bu da çok önemli bir nokta. Çocuk, eş vb. sorunların devrimci mücadelede ne büyük problemlere dönüştüğünü biliyoruz. Bu konuda kendi anlatımları var, ben ona bir şey eklemeyeceğim. Ama bu durum çok şey anlatıyor.

(Devam edecek...)

(Bu metin TKİP Merkez Yayın Organı *Ekim*’in Kasım ‘99 tarihli 210. sayısından alınmıştır.)

Partimizin 1. kuruluş yıldönümü şu günlerde partimizin yoğun bir propagandası ve tanıtım faaliyetine sahne olmaktadır. Herhangi bir tanıtım faaliyeti yürütmediğimiz halde bu böyle. Bu Habip ve Tuna yoldaşların ölümü üzerinden yaşanıyor. Ama bu bir raslantı değil ki, bu da bizim kendi öz emeğimiz. Parti yeterince tanıtılmadı diye burukluk duyan herkesten çok bu yoldaşlarımızdı. Ve bugün onlar sayesinde biz kendi öz emeğimizin karşılığını alıyoruz. Zerre kadar fazla bir şey almıyoruz, hariçten hazır bir şey almıyoruz. Kendi yoldaşlarımız onlar, partimizin yöneticileri ve önderleri. İmzalı imzasız yayınladığımız bir sürü temel önemde yazı ve belgenin yazarları onlar. Bunlar bizim üyelerimiz olmaktan öteye, Kuruluş Kongremiz’de seçilmiş Merkez Komitesi üyelerimiz. Bu parti onların partisi, onların kendi öz emeğinin ürünü. Onlar bu partinin özü, özeti, onlar bu partinin kartalları.

Habip yoldaş MK’ya yazdığı son mektubunda; önemli olan bedel ödemek değil, biz bu bedeli ödemeye hazırız; asıl önemli olan, partinin bundan politik olarak gereğince yararlanmasını bilebilmesidir, diyor. Bütün bunlar şaşırtıcı değil. Bu normal olan, olması gereken. Hani yıllardır; yeni bir çizgi, yeni bir kültür, yeni bir gelenek, geçmişi ileriye doğru aşmak, küçük-burjuva devrimciliğini daha ileri bir düzeyde proletarya devrimciliği temelinde üretmek deyip duruyorduk, değil mi? Bu sözler boşuna edilmemişiyse eğer, bir samimiyeti, bir hedefi ve çizgiyi ifade ediyorduyorsa, ortaya çıkan durumda da olağandışı bir şey yok. Biz buyuz işte.

Yoldaşlarımızı abartıp bir tür efsaneleştirmek bizim işimiz değil, tam tersine, biz onları gerçek kişilikleri ile ortaya koyuyoruz. İşin aslında halihazırda fazla bir şey de yapıyor değiliz. Halihazırda ne yapıyoruz? Kendimiz neredeyse henüz hiçbir şey söylemiş değiliz. Partinin bu yoldaşların siyasi özgeçmişlerine ilişkin yayınladığı kısa metinler dışında, ne yayınlıyorsak onlardan yayınlıyoruz. Onların teorisi ya da pratiği, onların düşünceleri ya da eylemi... Neye göre eylemi diyorum. Siyasi savunma bir düşünceden çok bir eylemdir. İnsan bir gazeteye bir makale yazar, o bir

1999: Çatışmayı kaybettik, savaşı kazanacağız!

'99 yılında öğrenci gençlik hareketi

'95-'96'da yükselen gençlik hareketi, sonraki dönemde içine girdiği düşüş eğiliminden henüz çıkabilmiş değil. Gerilemenin ilk yıllarında yükseliş döneminde eline geçirdiği mevzileri büyük ölçüde kullanabilen gençlik, '99 yılında artık bunları da tümüyle kaybetmiştir. Karşı koyabilecek ciddi bir devrimci gençlik hareketinin yokluğu koşullarında, burjuvazi bütün mevzileri geri almayı başarmıştır.

Saldırıları ve gençlik hareketi

Soruşturma ve hukuk terörü ile, burjuvazinin kendi hukuku bile çiğnenerek, yargı kurumlarının kararı beklenmeksizin üniversite yönetimlerine "yasa dışı" eylemlere katılan öğrencilere soruşturma açarak onlara ceza verme yetkisi tanındı. Yağdırılan cezaların ağırlığına kararlı bir mücadele çizgisinden yoksunluk da eklenince, öğrenci kitlelerinde alanlara her çıkışın yeni bir soruşturma demek olduğu düşüncesi hakim oldu. Üstelik bu terör yalnızca üniversite kapıları içinde sınırlı kalmadı. Faşist sermaye devleti, YÖK aracılığıyla, soruşturma terörünü öğrencinin okul dışı yaşamına da yaymayı hedefledi. Bu yolla öğrenci gençlik, gerek okul dışında katıldığı kendi eylemliliklerinden, gerekse işçi-emekçi eylemliliklerinden yalıtılmaya çalıştı.

Liselere ve üniversitelere yönelik faşist saldırılar yıl boyunca sürdü. Onyıllardır süren geleneğe yakışır şekilde, sivil faşist çetelere her defasında gereken cevap verildi. Ancak, yine her zaman olduğu gibi, bu saldırıların resmi faşist güçler ayağı, hedef tahtasında gereken yere yerleştirilemedi.

Yılın başında Öcalan'ın yakalanması, Kürt ulusal mücadelesinin tam teslimiyet çizgisine geçmesiyle sonuçlandı. Buradan güç alan devlet, özellikle yılın ilk yarısında şovenizmi alabildiğine körükleyerek, bu cephe savaşını tamamen kazanmayı hedefledi. Bunun sonucu, yoğunlaşan sivil faşist saldırılar ve MHP'nin seçimden ikinci parti olarak çıkması oldu. Ancak buradan hareketle gençliğin MHP'ye kaydığını söylemek isabetli olmayacaktır. MHP'ye oy veren gençlik, fazlasıyla teşhir olmuş DYP-ANAP-FP gibi partilerden ümidini keserek uzun yıllardır "denenmemiş" olan MHP'ye yönelen genel seçmen kitlesinin gençliği olmuştur. Buna eklenebilecek bir ek etken, apolitik işsiz gençlik kitlesinin "iş" gibi bir öz talebinin MHP tarafından istismarıdır. Ancak, hükümetin kurulmasının hemen ardından aldatılmış bu kesimden gelen tepkiler, MHP'ye sunulan desteğin ne kadar kısa dönemli olduğunu gösteriyor.

Mart süreci, polis-soruşturma-hukuk terörüne ve kitle hareketliliğinin dibe vurduğu koşullara rağmen, mücadele geleneğine sahip çıkılan militan eylemliliklere sahne olmuştur. Tüm ülkede militan, yer yer kitlesel, yer yer işgalli, bol gözaltı ve tutuklamalı 8-12-16-21 Mart yıldönümleri dışında da gençlik bu süreci güncel gelişmelere yönelik eylemliliklerle daha da zenginleştirdi. Kürt ulusal hareketi önderliğine yönelik komploya, bunun üzerinden yükseltilen şovenist tarihi ve devrime yönelik ideolojik saldırı ve karalama kampanyalarına karşı geliştirilen eylemlilikler, 3 Mart'ta Çukurova Üniversitesi'nde kitlesel açık bir "Halkların kardeşliği" yürüyüşüyle (yurtseverlerin katılmadığı) doruğuna ulaştı. Limter-İş Merkez Eğitim Uzmanı Süleyman Yeter'in faşist diktatörlük tarafından işkencede katledilmesi de birçok üniversitede eylemlili protestolara yol açtı.

1 Mayıs'ta kendini ağırlıklı olarak üniversite birim kortejleri üzerinden ifade eden gençlik, tüm toplumsal geri ortama rağmen, kitlesel biçimde alanlara yönelmiştir. MHP'nin seçim başarısı da 1 Mayıs'a

katılım tereddütünü silen bir etki yaratmıştır. Seçimler ile 1 Mayıs süreci arasında sivil faşist saldırıların hedef aldığı birimlerde (DTCF gibi) daha kitlesel katılımlar gerçekleşmiştir. Şüphesiz bu genel olarak kitle hareketinin dibe vurduğu koşullar çerçevesinde bir kitlesellik olarak anlaşılmalıdır. Sürecin genel durgunluğu ve soruşturma-hukuk terörü dahil devlet terörüne karşı devrimci bir çıkışın olmadığı koşullarda, bu tepki katılımı da alana yeterli ölçüde yansımamıştır. Katılımın üniversite birim kortejleri ya da Eğitim-Sen'in içinde yer alması ise, devrimci önderlik boşluğundan ileri gelen bir olgudur.

Üniversiteye giriş sınavı işçi-emekçi çocukları aleyhine daha da adaletsizleştirilerek, Ağırlıklı Orta Öğretim Başarı Puanı uygulaması getirildi. Üniversite kapıları işçi-emekçi çocuklarına biraz daha kapatıldı. Ücreti artık milyar sınırını zorlayan dersanelere gitmeden üniversiteye girebilmek hayal oldu. Buna karşı, henüz sonuç alıcı olmaktan uzak olsa da, liseli gençlik bir dizi eylemlilikler geliştirmeyi başardı. Bu, liseli gençliğin gelecek dönemdeki mücadele potansiyelinin bir göstergesiydi.

Eğitimde özelleştirme, bu saldırıya karşı durabilecek devrimci gençlik hareketinin yokluğu koşullarında dizginlerinden kurtuldu. Üniversitelerin parça parça satılması hızlandı. Hedefteki ilk üniversiteler; Boğaziçi, İTÜ, Yıldız Teknik Üniversitesi, ODTÜ ve Hacettepe. Bunun ilk adımlarından biri olan yemekhanelerin özelleştirilmesine karşı, Mart ayında ODTÜ'de, bütün ortaklaşırma çabalarına rağmen yalnız kalan Birimler Oluşumu'nun girişimiyle öğrenci sofraları kuruldu. Yemekhanenin özelleştirilmesi bir süreliğine yavaşlatılsa da gündemden düşmedi. Özel yemekhaneler zaten var. Kantinler satılmış, yurtlarda özelleştirmenin ilk adımı geçen yıllarda atılmış ve bir yurt özelleştirilmiş durumda. Boğaziçi Üniversitesi'nde başlayan özelleştirmeye karşı yaz ortasında başlayan ve eğitim emekçileriyle öğrenci gençlik muhalefetini birleştirebilecek özelleştirme karşıtı bir girişim, öğrencilerin dar grupçu anlaşmazlıkları arasında yılın sonuna doğru boşa çıktı. İTÜ Maslak Kampüsü'nde ise, öğrencilerin kısa ders aralarında biraraya gelip kaynaştıkları fakülte kantinleri hiçbir tepki görmeden kapatılmış, yerine yemekhane binasında merkezi bir tek kantin açılmıştır. Yaz okulları soygunu ise artık öyle genel bir uygulamaya konu olmaktadır ki, öğrenim 12 ay boyunca sürüyor gözükmektedir.

Bunların dışında YÖK, Fen ve Edebiyat fakültelerinde okuyan öğrencilerin formasyon dersleri olarak öğretmenlik yapma haklarını elinden aldı. Eğitim fakültesi mezunlarına ise "sıralama sınavı" saldırısı gündemleştirdi. Böylece devlet kendi verdiği diplomaları fiilen geçersiz saymış oldu. Bunun bir sonucu eğitim fakülteleri mezunları açısından süregiden işsizliğin meşrulaştırılması; diğer bir sonucu ise, aynı üniversite giriş sınavlarında olduğu gibi, taşra üniversitelerinden mezun olanların önemli oranda saf dışı edilmesi olacaktır.

Öğrenci gençlik '99'un son eylemliliklerini 6 Kasım YÖK protestolarında yaşadı ve gelecek binyıla tükenmeyen umutlarını taşıdı. Tüm yurttaki gerçekleştirilen militan eylemler, herşeye rağmen, gençliğin son sözünü söylemediğinin ifadesiydi. Ankara'daki eylemlerden birinde öğrenci gençliğin işçi sınıfıyla ortak eylemliliği ayrıca dikkate değdi. İstanbul'da ise 5 ve 6 Kasım'da ayrı ayrı eylemler yapıldı. 5 Kasım'da Beyazıt Meydanı, çatışmalı eylemlerle yine öğrenci gençliğin oldu. 6 Kasım

Cumartesi günü TÜYAP önünde yapılmaya çalışılan basın açıklamasına ise polis yine saldırdı.

Ne geçmiş tükendi, ne yarınlar...

'99 yılı gençlik açısından kayıp bir yıl olarak geçti. Daha çok karşılanamayan saldırıların egemen olduğu ve genel gençlik kitlesinin mücadeleden uzaklaştığı böyle bir dönemde bile, Mart süreci ve 6 Kasım gibi eylemliliklerle gençlik mücadele geleneğine sahip çıktı. Bu gençliğin, çatışmaları kaybetse bile, asla teslim olmayacağını göstergesidir. Kazanmak için asgari koşulları mevcuttur. Zira kazanabilmenin asgari koşulu hiçbir şart altında teslim olmamaktır. Gençliği ön açıcı perspektiflerle ve doğru bir mücadele çizgisine kazanmak görev ve sorumluluğu ise genç komünistlerin omuzlarındadır.

'99'da zindanlar: Hücre tipi saldırısı, baskı, katliam ve direniş

Faşist sermaye devleti '99 yılında işçi ve emekçilere dönük, tarihinin en kapsamlı yıkım saldırılarına girişti. Bu yıkım programını sorunsuz uygulamanın yolunun, genelde devrimci ve komünist hareketin, özelde ise cezaevlerindeki devrimci ve komünist tutsakların ezilmesinden geçtiğinin bilinciyle hareket etti. Devrimci örgütleri toplumsal dinamiklerden koparma doğrultusunda sürekleştirdiği devlet terörünü zindanlarda da tamamlayan saldırılara hız verdi. Bu saldırılara paralel olarak da "demokratikleşme" manevraları gündeme getirildi.

Özellikle PKK'nin yaşadığı tasfiyeciler-teslimiyetçi süreç faşist devletin bu yönelimine büyük olanaklar sağladı. Bu tasfiyeciler ortamı devletin "demokratikleşme" manevraları, DGM "reformu" ve af saldırılarıyla da birleşerek, zindanlardaki liberalleşen parti ve örgütler ile PKK kitlesi üzerinde somut bir beklentiye dönüşerek karşılığını buldu. Devletin kimliksizleştirme ve teslim alma saldırısı bu güçler üzerinde tüm olumsuz sonuçlarıyla boy verdi. Faşist devlet buradan da aldığı güçle başkent in göbeğinde bir faşist katliama yönelebildi. Bu katliamla devrimci tutsaklara, "ya teslim olursunuz, ya da katlederim" mesajı veriliyordu. Ulucanlar katliamıyla saldırılarında ne kadar pervasız olduğunu gösteren faşist devlet, "cezaevlerinde devlet otoritesini mutlaka tesis edeceğiz" şeklinde kararlılık gösterileriyle, ileriye dönük yeni katliam planlarına sahip olduğunu açıkça ilan etti.

Sermaye devleti '99 yılında zindanlara yönelik olağan saldırılarını kesintisiz sürdürürken, Ulucanlar'da da katliamcı kimliğini tescil etti. Tutsakların tedavilerinin engellenmesiyle imha sürerken, can bedeli kazanılmış haklar gasp edildi. Tutsak aileleri ve avukatları sürekli bir biçimde tacize uğradılar, gözaltına alınıp işkenceden geçirildiler.

Zindanlarda tutsaklara sağlıksız yaşam koşullarının dayatılmasıyla salgın hastalıklar yaygınlaştı. Tutsakların tedavileri engellenerek yürütülen sessiz imha politikasıyla birçok devrimci tutsak katledildi. Halen tedavileri engellenen birçok tutsak ölümle yüzyüze bulunuyor.

Saldırının odağında hücre tipi saldırısı vardı

Faşist devlet zindanlara yönelik saldırıları devrimci tutsakları F tipi tabutluklara sokma planı doğrultusunda yürüttü. Bunun için bir yandan azgın bir terör politikası izlerken, diğer yandan cezaevlerindeki mafya artıklarının devlet kontrolündeki rant dalaşım sistemli bir propaganda malzemesi haline getirerek F tipi saldırısına zemin hazırladı. Devlet, Bayrampaşa'daki çete artıklarının hesaplaşmasına "kimseye zarar gelmemesi için uğraşyoruz" diyerek yaklaşırken, burjuva basın "Bayrampaşa'da kaleşnikof bile var" şeklinde propaganda yürütüyordu. Birkaç gün sonra Ulucanlar katliamı gerçekleştirildi.

Sermaye devleti F tipi saldırısı hazırlıklarını '99 yılı başında burjuva medyanın aşağılık propagandası eşliğinde açıkladı. Ancak "F tipi" olarak tanımlanan hücre tipi saldırısı hiç de yeni değildi. Daha önce defalarca Eskişehir tabutluğuyla denenmiş ve her seferinde devrimci tutsakların can bedeli direnişleriyle boşa çıkarılan saldırı yeni bir makyajla yeniden başlatılıyordu. F tipi cezaevlerinin inşası uzun süredir gizlice yürütülmüş ve Kartal F tipi açılarak Tuzla deri işçileri ve bazı PKK'li tutsaklar buraya konulmuştu.

Yine aynı dönemde hücre tipi saldırısıyla sembolleşen Eskişehir tabutluğu da bir kez daha devrimci tutsaklara açılarak, Çankırı Valisi'ne düzenlenen bombalama eyleminden yargılanan Ertürk kardeşler ve diğer cezaevlerinden kaçırılan birkaç devrimci tutsak bu tabutluğa konulmuştu. Ertürk kardeşlerin açlık grevinin 65. günlere varmasıyla, tüm cezaevlerindeki devrimci tutsaklar rehin alma ve barikat eylemleriyle direnişe geçtiler. Bu saldırı bir kez daha devrimci tutsakların direnişleriyle püskürtüldü.

Ancak F tipi cezaevlerinin yapımı bütün hızıyla devam ederken, bir kısmı açılmak üzere hazırda bekletilmektedir. Şu an Ayaş, Edirne, Kırklareli, Bolu ve Kocaeli'nde F tipleri bitirilme aşamasındayken, yenileri için ihaleler açılmış durumda. Sermaye devleti cezaevleri üzerinde yürüttüğü yalana dayalı propagandayı "bu sorunları F tipleri çözecek" şeklinde bağlayarak, 2000 Mayıs'ında tabutlukları devreye sokacağını ilan etmektedir. '99 yılı sermaye devletinin büyük katliamlar pahasına da olsa bu saldırıyı hayata geçirmedeki pervasızlığını ilan ettiği bir yıl olmuştur.

Katliamcı politikanın diğer yüzü: Af ve demokratikleşme manevraları

Sermaye devleti devrimci güçlere yönelik katliamcı politikalara hız verirken, bu politikanın diğer yüzü olarak af ve "demokratikleşme" manevralarıyla da faşist yüzüne makyaj çekme operasyonlarına girişti. Devrimci tutsaklara teslimiyeti dayatıp, devrimci kimlikte ısrar gösterenler üzerindeki terörünü katliam boyutlarına vardırırken, af ve demokratikleşme manevralarını ise devrimci kimlikten soyundurduğu güçlere düzen içerisinde alan açmak doğrultusunda yürüttü. Bu politika çoktan düzene kapağı atmış olan TDKP artıkları tarafından utanç verici bir "genel af" talebiyle karşılanırken, PKK'nin girdiği teslimiyet bataklığı zindanlardaki PKK tutsakları üzerinde ciddi bir beklenti yarattı. Girilen bu yol, yılları bulan kan ve can bedeli mücadelelerle yaratılan tüm değerlerin yitirilmesiyle sonuçlandı. Devlet "af"ın gerçek içeriğini PKK'li tutsak kitlesine pişmanlığı dayatarak gösterdi. PKK'nin pişmanlık yasasına temel itiraz noktası yöneticileri kapsamaması nedeniyle demokratik olmadığı şeklindeydi. Bu gerçekte pişmanlığın açıkça kabulüydü ve PKK'li tutsaklar üzerinde kimliksizleşmeyi ve devrimci değerlerden yoksunlaşmayı daha da derinleştirdi.

Af saldırısının bir ayağı da elbette F tipi saldırısına bir hazırlıktı. Sermaye devleti af saldırısıyla devrimci tutsakların belli bir kitlesini (yardım, yataklık vb. maddelerden yargılananlar) serbest bırakıp, geriye kalan ileri kadroyu daha rahat F tiplerine sokmayı planlamaktaydı.

Af kanunu, gerek çete artıklarının af kapsamına alınmasının kamuoyunda yarattığı tepki, gerekse teslimiyetçi platformun sonuçlarını derinleştirme ihtiyacıyla bağlantılı olarak, 2000 yılına bırakılmış durumda.

Sermaye devletinin '99 yılındaki "demokratikleşme" manevraları somutta DGM ve "yargı reformu" olarak şekillendi. DGM'lerdeki askeri

yargıcın çekilmesiyle yapılan "reform" yalnızca düzenin kirli ve kanlı yüzüne yeni bir cila çekme işlevi gördü. Sonuçta DGM'ler, '99 yılında da, düzenin cüppeli terör makinaları olarak çalışmaya devam ettiler. Devrimci tutsakların DGM'lere karşı 5 Eylül '98'de başlattıkları DGM boykotu 5 Ocak '99'da sona erdi. Eylem DGM'leri bu süre zarfında çalışamaz duruma getirirse de, bu terör makinasını parçalamaya yetmedi. Duyarlılığın işçi ve emekçi kitlelere mal edilememesi bu zayıflığı doğuran en temel etkeni. TÜSİAD'ın ortaya attığı "yargı reformu" ise, DGM'lere yapılan makyaj dışında, tasfiyeciler liberallerin oyalandığı bir sis bombasından başka bir işlev taşımadı.

Ulucanlar katliamı: Direniş ve teslimiyet

Devrimci tutsaklara dönük saldırı politikası Ulucanlar katliamıyla doruğuna ulaştı. Sermaye devleti Ulucanlar'da "ya teslimiyet ya ölüm"ü dayattı. Devrimci tutsaklar ölümüne direnişi seçerek bir kez daha teslimiyeti reddettiler. Tasfiyeciler bataklıkta yürüyenler ise teslimiyet yolunu tuttular.

Ulucanlar aynı zamanda, teslimiyetçi platformda yürüyenlerin yaydıkları "demokratik cumhuriyet" hayallerine inen kuvvetli bir şamar oldu. Sermaye devleti demokrasi adına gerçekte teslimiyeti, onursuzluğu, suskunluğu dayatıyordu. Eğer teslimiyet ve onursuzluk kabul edilmezse vahşi bir barbarlık dayatılacaktı. Ulucanlar bu anlamıyla insanlık dışı vahşetin sergilendiği bir arena oldu. Otomatik silahlarla katledilen tutsakların ölü bedenlerinin parçalanması, işkenceden geçirilmesiyle, Ulucanlar çürüyen düzen gerçekliğinin bir aynası oldu.

Devrimci tutsaklara sahip çıkmalıyız!

Faşist devlet devrimci tutsaklara karşı katliama varan bir saldırıyı Ankara'nın göbeğinde gerçekleştirebilecek kadar pervasızlaşabiliyorsa, bu, 2000 yılındaki saldırıların ne kapsamda gerçekleştirileceğinin önden habercisidir. Sermaye devleti bugünden tüm hazırlığını devrimci tutsakları hücrelere kapatabilmek üzerine yapmakta, yeni katliamlara zemin düzlemektedir.

Devrimci tutsakların bu saldırıya karşı bir kez daha bedenlerini ortaya koyarak karşı duracaklarından kimsenin şüphesi yoktur. Ancak bu karşı duruşun tutsakların can bedeli direnişleriyle sınırlı kalması, yeni Ulucanlar'ın yaşanması demek olacaktır. Eğer katliamların süreceği açık bir gerçekse, devrimci tutsakları sahiplenmenin, devletin saldırılarına karşı set olmak için bugünden harekete geçmenin, bu yönde çok yönlü bir çaba içine girmenin zorunluluğu ortadadır.

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları:

Yeni binyılında insanlığın tarihsel yürüyüşünü selamlıyoruz!

Gelecek bizim kararımız ve eylemimizde gizlidir!

(Arabaşlıklar Kızıl Bayrak tarafından konulmuştur.)

Tarihi gerçekler ortadadır. Yaşanan gerçekleri kimse yoksayamaz ve başka türlü de gösteremez. Kürdistan devrimi büyük tarihi hesaplaşmasının ürünüdür, yalanla yok edilemez. Eğer biz, yenilgimizin gizli olduğu gerçeğe cesaretle yaklaşır ve aşma gücünü gösterirsek, düşmanın kazanma iddiasında bulunduğu zaferin ne denli sahte olduğunu da açığa çıkarmış olacağız. Çünkü bu TC açısından gerçekten de sahte bir zaferdir. Aynı sahtelik, PKK Başkanlık Konseyi'nin "Demokratik çözüm ve barış" adı altında yaratmaya çalıştığı zafer görüntüsü açısından da geçerlidir. Oysa savaşı yaratan nedenler olduğu gibi duruyor. Çelişki kendini dayatıyor. Savaşla yarattığımız tüm kazanımlar henüz elimizdedir. Yeter ki bunların bilincinde olalım ve tavrımızı ortaya koyalım.

21. yüzyıl sahte zaferlerin bir balon gibi söndüğü başlangıçlara tanıklık edecektir. Tarihin ilerletici güçlerine, yani kendi gücümüze de inanıyoruz. 21. yüzyıl asla insanlığın geriye düştüğü bir yüzyıl olmayacaktır. Kaldı ki bu tarihin diyalektiğine de aykırıdır.

İnsanlık bu kez yeni yıl, yeni yüzyıl ve yeni binyılı birlikte karşıladı. Bunun büyük heyecanı duyuldu. Elbette insanlığın büyük tarihsel yürüyüşünde yeni bir yüzyıl ve yeni bir binyıla giriş büyük bir olay, büyük bir heyecan nedenidir. TV'ler başta olmak üzere dünyaya hakim olan basın-yayın tekellerinin yaratmaya çalıştığı sahte heyecanlar ise, gerçekte tarihsel bilinci ve tarih yürüyüşünün yönünü karartmaya dönük büyük bir operasyon olarak önümüze serildi. Sahte kıyametler, sahte g.....ler (okunamadı-KB), sahte neşe ve coşkularla beraber işlendi. Oysa dünyanın bir de gerçek gündemi vardı. Işıklı gösterilerin ardından yaşanan acı, kan ve sömürü üzerine kurulu bir günemdi bu.

Kürdistan Devrimi'ni boğma planları

Bizim ülkemizde de, yeni yüzyıla, yeni binyıla iki ayrı gündemle girildi. Biri egemenlerin gündemi idi. Diğeri ise bizim gündemimiz. Aslında bizim coğrafyamızda da, 2000 yılına giriş hazırlığı, bunun planlanması ve uygulaması çok önceden başladı. 20. yüzyılın nasıl sonuçlanacağı ve 21. yüzyıla nasıl bir başlangıç yapılacağı konusu, devrim ve karşı-devrim güçleri açısından Türkiye ve Kürdistan gerçekliğinde Ortadoğu coğrafyasıyla da sınırlı olmayan bir öneme sahipti. Bunda en büyük pay ise, Kürdistan Devrimi'ne

aitti. 21. yüzyıla başlangıç, Kürdistan Devrimi açısından "çağdışı"nda kalmışlığın ifadesi haline getirilmek istendi. 1998 9 Ekim Komplosu ile startı verilen ve 15 Şubat 1999'da PKK Genel Başkanı Öcalan'ın uluslararası bir operasyonla kaçırılarak TC'nin eline teslim edilmesiyle yeni bir aşamaya sıçratılan komplo, 31 Mayıs İmralı duruşmaları ardından bütün renkleri ve amacıyla birlikte somutlaştı.

20. yüzyılın final yılları olarak değerlendirdiğimiz son iki yılı, Kürdistan savaşının tam anlamıyla uluslararası bir boyut kazanmasına tanıklık etti. Kürdistan Devrimi'nin 20. yüzyılı zaferle tamamlaması, sadece Kürdistan halkı açısından, sadece TC devletinin akıbeti açısından değil, emperyalizm-sosyalizm savaşı açısından da bir kilometre taşı olma özelliği taşıyordu. Ekim Devrimi ile başlayan 20. yüzyılın Kürdistan Devrimi ile tamamlanması, özellikle reel sosyalizmin tasfiyesi sonrası emperyalizmin yaratmaya çalıştığı sahte zafer havasını yok edecek ve halklar için yeni yüzyılın gerçek doğrultusunu çizecekti. Kısaca Kürdistan Devrimi şahsında yaşanan mücadelede, sosyalizm mi emperyalizm mi kazanacak sorusu gündemdedi. Emperyalizm tarafından 20. yüzyılın son vuruşu da işte bu noktaya yapıldı. Bu açıdan Kürdistan Devrimi üzerinde yaşanan ve halen de devam eden savaş, 20. yüzyılın tanımı ve 21. yüzyılın seyri açısından tüm dünyayı ilgilendiren bir özellik taşımaktadır.

Biz de 21. yüzyıla bu eksenle bakmaya çalışacağız. 21. yüzyıla girerken, PKK resmi yönetimi tarafından Kürdistan'da artık devrimin ve sosyalizmin zaferinden değil, "demokratik sistemin zaferi" söyleminden bahsediliyor. Bu söylem, İmralı duruşmalarıyla alınan kesin dönemecin ifadesidir. PKK de resmen bu dönemeci kabul etti ve 7. Olağanüstü Kongreyi de bunun için önüne koydu.

25 yıldır Kürdistan halkına özgürlük-bağımsızlık ve sosyalizm doğrultusunu gösteren PKK'nin, Önderliği şahsında yaşadığı yenilgi ile emperyalist-kapitalist sistemin içinde yer bulma arayışlarına yönelmesi, elbette ki halklar ve sosyalizm güçleri açısından çok önemli bir zaaf oluşturmuştur. Ancak aynı oranda da, yenilgi noktalarını oluşturan zaaflarıyla yüzleşmesi ve nasıl güçleneceğini görmesini de sağlamıştır. 20. yüzyılın sosyalizm ve ulusal kurtuluş hareketleri deneyimlerinin bu son dersi, içine girdiğimiz 21. yüzyılı kazanma çabamızda önemli bir deneyim oluşturmaktadır. Kısacası, yaşanan kayıp güncel olarak ne kadar büyük olursa olsun, bunun 20. yüzyıla ait zaafaların da geride bırakılması olduğunu görüyoruz.

Öcalan şahsında yaşanan yenilgi

21. yüzyılın başlangıcındaki durumu ve dersleri kısaca şöyle ifade edebiliriz: TC Devleti ve dayandığı emperyalist sistem, Ortadoğu'da Kürdistan Devrimi'ni Önderliği şahsında yenilgiye götürmenin önemli bir avantajını elde etmiştir. Bu güçler, PKK şahsında sadece askeri olarak değil, politik, ideolojik ve felsefi olarak da bir zafer havasını yaratmanın peşindedirler. Sosyalizmin yenildiği ve "demokratik sistemin kesin zafer kazandığı" tezi bu amaçla işlenmektedir. Aynı zamanda, TC de buradan, devlet temellerini oluşturan tüm tarihi ve ideolojik tezlerini aklama, Kemalizmi YDD projesi içinde kendini yeniden biçimlendirmenin ideolojisi haline dönüştürme, çürümüş devlet yapısını

yeniden organize etmenin harcı haline getirme hesabını gütmektedir. Yani devrimin tasfiyesi TC'nin yaşaması, aynı oranda da bölgede emperyalist sistemin plan ve amaçlarının uygulama sahası bulması anlamına gelmektedir. Devrim öldürülerek, Kürt halkına sistemin içine kendi adıyla köleşme alanı açılmaktadır. Kimlik ve kültürel haklar denilen olay, Kürdistan Devrimi'nin katledilmesinin formülasyonu olarak ortaya konulmaktadır.

PKK Başkanlık Konseyi de yaptığı tüm açıklamalarda, böyle bir formülasyon içinde yer alma isteğini açıkça beyan etmekte, devrimin öldürülmesine bizzat kendi elleriyle katılması karşılığında, düzen içinde legal olarak yer almalarına şans tanınmasını istemektedir. Ancak, bütün bunlara rağmen hala, artık ne anlama geldiği belirsiz bir "sosyalizm" iddiasından da vazgeçmemiş görünmeye özen göstermektedir. Tabi bu artık, PKK'ye bugüne kadar yön ve renk veren sosyalizm değildir. TC'nin ve emperyalist güçlerin tüm tezleri ve iddialarıyla birleşen bir PKK de artık eski PKK değildir ve nitekim "Demokratik Cumhuriyet" çizgisi kendi adını da resmen ifade edecektir.

21. yüzyılda TC'nin ilk gündem maddesi, İmralı duruşmalarından çıkan idam kararının infazı üzerine yoğunlaşmıştır. Herkes de bilmektedir ki, bu artık sembolik bir karar olmaktan öte anlam taşımamaktadır. Çünkü infaz yapılmıştır. Çünkü Kürdistan Devrimi, ideolojik, stratejik ve örgütsel olarak tasfiyeye uğratılarak hüküm uygulanmıştır. PKK Genel Başkanı ise İmralı'da bunun ifadesi olarak tutulmaktadır ve tutulacaktır. Bu, karşı-devrim güçlerinin "demokrasinin zaferi" sloganıyla şimdi bu safta olmak isteyenlerin iddiası ve inancıdır. Artık onlar için devrimle ilgili mesele önemli oranda halledilmiştir. Şimdi, bunun üzerinde kendilerini yeniden nasıl biçimlendireceklerinin, değerlerin üzerinde nasıl varolup, sömüreceklerinin telaşlı hesapları içindedirler.

Halklarımız ve devrimci-sosyalizm güçleri köklü bir muhasebe ile yüzyüzedirler

Bizler için ise, durum farklıdır. Kürdistan-Anadolu halkları ve devrimci-sosyalizm güçleri, çok önemli bir muhasebe ile yüzyüzedirler. Öncelikle Kürdistan halkı ve devrimcileri, devasa boyutta büyüyen bir devrimin nasıl olup da böyle bir yenilgi noktasına geldiğini çok iyi ortaya koymak ve zaaflarını aşmak tarihsel sorumluluğunu taşımaktadırlar. Yine Anadolu halkları ve devrimci güçleri de, yüzyılı aşkın sosyalizm tarihine rağmen yenilgiyi aşamaması ve Kürdistan devrimi ile buluşamamasının nedenlerini artık kesin bir bilimsellikte ortaya koymak, aşmak ve halk, emek ve sosyalizm bilinciyle sistemin karşısında varolduğunu kanıtlamak zorundadırlar. Bu iki sorgulama ve aşma hareketi birlikte yapılmaksızın, zaafların birbirini besleyeceği ve yenilginin aşılamayacağı artık tartışmasız biçimde gözler önündedir. Sorun ne tek başına Kürdistan devriminin zaaflarıdır, ne de tek başına Anadolu devriminin zaaflarıdır. Bunlar bir bütündür ve birlikte ele alınmak zorundadır. Emperyalist sistem karşısında devrimci cephe olmanın gereği de buradan geçmektedir.

"Zaaflarımız yenilgimiz haline gelmiştir"

Kürdistan Devrimi'nin 21. yüzyıla girişte önemli

bir yenilgiyi yaşadığı gerçektir. Yenilgi, karşı-devrimin gücü üzerinden değil, bizim zaaflarımız üzerinden ortaya çıkmıştır. Zaaflarımız yenilgimiz haline gelmiştir. O halde öncelikle bunun çok iyi görülmesi gerekir. 20. yüzyıla damgasını vuran emperyalizm-sosyalizm savaşında, Türkiye ve Kürdistan devrimlerinin ideolojik, politik ve örgütsel konumlanışı nasıl seyretmiştir? Bilimsel sosyalizmin felsefi ve ideolojik olarak kavranışı ve uygulanışı pratiğimizde nasıl somutlanmıştır? Emperyalizm-sosyalizm savaşının politik kavranışı ve uygulama sorunları nasıl somutlanmıştır? Kürdistan ve Türkiye’de tarihin işleyişi, bu iki ülke gerçeğinin diyalektiği nasıl kavranmıştır? Kürdistan’da ulusal kurtuluş ve sosyalizm mücadelesinde sınıf öncülüğü nasıl ele alınmış ve pratik uygulaması nasıl seyretmiştir? PKK’de öncülük, önderlik ve kadro diyalektiği nasıl işlemiştir? Sınıf öncülüğünün partide somutlaşması-kurumlaşması sorunları nasıl ifadesini bulmuş ve nereden kaynaklanmıştır? Kürdistan Devrimi savaşında Parti, Ordu ve Cephe ilişkisi nasıl seyretmiştir? Parti’de, Ordu’da ve Cephe’de kurumlaşma sorunları kaynağını nereden almış ve neden çözümlenmemiştir? Bunun sonuçları ne olmuştur? Modern bir kurtuluş hareketi ve sosyalist bir öncü olma iddiasına rağmen, PKK’de özellikle son yıllarda damgasını vuran idealizm kaynağını nereden almıştır? PKK’nin özgür insanı temsil iddiasıyla çelişen “Tanrı” kavramı, “tanrısal benzetmeler” nasıl ve neden bir ihtiyaç olarak kendisini dayatmıştır? Ve bunun sonuçları ne olmuştur? Modern bir kurtuluş hareketi ve sosyalist bir öncü iddiasına rağmen, PKK’de politikanın üretimi, uygulanması nasıl ve nerede somutlaşmıştır? Bunun nedenleri ve sonuçları nedir? Bölge ve dünya çapında sosyalizmin temsilinde öncülük iddiasına rağmen, dünya, bölge ve Türkiye sosyalist hareketine ideolojik ve pratik yaklaşım nasıl somutlaşmış, Kürdistan Devrimi’nin başarısı böyle bir ilişkiye ne ölçüde ve nasıl oturtulmuştur? Kürdistan Devrimi’nin zaferi için ideoloji-politika, strateji-taktik bağlantıları ne ölçüde doğru ele alınmış, pratikte gerçekleşen ne olmuştur? Kürdistan Devrimi’nin zaferi, söylem düzeyinde emperyalizm-sosyalizm çelişkisi üzerinde ele alınırken, pratikte çözüm nerede aranmış ve neden böyle olmuştur? Ateşkes süreçleri neden ve nasıl geliştirilmiş, sonuçları ne olmuştur? En son 1 Eylül 1998 tarihinde ilan edilen ateşkes, açıklandığı tarihlerde TC cephesinde bazı çevrelerden gelen talep üzerine diye açıkladığına göre, TC’nin mi PKK’nin mi iradesi bu ateşkes damgasını vurmuştur? 1 Eylül ateşkesinin daha sonra geliştirilen 9 Ekim Komplosu ve 15 Şubat olayının hazırlanmasında rolü nedir? 31 Mayıs İmralı duruşmalarıyla kamuoyuna deklare edilen PKK’nin her açıdan reddi ve tersine çevrilişi, nasıl olmuştur da PKK tarafından anında kabul edilmiş ve resmi görüş olarak ilan edilmiştir?

“21. yüzyıla bizi yenilgiye götüren zaaflarımızla yüzleşmiş olarak giriyoruz”

Bunlara benzer birçok soru daha sorulabilir ve sorulmalıdır da. Çünkü bugün geline noktada yaşanan yenilginin nedenleri bu sorularda gizlidir. Yarını kazanmamızın cevapları da bu sorularda gizlidir. Evet, biz 21. yüzyıla bizi yenilgiye götüren zaaflarımızla yüzleşmiş olarak giriyoruz. Güncelde, geçici olarak TC ve emperyalizm bir hamleyi kazanmış olarak görülüyor. Ancak şunu da görüyoruz ki, bu karşı-devrim hamlesinin kesin sonuç alıp-almaması yine bize bağlı. Onlar bizi zaaflarımızda boğmak istiyorlar. Devrimin kendi zaaflarını aşamayacağını, yarattığı putlarını kıramayacağını umut ediyorlar, tüm güçleri bu yönde sarfediyorlar. Ama aynı zamanda tam da bu noktada korkuyorlar.

Kabul etmek gerekiyor ki, zaaflarımıza bu kadar bel bağlamalarının da haklı yönleri var. Çünkü bütün dünyaya kafa tutmuş bir devrimci hareketin kadrolarını hangi noktadan bağlayabileceklerini çok iyi tespit etmiş

ve önemli sonuçlar da almışlardır. Böyle bir sonuç üzerinden isterik bir heyecan duymaları ve devrimi tümünden yok etme umudu beslemeleri anlaşılabilir. İmralı üzerinden yürüttükleri politikalar bunun çok somut ifadesidir. Şimdi yapılması gereken, halkın, sınıfın, kadronun özgür iradesinin temsili ve yargı gücünün örgütlü biçimde ortaya konulmasıdır. Savaş bu noktada düğümlenmiştir.

Kürdistan halkı ve savaşan güçleri, 25 yıllık mücadelede sömürgecilik ve emperyalist sistem karşısında korkularını çoktan yendi. Bu noktada çok ciddi sorunlarımız ve zaaflarımızın olmadığı açıktır. Bizler ölümlerle çoktan hesaplaştık ve yendik. Ama kendi yaşamımızı örgütleyemedik. Sömürgeciliğe ve emperyalizme karşı ulusal kurtuluş çerçevesini ve iradesini yarattığımız halde, bu çerçeve içinde ulusal kurtuluşa öncülük eden sınıfın iradesini kurumlaştıramadığımız ve kendi demokratik kurumlarımızı geliştiremediğimiz için, ulusal ve sınıfsal irademizi en kötü şekilde tehlikelere açık bırakmış olduk.

Sonuçta da bu tehlike ile yüzleştik. Parti yenilmediği, gerilla yenilmediği, cephe yenilmediği halde, Genel Başkan’ın tutsak düşmesiyle topyekün yenilgi konumuna düşmemiz bu zaafı bağlantılı olarak gelişti. PKK Genel Başkanı’nın başı üzerinde sallandırılan idam tehditi halkın imhası ile özdeşleştirildi. 25 yıllık mücadelemizin ürünü olan tüm kurumlarımız ve değerlerimiz bu özdeşleştirmede hiçe sayıldı. Ve aslında daha bu noktada, düşmanın politikalarının sonuç aldığı ilan edilmiş oldu. Oysa, Parti vardı, gerilla vardı, ayaklanmış halk vardı. Bunlar yok sayıldı ve yok olmaya mahkum edildi. Biz kaybetmedik, yenilmedik. Ancak yukarıda belirttiğimiz nokta üzerinden bir yenilgi ile yüzyüze bırakıldık. Şimdi sorun, PKK yapısının, gerillanın ve halk kitlelerinin bize dayatılan ve bize ait olmayan bu yenilgiyi kabul edip etmeyeceği noktasında düğümlüdür.

Özgürlük mücadelesinde kurtarıcıya sığınmak özgürlüğü peşinen kaybetmektir

Biz, PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları olarak, Partimiz, gerillamız ve halkımız adına, dayatılan bu yenilgiyi kabul etmeyeceğimizi ilan ettik. Partimizin çizgisine, 25 yıllık savaşla yarattığımız tüm değerlerimize, halkımıza inandığımızı ve zafer inancımızı ortaya koyduk. “Devrimler dönemi bitmiştir” söyleminin en başta kendi devrimimize hakaret olduğunu, “Demokratik sistem zafer kazanmıştır” demenin emperyalist sistem önünde diz çökmek olduğunu açıkça belirterek, bu söylem ve iddiaların karşısında durmayı devrimci ve insan olma onurunun vazgeçilmez gereği olarak gördüğümüzü ifade ettik. PKK öncülüğünde gelişen devrimin, Kürdistan tarihindeki diğer isyanlar gibi “isyan” olarak değerlendirilmesinin, aynı akıbetle mahkum görülmesinin, sonuçta da teslim olmak, ya da imha olmak dışında alternatif kabul etmemenin kendi inançlarımıza, değerlerimize, şehitlerimize karşıt düşmek olduğunu göstermeye çalıştık. İdeolojimizden, politikamızdan, Parti, Cephe ve Ordu örgütlenmelerimizden vazgeçerek ve bunları bizzat kendi ellerimizle yok ederek düşmandan “barış” talep etmenin, basit yaşam dilenciliği olmanın ötesinde bir anlamı olmadığını ve böyle bir yaşamın da onurlu olamayacağını anlatmaya çalıştık.

Şimdi tercihi bu noktada yapacağız. Ya binlerce örneği ile bize önderlik eden şehitlerimiz gibi yüceltilmesi gereken tek şeyin özgürlük ideallerimiz olduğu bilinciyle şehitlerimizin takipçisi olacağız, ya da TC ve sistem karşısında yaşam dilencisi olacağız. Aslında onur sahibi herkes için tek tercih olduğu açıktır. Ve bu tartışmasıdır. Ancak ortada öylesine korkunç bir

kandırmaca dönüyor ki, bu tercihleri açıkça tanımlamak da bir zorunluluk oluyor. PKK kadroları ve halkımız ne istediğini, vazgeçilmez temel çıkarlarının ne olduğunu net bir şekilde tanımlamalıdır. Özgürlüğün ellerimizde olduğunu biliyoruz. Özgürlük peşinde olan halklar, sınıflar ve bireyler asla kurtarıcı aramaz ve kurtarıcılara sığınmaz. Çünkü o noktada zaten özgürlük yok olur. Biz özgürlüğümüzü nerede kaybettiğimizi de o halde bir kez daha iyi düşünmeliyiz. TC ve bütün bir sisteme karşı ayaklanırken kazandığımızı nerede kaybettik, görmeli ve aşmalıyız.

Önce kendimizle hesaplaşacağız

Tarihi gerçekler ortadadır. Yaşanan gerçekleri kimse yoksayamaz ve başka türlü de gösteremez. Kürdistan devrimi büyük tarihi hesaplaşmasının ürünüdür, yalanla yok edilemez. Eğer biz, yenilgimizin gizli olduğu gerçeğe cesaretle yaklaşır ve aşma gücünü gösterirsek, düşmanın kazanma iddiasında bulunduğu zaferin ne denli sahte olduğunu da açığa çıkarmış olacağız. Çünkü bu TC açısından gerçekten de sahte bir zaferdir. Aynı sahtelik, PKK Başkanlık Konseyi’nin “Demokratik çözüm ve barış” adı altında yaratmaya çalıştığı zafer görüntüsü açısından da geçerlidir. Oysa savaşı yaratan nedenler olduğu gibi duruyor. Çelişki kendini dayatıyor. Savaşla yarattığımız tüm kazanımlar henüz elimizdedir. Yeter ki bunların bilincinde olalım ve tavrımızı ortaya koyalım.

21. yüzyıl sahte zaferlerin bir balon gibi söndüğü başlangıçlara tanıklık edecektir. Tarihin ilerletici güçlerine, yani kendi gücümüze de inanıyoruz. 21. yüzyıl asla insanlığın geriye düştüğü bir yüzyıl olmayacaktır. Kaldı ki bu tarihin diyalektiğine de aykırıdır.

Önce kendimizle hesaplaşacağız. Zayıf ve zaafı yanlarımızla yüzleşeceğiz. Acelemiz yok. Tarih bizden yana işliyor. Acelesi olanlar ömürlerinin tükendiğini düşünenlerdir. Biz ise yarınların bize ait olduğuna inanıyoruz. Bu inançla, PKK’nin Devrimci Çizgisi’nde direnen tüm yoldaşlarımızı, halkımızı, Türkiye devrimci-demokratik güçleri ve Anadolu emekçi halklarını ortak zafer tutkumuzla kutluyor, geleceğe yürüme kararlılığımızla selamlıyoruz.

PKK-Devrimci Çizgi Savaşçıları

4 Ocak 2000

Militan gösterileri sindiremeyen Alman gericiği kirli oyunlar peşinde **Rosa ve Karl polis provokasyonuna** **ve yasağa rağmen anıldılar!**

Alman proletaryasının seçkin önderleri ve AKP'nin kurucuları Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht, katledilişlerinin 81. yıldönümünde bir kez daha anıldılar. Her yıl Ocak ayının ikinci haftasında Berlin'de sayıları 100 bini bulan çeşitli uluslardan işçi, emekçi, devrimci, ilerici ve anti-faşistin katıldığı görkemli gösteriler (yürüyüş- mezarın ziyareti) biçiminde gerçekleştirilen anma, bu kez de provokasyona ve yasağa rağmen yapıldı.

Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i anma amaçlı gösteriler 1920'li yıllardan beri yapılmaktadır. Yalnızca Hitler faşizmi dönemi bunun istisnasıdır. Son yıllardaki anmalar ise, belli bir ısrar ve inatla gerçekleştirilen merkezi- kitlesel dev gösterilere dönüşmüştü. Gitgide militan ve politik bir karakter kazanmıştı. Onbinlerce işçi, emekçi ve devrimci Berlin'de buluşuyor, "herşeye rağmen" kapitalizmi lanetliyor, sosyalizme bağlılıklarını dile getiriyorlardı.

Bu anmaları önemli ve anlamlı kılan asıl yön de buydu. Dikkate değer olan, tüm bunların, "duvarların yıkıldığı" bir tarihten sonra, "sosyalizmin bittiği" ve "kapitalizmin ebediliği"nin ilan edildiği "Berlin duvarı"nın hemen dibinde, Almanya'da gerçekleşmesiydi.

Bu durum Alman gericiğini fazlasıyla rahatsız ediyordu. Bu nedenle özellikle son iki yılda bu gösterileri engellemek ve yasaklamak için büyük çabalar sarfedildi. Büyük bir kindarlıkla gösterilere ve göstericilere saldırıldı. Polis Almanya'nın çeşitli kentlerinden Berlin'e akan göstericileri kente sokmamak için yollara barikatlar kuruyor, terör estiriyor, gözaltılara ve tutuklamalara başvuruyordu. Gösteriler esnasında provokatif ortamlar yaratarak gösteriyi dağıtmaya çalışıyordu.

Göstericilerin kararlı tutumuyla bu çabalar her defasında boşa çıkartıldı. "Budala zaptiyeler" Berlin'de bir türlü düzeni hakim kılamadılar. Berlin her defasında görkemli gösterilere sahne oldu. Militan gösteri için buluşan onbinler, "gelecek yıl, aynı tarihte yine burada, Berlin'deyiz!" diyerek döndüler bu kentten.

Alman tekkelci burjuvazisi, yüzyılın başında, emperyalist yıkım savaşının hemen sonrasında, Alman devrimini boğmak ve devrimin iki önderi Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i katletmek için kirli yöntemlere ve provokasyonlara başvurmuş, sosyal-demokratların ihanetini de bu çerçevede kullanmıştı. Yeni yüzyılın başında bugün yine aynı yöntemlerden medet umuyor. Bu yılın gösterisini engellemek için yine kirli yöntemlere, yine provokasyona başvuruldu. Bu kez de SPD'nin terkettiği yeri doldurmaya hevesli PDS'li reformistlerin ihanetini kullandı.

Güya güvenlik güçleri, "silahlı ve bomba yüklü bir 'provokatör'ün gösteri günü

göstericilerin üzerine kurşun ve bomba yağdıracağı" ihbarını almıştı. Bu nedenle gösteri ya yapılmamalı ya da ertelenmeliydi. Gerçekte bu 'provokatör' Alman polisinin kendisiydi ve olan da tam bir provokasyondur. Alman polisi açıktan yapamadığını bir kez daha kirli yöntemlere başvurarak yapıyordu. Bu kirli ve basit oyunun figüranı ise PDS oldu. Polis-PDS işbirliği ile yalnızca saatler kala gösteri bir sonraki haftaya ertelendi. Daha doğrusu fiilen yasaklandı.

Alman polisi bu gösteriyi yasaklama yoluna gideceğinin işaretini daha geçen yıl vermişti. Öte yandan Alman devleti, kırmızı-yeşil koalisyonun işbaşına gelmesi ve Berlin'in yeniden başkent yapılmasından beri, Berlin'i her türlü gösteriye kapatmayı yoğun biçimde tartışmaktadır. Bu yasaklamayla bunun ilk adımları atılmış oldu.

PDS'e gelince, PDS'in grup başkanı Greger Gysi öteden beri, "biz bu anma gününün her türlü politik amaçla kullanılıp saptırılmasına karşıyız" şeklinde demeçler veriyordu. Nihayet buna uygun bir tutum sergiledi. Polisle işbirliği halinde Almanya'daki tek merkezi militan ve politik gösterinin yasaklanmasını sağladı. Kendi burjuvazisine uşaklık etmekte kusur etmedi. Gösteri günü Rosa ve Karl Liebknecht'in mezarlarının girişinde polisle birlikte gösterinin ertelendiği (yasaklandığı) içerikli bildirimler dağıtılmaları, PDS'in ihanetinin en çarpıcı göstergesiydi.

Alman tekkelci devleti, Karl Liebknecht ve Rosa Luxemburg'u anmak amacıyla her yıl yapılan yürüyüşü açık politik karakterinden dolayı yasaklama yoluna başvurmuştur. Bu yürüyüşlerde kapitalizmin suçlanması, sosyalizme duyulan özlemin dile getirilmesi, komünizm sembollerinin taşınması, onların en büyük korkusu olmuştur. Ama boşuna! Ne polisin kirli ve basit provokasyonları, ne de PDS'li reformistlerinin ihaneti, Rosa ve Karl Liebknecht'i unutturamayacaktır. Onlar şahsında işçi ve emekçilerin sosyalizme olan özlemlerini boğamayacaktır.

Alman burjuvazisi ve budala zaptiyeleri yürüyüşü yasaklamakla Berlin'de düzeni sağlayacaklarını sanıyorlardı, ama başaramadılar. Yasak çiğnendi ve "Herşeye rağmen!" Rosa ve Karl Liebknecht anıldı. Göstericiler yine "Kapitalizme ölüm!", "Yaşasın sosyalizm!" diye haykırdılar. Bir kez daha sosyal-demokrat ihanet (bu kez PDS'in ihaneti) lanetlendi. PDS tabanı ve gençliği, "Biz buraya PDS ve Gysi için gelmedik. Rosa ve Karl için buradayız" diyerek, ihanete anlamlı bir yanıt verdiler. Alman burjuvazisine en anlamlı yanıt ise, Berlin'in bir duvarına yazılan "Yeni yüzyıl sosyalizmin olacak!" şiarıydı.

TKİP taraftarları/Berlin

Yasağa rağmen **yapılan anma** **gösterisi**

TKİP YDÖ olarak günler öncesinde gerçekleştirdiğimiz merkezi bir toplantıda Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht'i anmak için Berlin'de yapılacak gösteri üzerine de tartıştık. Anmanın anlam ve önemi, gösterilerin tarihsel haklılığı ve mahiyeti konusunda tam bir açıklığa sahiptik. Buna uygun davranmalı ve hazırlığımızı buna göre yapmalıydık. Bu çerçevede belli kararlar aldık, görev dağılımı yaptık. Tüm çeperimiz içinde ve dışımızda da bu konuda bir açıklığın sağlanması için çaba göstermeyi kararlaştırdık. Daha etkin bir katılımı hedefliyorduk.

Aldığımız kararların hayata geçirilmesini teminat altına almak üzere belli sayıda genç yoldaşlarımızı iki gün öncesinde Berlin'e gönderdik. Genç yoldaşlarımız Berlin'deki yoldaşlarımızla birlikte MLPD ve *Junge Welt*'in düzenlediği konferanslara katıldılar, kısa mesajlar verdiler. Yürüyüş öncesi gerçekleştirilen Cumartesi Anneleri eylemine katıldılar. Bu arada, özellikle Türkiye'lilerin yoğun biçimde oturdukları semtlerde, Habip ve Ümit yoldaşlar için hazırlanan pulları yaygın biçimde kullandılar.

Anmanın yasaklanması yeni bir duruma yol açtı. Yasaklar çiğnenmek içindi, yasağa aldırılmamalı ve yasağa rağmen yürümeliydik. Tutumumuzu böyle belirledik. Tüm muğlaklığına rağmen MLPD de eylemin olacağını açıklamıştı. Alman anti-faşistleri, otonom grupları da yürüme kararındaydılar.

Anma günü alanda, yasağa rağmen, daha ilk anda 4 bin civarında kitle toplanmıştı. Polis olağanüstü önlemler almıştı ve ne pahasına olursa olsun kitleyi yürütmeme kararlılığındaydı. Kısa bir bekleyişin ardından yürüyüşe başlandı. Polis anında yürüyüşün önünü kesti ve hemen dağılınması tehdidinde bulundu. Tok ve kararlı bir tutum ortaya konulabilseydi, polis barikatı yarılabilir, yürünebilirdi. Fakat yürüyüşün asıl kitesini tutan MLPD, polisin provokasyonuna gelmemek gerekçesiyle, bir saat sonra eski Lenin Alanı'nda toplanmak üzere dağılma kararı aldı. Eylem için kararlaştırılan saatte yeniden toplanıldı. Polis yeniden eylemcileri kuşattı. Kısa bir konuşma yapıldı, topluca Enternasyonal marşı söylendi ve MLPD'nin icazetçi tutumu nedeniyle kitle dağıldı.

Tam bu sırada öteki koldaki devrimci ve anti-faşist grupların yürüyerek geldikleri görüldü. Polis barikatı aşılmıştı. Hazırladığımız pankatları açarak bu kez bu yürüyüşe katıldık. Bir yandan da bildirimizi dağıtıyorduk.

Yasağın ve provokasyonun etkisiyle, geçmiş yılların kitleselliği yoktu. Ama herşeye rağmen belli bir kararlılık ve öfkeli sloganlar eşliğinde yürünmesi anlamlıydı. Yasak çiğnenmiş, yıllardır gelenekselleşen bir eylem alanı terk edilmemişti. Katılımcıların büyük çoğunluğunu gençler oluşturuyordu. "Kapitalizme, terör devletine ölüm!", "Kahrolsun kapitalizm, yaşasın sosyalizm!", "Yaşasın enternasyonal dayanışma!" en çok atılan sloganlar oldular. Polis ara sokaklarda 150'ye yakın göstericiyi gözaltına almıştı. Yürüyüşü engellemeye, fırsat buldukça zor kullanmaya çalışıyordu. Her saldırı çabası "Polis defol!" sloganı ile karşılandı. Uzun denebilecek bir güzergah boyunca yürüyüş sürdü ve yürüyüşçülerin inisiyatifleriyle sona erdi.

TKİP-YDÖ

Mücadele Tarihimizden... Mücadele Tarihimizden...

1918 Kasım Devrimi ve Spartakistler

Almanya'nın Birinci Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan yenilgiyle çıkacağı belli olduktan sonra artık boşuna ölmek istemeyen denizcilerin ayaklanıp tutuklanarak Kiel'e getirilişleriyle isyancı denizcilerle dayanışma içine giren Kiel'li işçiler, Kiel İşçi ve Asker Konseyleri kurarak birkaç gün içinde tüm şehrin denetimini ele geçirdiler. Hükümet yükselen muhalefeti sindirebilmek için özellikle hükümete alınan SPD'li Gustav Noske'yi şehre gönderdiyse de bu kendiliğinden gelişen ayaklanmanın diğer şehirlere de sıçramasına engel olamadı. İsyan iki gün içerisinde önce Lübeck ve Brunsbüttel'e oradan da Altona, Bremen, Bremenhaven, Cuxhaven, Flensburg, Hamburg, Neumünster, Oldenburg, Kendsburg ve Rostock gibi Almanya'nın kuzey bölümündeki şehirlerine yayıldı. 7 Kasım'da Batı ve Güney Almanya'ya yayılan ayaklanma Braunschweig, Frankfurt, Hannover, Lüneburg, Münih gibi büyük şehirlerde konseyler kurulmasına yol açtı. 8 Kasım'da Münih Asker, İşçi ve Çiftçi Konseyi, Bavyera Cumhuriyeti'nin kurulduğunu ilan etti.

Kitleler kendiliğinden 8 Kasım akşamı sokak ve meydanlarda toplandılar. Bu arada SPD başkanı Ebert hükümetin başındaki Max von Baden'le yaptığı görüşmede devrimi engellemenin tek yolunun İmparator II. Wilhelm'in çekilmesi olduğunu söyledi. 9 Kasım'da işçiler genel greve başvurdular, emniyet sarayını ele geçirerek hapisanelerdeki siyasal tutukluları serbest bıraktılar. Aynı gün SPD'li bakanlar görevden çekildiler, son ana kadar grevlere karşı çıkan SPD bu grevlerin hazırlıkları içinde yer aldığını duyurdu ve saat ikide de hükümet binasından cumhuriyeti ilan etti. Bir

yandan da USPD'yi, kurucu meclis oluşuncaya kadar bir devrim hükümetine razı etti. Bu taktikle devrimin özgücü olan işçi ve asker konseylerini saf dışı etmeyi hedefliyordu.

Bundan sonra tüm ülkede "parlamento mu, konsey sistemi mi?" tartışması başladı. Bir taraf, Rus Devrimi'ni tam da önlenmesi gereken bir örnek olarak gören ve işçilerin özörgütlülükleri olan konseyleri dağıtmayı hedefleyen ama işçi sınıfı içinde geleneksel olarak sahiplenilen güçlü bir SPD idi. Diğer taraf, Spartakistlerin de içinde bulunduğu USPD'nin sol kanadı ise, böyle bir ülkede sosyalist devrimi gerçekleştirmenin hem Rus Devrimi, hem de dünya devriminin zaferi için ne kadar önemli olduğunu görüyor ve konseyler cumhuriyeti istiyordu. İşçiler ise birlik olunmasını istiyordu ve geleneksel olarak sempati duydukları SPD'yi desteklemekten başka bir çare göremiyorlardı.

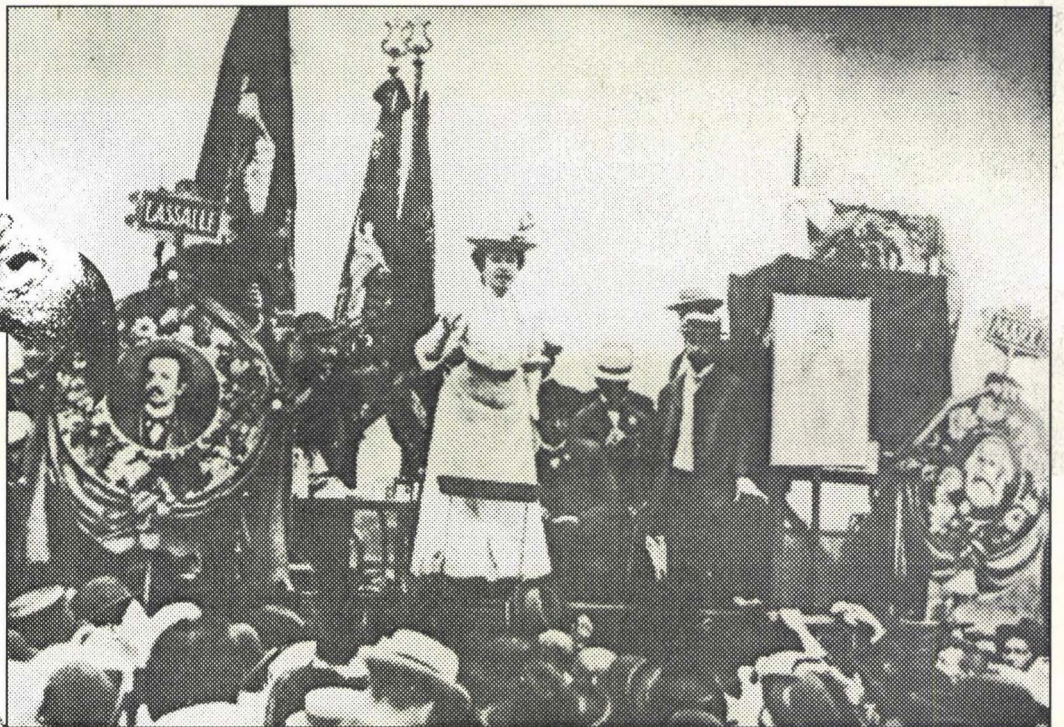
İşçi sınıfı zamanla SPD'nin karşı devrimi açıkça destekleyen tavırları karşısında radikalleşen bir muhalefet geliştirmesine karşın siyasal erk tamamen SPD'nin elindeydi ve buna alternatif olabilecek USPD de boyun eğmiş bir durumdaydı. Bunun üzerine Spartakistler Birliği USPD'den ayrılarak diğer bağımsız sol gruplarla birlikte KPD'yi (Alman Komünist Partisi) kurdu.

İşçi sınıfının güvenini iyice yitirmeye başlayan SPD'nin, varlığından rahatsız olduğu USPD'li Berlin Polis Müdürü Eichhorn'u görevden alması ve Eichhorn'un da yetkilerini devrimden aldığını söyleyerek bunu reddetmesi, Ocak ayaklanmasının başlangıcı oldu. Ancak seçilen Geçici Devrimci Komite toplanan kitlelere önderlik etmeyi beceremeyince, bu işi kökünden temizlemeyi hedefleyen SPD'li

Noske'nin kumandasındaki Freikorps birliklerinin hedefi oldular. Yüzlerce Spartakistin yanısıra, 15 Ocak'ta Rosa Luxemburg ve Karl Liebknecht tutuklanarak yargısız infaz edildiler.

Ancak yine 15 Ocak'ta Spartakistlerin yayın organı olan *Rote Fahne*'de (*Kızıl Bayrak*) Karl Liebknecht henüz son sözü söylemediklerini ifade ediyordu: "Sıkı durun. Kaçmadık. Yenilmedik... Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir, yürek ve can demektir, proleter devrimin iradesi ve eylemi demektir. Çünkü Spartaküs zafer eylemini, sınıf bilinçli proletaryanın mücadele azmini temsil etmektedir... Bunlar elde edildiği zaman, biz ister yaşayalım, ister yaşamayalım, programımız yaşayacaktır ve kurtulan halkların dünyasına egemen olacaktır. Herşeye rağmen!"

Hain Alman sosyal-demokrasisi tarafından 15 Ocak 1919'da katledildiler

“Sıkı durun! Kaçmadık.
Yenilmedik...

Çünkü Spartaküs ateş ve ruh demektir,
yürek ve can demektir.
Proleter devrimin
iradesi ve eylemi demektir.”

Karl Liebknecht

“Berlin’de düzen hüküm sürüyor!
Sizi budala zaptiyeler!
Kum üzerine kurulu
sizin düzeniniz.”

Rosa Luxemburg

Devrimciler ölmez!

Devrim davası yenilmez!

Kızıl Bayrak